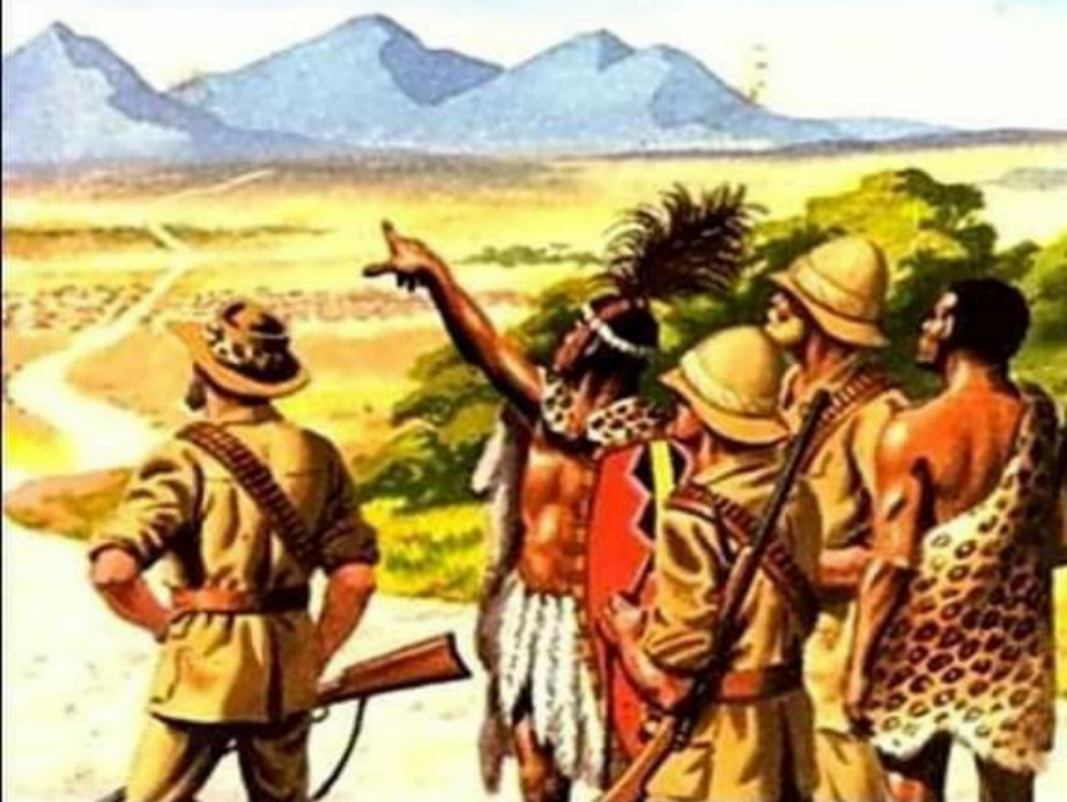

ရွှေဥဒေါင်း

မြန်မာပြန်
စာလမုန်သိုက်

King solomon's mines by Sir Rider Haggard

အခန်း ၁

ခရီးထွက်ရန် စီစဉ်ကြခြင်း

ကျွန်ုပ် အလန်ကာတာမိန်းသည် အာဖရိကတိုက်တွင် ဆင်ပစ်မုဆိုးအဖြစ်နှင့် နှစ်ပေါင်း ၄၀ တိုင်တိုင် အသက်မွေး လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့်အတွင်း၊ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်သော အဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာပေါင်း များစွာတို့ကို ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ရသည်ဖြစ်ရာ၊ ယခုရေးသား ဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာများမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် အကောင်းဆုံးတစ်ခု ဖြစ်ပေ၏။

အာဖရိကတိုက်ကြီး၌ ဆင်ပစ်မုဆိုးအဖြစ်နှင့် အသက်မွေးပြုကြသူတို့မှာ များသောအားဖြင့် သက်တမ်း ၄ နှစ်၊ ၅ နှစ်အလွန်ဆုံး ၆ နှစ်ခန့်မျှနှင့် ဘဝတိုးကြရသည်သာ ဖြစ်ကြလေရာ၊ နှစ်ပေါင်း ၄၀ တိုင်တိုင် ၎င်းအလုပ်၌ မသေမပျောက် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့ခြင်းသည်ပင်လျှင် အံ့ဩဖွယ်ရာ တစ်ခုတည်း မှတ်ယူကြရပေသည်။ အသက်ဆယ်ဖျား စန္ဒစားလုပ်ကိုင်ရခြင်း များ၊ ယေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ ရပြီးမှ သီသီကလေး လွတ်ခဲ့ရုံမျှမျှ၊ ရွှေဖု လိုက်၍ အသည်းနှလုံး အေးလောက်သည့် အဖြစ်အပျက်မျိုးများကို ဖတ်ရှု လိုသူတို့အဖို့မှာ ကွမ်းသီးကြက်သု တောင်ငူရောက်သကဲ့သို့ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း၊ နမူနာတစ်ပိုင်းမျှဖြစ်သော ဤအကြောင်းအရာများ ကို ရေးသားလိုက်ပါ၏။ ၎င်းကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသောအခါ၌ ဆက်လက် ရေးသားဖော်ပြဦးမည် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြုလုပ်မြဲဖြစ်သော ထုံးစံအတိုင်း တောနက်ကြီးထဲ သို့ မုဆိုးများနှင့် သုံးလေးလတိုင်အောင် ဆင်များကို လှည့်လည်ပစ်ခတ်ခဲ့၍ ရရှိခဲ့သော ဆင်စွယ်များနှင့် မြို့သို့ပြန်လာပြီးနောက်၊ ၎င်းတို့ကို ရောင်း ချ၍ ရေကြောင်းခရီးဖြင့် ဌာနသို့ ပြန်လာစဉ်၊ သဘောပေါ်တွင် ခရီးသည် နှစ်ယောက်တို့နှင့် အသိအကျွမ်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်မှာ အင်္ဂလန် မှ လိုက်ပါလာကြပြီးနောက် သဘော ကူးပြောင်း စီးနင်းကြသူများ ဖြစ်လေရာ၊ လမ်းခရီးတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အကျွမ်းဝင်ကြသဖြင့် ၎င်းတို့ လာရောက်သည့် ကိစ္စကို ပြောပြ၍၊ ကျွန်ုပ်အား ၎င်းတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါရန် ခေါ်ဝင်ကြလေသည်။

ရွေးဦးစွာ ခရီးသည်နှစ်ယောက်တို့၏ ရုပ်လက္ခဏာနှင့် အမည်နာမ တို့ကို ဖော်ပြရပေဦးအံ့။ ပထမလူမှာ ဆာဟင်နရိကာတစ်ဖြစ်၍ အသက် ၃၀ အရွယ် ရှိပေရာ၊ အရပ်မှာ ၆ ပေ ၃ လက်မခန့်ရှိ၍၊ ကိုယ်လွှဲးကိုယ် ပေါက် မှာလည်း ၎င်း၏ မြင့်မားသောအရပ်နှင့် လိုက်လျောအောင် တုတ်ခိုင် ခံ့ထည်လှပေ၏။ စင်စစ်မှာ ထိုသူ၏ ကျယ်ဝန်းသော ရင်ပြင်ကြီး၊ ရှည်လျား သော ခြေတံ လက်တံ၊ ရွှေရောင်ရှိသော ဆံပင်နှင့် မှတ်ဆတ်ကြီး၊ ပီသ ပြတ်သားသော မျက်နှာ၊ ခပ်ပြူးပြူးနှင့် ကျယ်ဝန်းသော မျက်လုံးပြာကြီး များကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဤကဲ့သို့ ယောက်ျားပီပီ ခံ့ညား၍ ကြည့်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်ဟု ကျွန်ုပ် မှတ်ထင် မိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အင်္ဂလန်ပြည်၌ ပေါက် ဖွားခဲ့သောလည်း

အာဖရိကတိုက်တွင် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော် နေထိုင်ခဲ့ရ သဖြင့်၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မြောက်မြားစွာ မိကျွေး မမြင်ဖူးသောကြောင့် ပေလော မပြောတတ်ပေ၊ ကျွန်ုပ် မျက်စိဉာဏ် ကြည့်၍ အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ပေတည်း။

ဒုတိယလူမှာ ရေကြောင်းဘက် အရာရှိဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်၍ အမည်မှာ ကပ္ပတိန်ဂွဒ်ဟု ခေါ်တွင်ပေ၏။ ထိုသူမှာ ပုံပုံပြတ်ပြတ်နှင့် ခပ် တုတ်တုတ် ရှိသဖြင့်၊ “ဂင်တီ” ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြသော လူစားမျိုး ဖြစ်လေရာ ရေကြောင်းအရာရှိ တစ်ယောက်ပီပီ အလွန်သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်လေ့ရှိ၏။ ထိုသူသည် တစ်ဖက်တွင်းသော မျက်မှန်ဝိုင်းကိလေးကို လက်ျာ ဘက် မျက်လုံးတွင် အခါခပ်သိမ်း တပ်ထားလေ့ ရှိအသက်မှာ ၃၀ ကျော်ကလေးမျှ ရှိသေးသော်လည်း ရေကြောင်းဘက် အရာရှိတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့သို့ ရာထူးတိုးတက်ခန့်ထားရန် နည်းလမ်းမရှိတော့သည်နှင့်၊ လခတစ်ဝက်ဖြင့် ပင်စင်ယူကာ အလုပ်ထွက်ခဲ့ရသော အရာရှိဟောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူမှာ အခြားသော အလုပ်မရှိသည့်ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေ ဆာဟင်နရီကာတစ်၏ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အာဖရိကတိုက်သို့ ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆာဟင်နရီကာတစ်၏ ကိစ္စကို ဖော်ပြရပေဦးအံ့။ ဆာဟင်နရီကာ သားစဉ်မြေးဆက် ဆာ ဘွဲ့ ခံရသည့် “ဘေခွန်နက်” ခေါ် မှူးမျိုးမတ်နွယ် တစ်ယောက် ဖြစ်ပေရာအင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့၏ ထုံးစံမှာ လူတစ်ယောက်သည် သေတမ်းစာရေးသားခြင်း မပြုဘဲ သေဆုံးခဲ့လျှင် ၎င်း၏ လယ်မြေ ပစ္စည်းဟူသမျှတို့ကို သားကြီး ဩရသက အလွန်ခံ ဆက်ခံသိမ်းယူခွင့်ရှိ၍၊ အခြားသော သားနှင့် သမီးများမှာ ဩရသ သားကြီးက သနားသဖြင့် ပေးဝေ သလောက်သာလျှင် ရရှိကြရ၏။ ဆာဟင်နရီ၏ ဖခင်၌ သားနှစ်ယောက် ရှိလေရာ ထိုသူသည် သေတမ်းစာ မရေးဘဲ သေဆုံးသွားလေရကား၊ လယ်မြေ ပစ္စည်းဟူသမျှတို့ကို ဩရသဖြစ်သူ ဆာဟင်နရီ တစ်ဦးတည်း ရရှိ၍ သားငယ် ဂျော့ဆိုသူမှာ ပစ္စည်းလက်မ ဖြစ်နေခဲ့၏။ ဆာဟင်နရီမှာ ရက်ရောသော စိတ်သဘောရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ညီအငယ်အား ပစ္စည်း အနည်းငယ် ခွဲဝေပေးကမ်းရန် အကြံရှိခဲ့သော်လည်း၊ ညီငယ်ဂျော့မှာ မာနကြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အစ်ကိုကြီးအား ကလန်ကဆန် လုပ်ခဲ့သဖြင့် မပေးသေးဘဲ ရွှေ ဆိုင်းထားခဲ့၏။ နောက်ဆုံး၌ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် တွေ့ခိုသောက်စွန့် ပတ်သက်၍ အကြီးအကျယ် စကားများကြရာတွင်၊ ဂျော့သည် မိမိ၌ ရှိသမျှသော ငွေအနည်းငယ်ကို ဘဏ်တိုက်မှ ထုတ်ယူ၍ အာဖရိကတိုက်သို့ ထွက်သွားခဲ့၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဆာဟင်နရီသည် မာနကြီးသောညီကို “နွံ” အောင် ပစ်ထားခဲ့ရာ၊ ယခု လေးငါးနှစ်ကျော် ရှိသော်လည်း ညီထံမှ သတင်း တစ်စုံတစ်ရာ မကြားရဘဲ ရှိခဲ့ရကား၊ သွေးရင်း သားရင်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း စကားများခဲ့ဖူးသော အဖြစ်ကို မေ့ဖျောက်၍ လူပျိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက်၊ မိတ်ဆွေကြီး ကပ္ပတိန် ဂွဒ်နှင့် အတူ အာဖရိကတိုက်သို့ ညီ၏သတင်းကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန် ထွက်ခွာ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သုံးလေးရက်ခန့် အတူတကွ သဘောစီးကြရ၍ လူချင်း ရင်းနှီးလာကြသောအခါ၊ ဆာဟင်နရီသည် ဂျော့ကို ရှာဖွေခြင်း အလုပ်၌ ကျွန်ုပ်အား ကူညီ၍ ၎င်းတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါရန်လည်း ခေါ်ငင် သေး၏။

ကျွန်ုပ် နေထိုင်ရာဌာနဖြစ်သော ဒါဘန်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ကြသော အခါ၊ ဆာဟင်နရီနှင့် ဂွဒ်တို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ သဘောမှဆင်း၍ ကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်၌ တည်းခိုနေထိုင်ကြ၏။ ထိုအတောအတွင်း ဂျော့အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍

ကျွန်ုပ်တို့ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းကြသဖြင့် သိရှိကြရသော အကြောင်းအရာများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်ခန့်က ဂျော့သည် နီဗလ် အမည်နှင့် အာဖရိကတိုက်သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၍ ကေဗာလူမျိုး အစေခံတစ်ယောက်ကို ငှားရမ်းပြီးလျှင် “စောလမန် ဘဏ္ဍာတိုက်” ခေါ် သိုက်ကို ရှာရန်အတွက် သဲကန္တာရကြီးကို ဖြတ်ကျော်သွားကြောင်း၊ တစ်နှစ်ကျော်ခန့် ကြာရှည်သောအခါ ကေဗာ အစေခံသည် အရိုးနှင့် အရေမျှသာ ကျန်ရှိလျက် ဒါဘန်မြို့ သို့ ပြန်ရောက်လာကြောင်း၊ သနားကြင်နာတတ်သော များက ၎င်းအား အစာရေစာ များကို တိုက်ကျွေးလျက် မေးမြန်းကြသောအခါ၊ အစေခံက “စောလမန် ဘဏ္ဍာတိုက်” ဆိုသည်မှာ ကေနီအမန် တည်ရှိကြောင်း၊ ၎င်း၏ဆရာ နီဗလ်မှာ လမ်းခရီး၌ ၎င်းနှင့် ကွဲနေရစ်ကြောင်းများနှင့် ပြောရုံမျှ ပြောပြီးလျှင် အစေခံ အသက်ကုန်ဆုံးသွားကြောင်းနှင့် သိရှိရလေ၏။

ဤနေရာ၌ “စောလမန် ဘဏ္ဍာတိုက်” ခေါ် သိုက်အကြောင်းကို ဖော်ပြပေဦးအံ့။ အာဖရိကတိုက် နေတယ်နယ်သို့ ရောက်ဖူးသူဟူသမျှသည် ၎င်းတိုက်ကြီး၏ အလယ်၌ “စောလမန် ဘဏ္ဍာတိုက်” ခေါ် သိုက်ကြီး တည်ရှိကြောင်းကို ကြားရဖူးသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခုကား၊ လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ခန့်အခါက ပေါ့တိုက်လူမျိုး တစ်ယောက်သည် အလွန်အမင်း ခရီး ပန်း၍၊ အဖျားရောဂါ အမျိုးမျိုး ဖမ်းနှိပ်စက်လာသည့် လက္ခဏာနှင့် အရိုး ပေါ်တွင် အရေမျှတင်လျက်ကျန်ကာ၊ ကျွန်ုပ်၏ ခမန်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာ၍ ရေနံဓာတ်များ တောင်းသည်နှင့် ကျွန်ုပ်က နားနုတ်စွဲခက်နှင့် မုန့် အနည်းငယ်ကို ပေးဖူးကြောင်း၊ ထိုသူသည် နားနုကို သောက်ပြီးနောက် “ခင်ဗျားကျေးဇူး ရှိပေသည်။ ဤစာကိုယူ၍ ဘဏ္ဍာကို ရှာရစ်ပေလော့။ ဤစာကား ကျွန်ုပ်၏ “ဆီ” ရေးခဲ့သော အညွှန်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းအညွှန်း အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်သွားရာ သဲကန္တာရ၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်သောကြောင့် လူအားလုံး သေဆုံး၍ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရောက်လာရသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း သေရတော့မည်။ ခင်ဗျားကား လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ သဲကန္တာရနှင့် တောင်များကို ဖြတ်ကျော်၍ ဘဏ္ဍာများကို ယူရစ်ပေလော့ ...” ဟု ပြောပြီးလျှင် အသက်ကုန်ဆုံးသွားကြောင်း။ ကျွန်ုပ် သည် ထိုသူပေးသော သားရေချပ်ပေါ်တွင် ပေါ့တိုက်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော စာများကို ပေါ့တိုက်လူမျိုး အရက်မူးတစ်ယောက်အား ပြကြည့်ရာ၊ ၎င်းက အောက်ပါအတိုင်း အပြောပြန်ဆို ပြောပြကြောင်း။

“ရှိဟ၏ အသားမြတ်ခေါ် တောင်ကြီးနှစ်လုံးအနက် လက်ဝဲဘက် သားမြတ်တောင်အတွင်းရှိ ဂူထဲ၌ သေလုဆဲဆဲရှိနေသော ကျွန်ုပ် ဒီဆီလဗာသည် ၁၅၉၀ ခုနှစ်တွင် ဤစာကို ရေးခြစ်ခဲ့သည်။ ဤစာ ကို တွေ့သောသူက ဘုရင်ထံ တင်ပြ၍ ဘုရင်က စစ်တပ်များ စေလွှတ်ပြီး၊ ဘဏ္ဍာကို သိမ်းယူခဲ့လျှင် တပ်ဖြင့် မသယံဇာတလောက် အောင် စွန့်များ ရရှိလိမ့်မည်။ သေမင်းရပ်တို့၏ နောက်၌ရှိသော စောလမန်ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ကျွန်ုပ် မျက်စိနှင့် မြင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် စုန်းမကြီး ဂါဂုလ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကား စိန် တစ်လုံးမျှ မယူခဲ့ရချေ။ “ရှိဟ၏ သားမြတ်” ခေါ် တောင်ကြီးနှစ်လုံးအနက် လက်ဝဲဘက် သားမြတ်တောင်ကို ကျော်မသောအခါ၊ စောလမန်ဘုရင် ဆောက် လုပ်ထားခဲ့သော လမ်းမကြီးမှာ ဖွန်လျက်ရှိသည်။ ၎င်းလမ်းအတိုင်း ၃ ရက်သွားလျှင် ဘုရင်၏ နန်းတော်သို့ ဆိုက်ရောက်လိမ့်မည်။ စုန်းမ ဂါဂုလ်ကိုသတ်၍ ဘဏ္ဍာများကို ယူကြလေကုန်” ။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါစာကို ဆာဟင်နရီအား ပြ၍ စာရေးသူ၏ မြစ်တော်သူ ခရီးသည် ဒီဆီလဟာ အကြောင်းများကို ပြောပြသောအခါ ဆာဟင်နရီမှာ အလွန်တရာ စိတ်ပါလျက် ရှိ၏။ စိတ်ပါသည် ဆိုရာ၌ ဆာဟင်နရီသည် ဘဏ္ဍာကို အလိုရှိ၍ မဟုတ်၊ ၎င်းဘဏ္ဍာများကို ရွာရန် သွားဟန်တူသော ညီ ဂျော့ကို ရှာဖွေရန်အတွက် ဖြစ်လေသည်။ ဆာဟင်နရီ မှာ လယ်မြေ အမွေအနှစ် မြောက်မြားစွာ ဆက်ခံရရှိထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်၊ မည်သည့်သိုက် မည်သည့်ဘဏ္ဍာကိုမျှ မက်မောလောက် အောင် မရှိချေ။

ထို့ပြင် ပေါ်တူဂီလူမျိုးထံမှ ရရှိထားသော သားရေချပ်ပေါ်တွင် ရေးသားထားသည့် စာလုံးများအောက်၌ မြေပုံတစ်ခုလည်း ရေးခြစ်ထားလေရာ ၎င်းမှာ ဘဏ္ဍာတိုက်သို့ သွားရာသော လမ်းညွှန်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြေပုံကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဆာဟင်နရီ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျော့ကို ရှာဖွေရန် ၎င်းတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ထံတိုင် ရေးဆွဲထားသည့် စည်းကမ်းချက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

(၁) ကုန်ကျသမျှသော စရိတ်ကြေးငွေနှင့် ပတ်သက်၍ ဆာဟင် နရီက အလုံးစုံ တာဝန်ခံ၍၊ ရရှိသမျှသော ဆင်စွယ်များနှင့် အခြား အဖွဲ့တန် ပစ္စည်းဟူသမျှကို ကျွန်ုပ်နှင့် ကပွတ်နိဂွဒ်တို့ နှစ်ယောက် အညီအမျှ ခွဲဝေယူကြရမည်။

(၂) ခရီးမထွက်မီ ဆာဟင်နရီက ကျွန်ုပ်အား ရွှေဒင်္ဂါး ၅၀၀ ပေး အပ်ရမည်။ ကျွန်ုပ်က ဆာဟင်နရီ၏ကိစ္စ ထမြောက်သည့် တိုင်အောင် ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် လိုက်လျော့ပြန်ခဲ့ကြသည် ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ဘေးဥပဒ် တစ်စုံတစ်ရာ ကပ်ငြိသည် တိုင်အောင်ဖြစ်စေ ဆာဟင်နရီ၏ အမှုကို ကျိုးနွံစွာ ဆောင်ရွက်ပေးရမည်။

(၃) ကျွန်ုပ် သေဆုံးသည်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် လုပ်ကိုင်စားသောက်ခြင်း မပြုနိုင်လောက်အောင် ထိခိုက်နာကျင်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်စေ အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့ ဆေးကျောင်းတွင် ဆေးအတတ် သင်ကြားလျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏သားကို တစ်နှစ်လျှင် ရွှေဒင်္ဂါး ၂၀၀ နှုန်းဖြင့် ၅ နှစ်တိုင်တိုင် ပေးပါမည်ဟူ၍ ဆာဟင်နရီက စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးရမည်။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါ စည်းကမ်းချက်များကို ဆာဟင်နရီအား ပြောပြသောအခါ ဆာဟင်နရီက ၎င်းစည်းကမ်းချက်များမှာ အလွန်တရာ လျော့ကန့်သင့်မြတ်လှပေသည်ဟု ပြော၍ သက်လက်စွာပင် သဘောတူညီလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝတ်လုံတော်ရတစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် စာချုပ်တစ်ခု ရေးဆွဲ၍ ဆာဟင်နရီက ကျွန်ုပ်အား ရွှေဒင်္ဂါး ၅၀၀ ထုတ်ပေးပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးထွက်ရန်အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို စာရင်းပြုလုပ်ကြလေ၏။ ပစ္စည်းများကား

(၁) နောက်ပိုင်းတွင် ရွက်ထည်ပေါင်းမိုး တပ်ဆင်၍ ရှေ့ပိုင်းတွင် ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်ရန်အတွက် အမိုးမပါသည့် လှည်းကြီး တစ်စီး (ပေါင်းမိုးထဲတွင် လူ ၃ ယောက် အပ်ရန်အတွက် ခိုတန်းလျားရှည်နှင့် သေနတ်များထားရန် နေရာလည်း ပါရှိသည်)။

(၂) ၎င်းလှည်းကြီးကို ဆွဲရန် နွားထီး ၁၆ ကောင်နှင့် အပိုနွားထီး ၄ ကောင်။

(၃) ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီး ၃ လက်။

(၄) အခြားသော သားကောင်များ ပစ်ရန်အတွက် သေနတ် အလတ်စား ၃ လက်။

(၅) ဟင်းစားရန်အတွက် အမဲပစ်သေနတ်ကလေး တစ်လက်။ (၆) ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ်ခေါ် ၆ ချက်ထွက် သေနတ် ၃ လက်။

(၇) ရီဖေါလ်ဗားခေါ် ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကလေး ၃ လက်။

(၈) အနာရောဂါအတွက် ဆေးဝါးများနှင့် ၎င်းဆိုင်ရာကိရိယာများ။

(၉) စားနပ်ရိက္ခာများ။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါရန်အတွက် လူမည်မျှ ငှားရမ်းခေါ်ဝင်ရမည်ဟု စဉ်းစားကြရာ၊ တတ်နိုင်သမျှ အကျဉ်း ချုံးရန် သဘောတူညီကြသည့်အတိုင်း၊ လူ ၅ ယောက်မျှသာ ခေါ်ဝင်ခဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ ၎င်းတို့မှာ လှည်းမောင်းရန် ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်၊ နားများကို ရှေ့မှဆွဲခေါ်ရန်အတွက် လူတစ်ယောက်နှင့် အစောခံ ၃ ယောက် တို့ ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ လှည်းမောင်းရန်နှင့် ရှေ့မှဆွဲရန်အတွက် ရဲဇာနှင့် တွန့် အမည်ရှိ ဇူလူးလူမျိုး နှစ်ယောက်ကိုလည်းကောင်း၊ အစောခံ အတွက် “လေငှက်” ဆိုသူနှင့် စီမာဆိုသူ ဟောတင်ကောလူမျိုး နှစ်ယောက်ကို လည်းကောင်း ငှားရမ်းရရှိသော်လည်း၊ တတိယ အစောခံအတွက် ရုတ်တရက် လူမရနိုင်ဘဲ အခက်အခဲ ကြုံတွေ့လျက် ရှိ၏။

ယင်းသို့ရှိစဉ် တစ်နေ့သ၌ ကေဖာလူမျိုးတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရောက်လာ၍ အာဖရိကတိုက်၏ အလယ်ပိုင်းသို့ ခရီးသွားကြမည်ဟု ကြားသိရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလိုကြောင်း၊ ၎င်းအား ကျွေးမွေးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ စေခိုင်းသမျှ ဆောင်ရွက်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းမှာ “တောကြွ” သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းခရီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အသုံးဝင်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။ ဆာဟင်နရီသည် ကျွန်ုပ်က ဘာသာပြန်ပြောသဖြင့် ထိုသူ၏ဆန္ဒကို သိရသောအခါ ထိုသူအား မြေပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်ခိုင်း၍ ၎င်းနှင့်ယှဉ်လျက် ဆာဟင်နရီလည်း မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။ ထိုလူမှာ အလွန်တရာ ထွေးကျွင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား၊ ၆ ပေနှင့် ၃ လက်မတိတိရှိသော ဆာဟင်နရီနှင့် ပခုံးချင်းညီလျက် ရှိနေလေတော့၏။ ၎င်းနောက် ဆာဟင်နရီက ထိုလူ၏အမည်ကို မေးသဖြင့် “အမ်ဘိုပါ” ဟု ပြန်ပြောရာတွင် ဆာဟင်နရီက “ကောင်းပြီ အမ်ဘိုပါ။ ကျွန်ုပ်၏ အစောခံအဖြစ်နှင့် မောင်မင်းကို ကျွန်ုပ် ယူမည်” ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ အစောခံများမှာ ဆာဟင်နရီ အတွက် အမ်ဘိုပါလည်းကောင်း၊ ဝှဒ်အတွက် စီမာလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ် အတွက် “လေငှက်” လည်းကောင်း အသီးသီးခွဲဝေ သတ်မှတ်ထားကြ လေ၏။

ဆင်ရိုင်းများ ပစ်ကြခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒါဘန်မြို့မှ ထွက်ခွာ၍ မိုင်ပေါင်းတစ်ထောင်ခန့်မျှ ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့် သွားလာခြင်းများကို အကျယ်တဝင့် ရေးသားဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ပေ။ ပထမ မိုင် ၇၀၀ ခန့်သော ခရီးကို လှည်းဖြင့် သွားကြသော် လည်း၊ လူနှင့် မျောက်မှတစ်ပါး အားလုံးသော သတ္တဝါများကို သေအောင် ကိုက်တတ်သည့် “ဆီဆီ” ခေါ် ယင်ကောင်တစ်မျိုး၏ ဘေးရန်ကြောင့်၊ ကြွင်းကျန်သော မိုင် ၃၀၀ ခန့်ခရီးကို ခြေကျင့်သာလျှင် လျှောက်ခဲ့ကြရ၏။ အဆိုပါ မိုင် ၁,၀၀၀ ခန့်မျှသော ခရီးကို သွားကြစဉ်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက် များစွာတို့ကို ကြုံတွေ့ ခဲ့ရငြား သော်လည်း၊ ၎င်းတို့မှာ အာဖရိကတိုက်အတွင်း ခရီးသွားလာရသူ ဟူသမျှတို့ ကြုံတွေ့ ရမဲ့ဖြစ်သော အဖြစ်အပျက်မျိုးမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် အထူးတလည် ဖော်ထုတ်ရေးသားခြင်း မပြုလိုတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဇန်နဝါရီ လကုန်ခါနီးတွင် ဒါဘန်မြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၍ မေလ ၃တိယ ရက် သတ္တပတ်တွင် မိုင် ၁,၀၀၀ ကျော် ပေါက်ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ နွားများနှင့် လှည်းကိုမူ မိုင် ၇၀၀ စခန်းတွင် လှည်းမောင်းသူ ရှိဇာနှင့် ရှေ့ဆောင်သူ တွန်တိုလက်တွင် အပ်နှံထားပစ်ခဲ့ကြလေပြီ။ ၎င်းစခန်းမှ ပစ္စည်းများကို ထမ်းပို့သူ လူ ၆ ယောက် ငှားရမ်းလျက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အစောင့် ၃ ယောက် တို့နှင့်အတူ မိုင် ၃၀၀ ခန့်မျှ ခြေကျင့် လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ မှာမူ ၎င်းလှည်းနှင့် နွားများရှိရာ စခန်းသို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်လည် ဆိုက်ရောက် လာကြရတော့မည်ဟု မမျှော်လင့်မိချေ။

အင်ယတ္တိစခန်းမှ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်မျှ ခရီးထွက်မိကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် အထူးသဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်၍ စိတ်နှလုံးကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှသော တောအုပ်ကြီးတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေရာ၊ “မာချတ်လ်” ခေါ် အလွန်ချိုအေးလှ၍ အရည်ရွှမ်းသော သစ်သီးဝါကြီးများသည် ၎င်းတောအုပ်၌ ပေါက်ရောက်၍ ဆင်ရိုင်းများသည် ၎င်းသစ်သီးများကို အထူး နှစ်သက်စွာ စားသောက်တတ်ကြ၏။ အချို့နေရာများတွင် သစ်ပင် ကြီးများကို အမြွှေမှ ကော်လုန် လှဲဖိထားခြင်း၊ အကိုင်းကြီးများကို ချိုးဖဲ့ ထားခြင်း စသော အထိမ်းအမှတ်များအပြင် ဆင်ခြေရာများကိုလည်း ရေစန့်ရခါ တွေ့ရှိကြရသည့် ဖြစ်သောကြောင့် တောဆင်ရိုင်းအုပ်များနှင့် မဝေးတော့သည့် အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်မိရပေ၏။

တစ်နေ့သော ညနေ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိမ်းစိုသော တောင်ပူစာတစ်ခု၏ ခြေရင်းတွင် ခြောက်ခန်းလျက်ရှိသော မြစ်ကြောင်းကြီးတစ်ခုသို့ ဆိုက် ရောက်လာကြရာ၊ မြစ်ကြောင်းတွင် ရေအဆက်ပြတ်နေကြသော်လည်း အချို့သော နေရာတို့၌ အိုင်ကလေးများသဖွယ် ထွန်းနေသည့် ကြည့်လင်အေးမြဲသော ရေသည် စုဝေးလျက် ရှိနေကြသေး၏။ အိုင်များ ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း

သားကောင် အမျိုးမျိုးတို့၏ ခြေရာများဖြင့် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိရာ၊ တောင်ပုစာ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အရပ်တွင်မူကား ပြန့်ပြူးညီညာသော လွင်ပြင်ကြီးသည် မျက်စိတစ်ဆုံး တည်လျက်ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ခုသော ရေအိုင်သို့ သက်ဆင်းမည် ပြုကြသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သတ္တဝါအပေါင်းတို့တွင် လည်ပင်းအရှည်ဆုံးဖြစ်သည့် သစ်ကုလားအုပ်တစ်ခုသည် ထိတ်လန့်စွာ တက်ပြေး၍ အမြီးများကို ကျောပေါ်၌ ထောင်လျက် ထူးဆန်းလှသော ပြေးနည်းမျိုးဖြင့် ယမ်းထိုးကာ ထွက်ပြေးကြလေ၏။ သစ်ကုလားအုပ်များမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကိုက် ၃၀၀ ခန့် ကွာလှမ်းလျက် နေရကား၊ မဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်မှာ သေချာ သော အကွာအဝေး မဟုတ်သောကြောင့် သေနတ်ကို ကိုင်လျက်သာလျှင် ငေးကြည့်နေလိုက်လေ၏။ ကပ္ပတိန်ဂွဒ်မှာမူ အလွန်တရာ သေနတ်ပစ်ချင် လှသောတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်းရဲလောက်သည် မရဲလောက်သည် ကို ချင့်ချိန်တိုင်းထွာခြင်း မရှိဘဲ ကျည်မကြီး ထိုးထားသည့် ရိုင်ဖယ် သေနတ် ကို မြှောက်လျက်၊ အုပ်ထဲတွင် နောက်ဆုံးမှ ပြေးလိုက်နေသည့် သစ်ကုလား အုပ်မကလေးကို ချိန်ပစ်လိုက်ရာ၊ ကျည်ဆန်သည် လည်တိုင်ကို တည့်တည့် ကြိုး ထိမှန်သဖြင့် လည်ပင်းကျိုးပြီးလျှင် သစ်ကုလားအုပ်ကလေးမှာ နေရာ တွင် ပုံလျက်သား လကျ သေဆုံးလေ၏။ ကပ္ပတိန်ဂွဒ်မှာ စင်စစ်အားဖြင့် လက်ဖြောင့်သူတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း “ခြေချော် လက်ချော်” ဟုဘိသကဲ့သို့ ၎င်းသေနတ် တစ်ချက်စွဲလိုက်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ လမ်း တစ်လျှောက်လုံး အသားယူ၍ မဆိုးနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုည၌အဖို့ မြစ်ဟောင်းကမ်းပါးတွင် စခန်းချရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးရကား၊ အချို့သော အထမ်းကုလီများအား သစ်ကုလားအုပ်သား ကို ဖျက်ယူခဲ့စေလျက်၊ အခြားကုလီများနှင့် အစေခံများအား ရေအိုင်နှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်တွင် စတည့်ချရန် ပြင်ဆင်စေ၏။ ပြင်ဆင်နည်းကား ဆူးပင်များကို ခုတ်ယူ၍ စက်ဝိုင်းသဖွယ် ပတ်ပတ်လှည့် စုပုံပြီးလျှင် အလယ် တွင် အုပ်ရန်အတွက် ကိုင်းမြက်ခြောက်များခင်း၍ အနီးတွင် မီးပုံကြီးများ ဖိုထားကြရ၏။ ထိုည၌ စခန်းတစ်ဆောက်လုပ်ပြီး၍ လ ထွက်ပြုလာသော အချိန်တွင်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြက်ခြောက်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် သစ်ကုလား အုပ်သား “ဘီစက်တ” နှင့် ရိုးတွင်းချည်ဆွတ်တို့ကို အထူးမြန်ရွက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ ပြီးစီးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးပုံကြီးအနီးတွင် ထိုင်လျက် မဆူးအဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ် သေနတ်ပစ်ခံဖူးသော အကြောင်းအရာများကို ဆေးတသောက်ရင်း၊ ပြောသူက ပြော၍ နားထောင်သူများက နားထောင်ကြ၏။

သန်းခေါင်ချိန်နီးသဖြင့် အိပ်ကြတော့မည့် ပြင်ဆင်ဆဲတွင် ရေအိုင် ဆီမှ ပြင်းထန်နက်ကျယ်လှစွာသော ခြင်္သေ့ဟောက်သံများ ကြားကြရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုင်ရာမှ တစ်ပြိုင်တည်း ထ လိုက်ကြ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဆင်တစ်ကောင်၏ နှာမောင်းရိုက်သံများ ကြားရပြီးနောက် မည်းမှောင်သော ကိုယ်လုံးကြီးများသည် ရေအိုင်ဆီမှ တောအုပ်ဘက်သို့ ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဆင်အုပ်ကြီး တက်သွားကြောင်း သိလိုက်ကြရ၏။ ထို အခြင်းအရာများကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ညကို ရှာဖွေဖို့ အလွန်အရေးကြီး လျက်ရှိသော ဆာဟင်နရီကပင်လျှင် ဤစခန်းတွင် တစ်ရက် နှစ်ရက်မျှ နားနေ၍ သေနတ်ပစ် လှည့်လည်ကြရန် အကြံပေးသေး၏။ ကပ္ပတိန်ဂွဒ် သည်လည်း

ဌင်းအကြံကို ထောက်ခံရကား ဆင်ပစ်မုဆိုးဖြစ်သော ကျွန်ုပ် မှာ ၎င်းအကြံအတိုင်း စီမံကြရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

၎င်းနောက် အိပ်ရာသို့ ဝင်တော့မည် ပြုကြပြန်ရာတွင် ကြောက်မက် ဖွယ် နက်ကျယ်လှသော ခြင်္သေ့ဟောက်သံများ ဆက်ကာဆက်ကာ ကြားကြ ရပြန်သည်နှင့်၊ ထိုင်ရာမှ ထ ကြပြန်၍ ရွှေအိုင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ကြလေ၏။ ထိုခဏ၌ ဝါဝါနှင့် မည်းမည်းနက်နက်တို့ ရောယှက်သော အစိုင်အခဲကြီး တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ တဖြည်းတဖြည်း တရွေ့ရွေ့ တိုး၍တိုး၍ လာနေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် သေနတ်ကိုယစ်ကိုင်လျက် ဆူး စည်းရိုး အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား အစိုင်အခဲကြီးသည် မြေပေါ်တွင် ရပ်တန့်လျက် ထိုမှဤမှ လူးလိုမိကာ ကျွမ်းသန္တာပြန် နေလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ ချဉ်းကပ်သွားကြသော အခါတွင်မူကား ငြိမ်ဝပ်စွာ ရှိနေခဲ့လေပြီ။

နောက်ဆုံး၌ လ ရောင်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်ရသော အခြင်းအရာ မှာကား ဤသို့တည်း။ မြက်ခင်းပေါ်တွင် အလွန် ထက်မြက်ရှည်လျားသော ဦးချိုရှိသည့် တောင်ဆိတ်သိုးနက်ကြီးတစ်ကောင်သည် စင်းစင်းသေလျက် ရှိရာ၊ ၎င်း၏ ဦးချို၌ကား လည်ဆနက်ရှိသော ခြင်္သေ့ထီးကြီးတစ်ကောင်သည် ထုတ်ချင်းပေါက် စူးတပ်လျက် အသက်ထွက်နေလေတော့၏။ ဖြစ်ပွားသော လက္ခဏာမှာ ခြင်္သေ့သည် ရေအိုင်အနီးမှ တောင်ဆိတ်ကို ချောင်း နေ၍ ၎င်းအပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်ရာတွင်၊ တောင်ဆိတ်သည် ခြင်္သေ့ကို ဦးချိုဖြင့် ခတ်လိုက်ရကား၊ ထက်မြက်လှသော ချိုများသည် ခြင်္သေ့ကို ထုတ်ချင်းဖောက်သွားဟန် တူ၏။ သို့ပါသော်လည်း ခြင်္သေ့မှာ ရုတ်တရက် မသေသေးသည်ဖြစ်၍ ဆိတ်ပေါ်မှစီးလျက် မိရာနေရာကို ကိုက်ခဲလေရာ၊ ဆိတ်ကြီးလည်း သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ရုန်းကာ လျှောက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ ရောက်လာခဲ့ဟန် တူ၏။ နောက်ဆုံး၌ ခြင်္သေ့ရော ဆိတ်ပါ တစ်ပြိုင်နက်တည်း သေဆုံး၍ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှောက်တွင် လက်ကြရခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အသေကောင်များကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုကြပြီးနောက်၊ ကူလီများနှင့် အစေခံများကိုခေါ်၍ စည်းရုံးဝင်းအတွင်း သို့ ဆွဲသွင်းကြပြီးမှ အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်ပစ် ထွက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီး သုံးလက်ကို ယမ်းတောင့် အမြောက်အမြားနှင့်တကွ ဆောင်ယူခဲ့၍၊ ရေဘူးများကိုလည်း လက်ဖက်ရည် ပေါ့ပေါ့ဖျော်၍ အပြည့်ထည့်ပြီးလျှင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် အစေခံ သုံးယောက်ကိုခေါ်၍၊ နီနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကူလီများမှာမူ ခြင်္သေ့ကို သားရေဆုတ်၍၊ တောင် ဆိတ်ကို ညှင်းလှမ်းရန် အလုပ်ပေးထားခဲ့ကြ၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောထဲ၌ ဆင်အုပ်ကြီး ဖြတ်သန်းသွား လမ်းကြောင်းကြီးကို တွေ့ကြရပေရာ၊ ဆင်အုပ်မှာမူ တစ်ည၌လုံး ခရီးသွားကြသောကြောင့် ၉ နာရီကျော်၍ နေပူပြင်းလှသောအခါမှ ချဉ်းကပ် မိကြ၏။ ၁၀ နာရီ ကျော်လတ်သော် ၃၀ ခန့်မျှသော ဆင်အုပ်ကြီးသည် နီနက်စာ စားပြီးသဖြင့် နားနေကြသည့် လက္ခဏာနှင့် ချိုငြိမ်းသော နေရာ တစ်ခုသည်တွင် နားရွက်ကြီးများ ခတ်လျက် ရပ်နေကြသည်ကို မြင်ကြရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်

သစ်ရွက်တစ်ဆုပ်ကို မြှောက်ကြကာ လေ၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းပြီးမှ၊ လေအောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်ကြလေရာ နောက်ဆုံး၌ ဆင်အုပ်နှင့် ကိုက် ၄၀ ခန့်မျှသာ ကွာလှမ်းသော ချဉ်းကပ်များ ရှိရာသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ ဆင်ကြီးသုံးကောင် ရပ်လျက်ရှိရာ တစ်ကောင်မှာ အစွယ်ကြီး ရှည်လှပေ၏။ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်မှာလည်း ရင်ပေါင်တန်းယှဉ်လျက်ရှိရာ လက်ယာ အစွန်းရှိသော ဆာဟင်နရီအား လက်ယာစွန်း ဆင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်က အလယ်မှ ဆင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ဂွဒ်က လက်ဝဲဘက်စွန်း ဆင်ကိုလည်းကောင်း အလိုက်သင့် ပစ်ကြရန် ကျွန်ုပ်က စီမံပေး၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ကိုယ်လျှင် တစ်ကောင်စီ အသီးသီး သေနတ်ဖြင့် ချန်ရွယ်ထားကြရာ၊ ဂွဒ်မှာ အစွယ်ကြီးနှင့် ဆင်ကြီးကိုပစ်ရန် ကြိုက်ကုန်နေတော့၏။ ထို့နောက် “ကင်း ပစ်ကြစို့ ...” ဟု ကျွန်ုပ်က အချက်ပေး၍ ပစ်လိုက်ကြသဖြင့် သေနတ် သုံးလက်တို့သည် ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်းနှင့် ထွက်သွားကြ၏။

ဆာဟင်နရီ၏ဆင်မှာ နှလုံးသားကို ကျည်ဆံဖောက်သွားသဖြင့် နေရာ၌ပင် ဒူးထောက်လျက် ပွဲချင်းပြီး လဲကျသေဆုံးလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဆင်မှာလည်း ဒူးထောက်သွားသဖြင့် နေရာ၌ပင် သေဆုံးတော့မည်ဟု မှတ်ထင်နေစဉ်၊ ရုတ်တရက် လွန်ထပြီးမှ ကျွန်ုပ်အနီး ဖြတ်ပြေးသဖြင့် နံဘေးကို တစ်ချက်ဆင့်၍ ပစ်သွင်းလိုက်ရသေး၏။ လေးငါးလှမ်းခန့်တွင် ဒုတိယ တစ်ကြိမ် လဲကျပြန်ရကား၊ ကျွန်ုပ်သည် ယမ်းတောင့်များ ထပ်မံထိုးသွင်း၍ လဲကျတွန့်လိမ်လျက် ရှိနေသေးသော ဆင်ကြီးထံ ပြေးသွားပြီး ဦးနှောက်ထဲသို့ တတိယတစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်သောအခါမှ ဝေဒနာ ခံစားခြင်းမှ လွတ်၍ ငြိမ်းသွားလေတော့၏။

ကပုတိန်ဂွဒ်၏ စွယ်စုံကြီးမှာမူ မည်သည့်နေရာ၌ ထိမှန်သွားသည် မသိ၊ ပစ်လိုက်သည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂွဒ်ရှိရာသို့ ပြေးလာသဖြင့်၊ ဂွဒ်က အနီငွေအနီငွေ တိမ်းရှောင်လိုက်ရာတွင်၊ ဆင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ စခန်း ရှိရာသို့ ပြေးသွားလေတော့၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ ဆင်အုပ်ကြီးသည် ထိတ်လန့်မြည်အော်ကာ အခြားတစ်ဖက်သို့ ထွက်ပြေးကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂွဒ်၏ ဆင်ကြီးနောက်သို့ လိုက်ရမည်၊ သို့မဟုတ် ဆင်အုပ်နောက်သို့ လိုက်ရမည်ကို ခေတ္တ စဉ်းစားကြပြီးနောက် တစ်ကောင်တည်းသော ဆင်ကို ထားခဲ့၍ ဆင်အုပ်နောက်သို့ လိုက်ကြရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ ဆင်အုပ်မှာ တောထဲ၌ အလန်တူကြား ဖြတ်သန်း ပြေးလွှားကြခြင်း ဖြစ်ရကား၊ ၎င်းတို့ ပြေးလွှားသော လမ်းကြောင်းကြီးမှာ ရထားလမ်းကြီးသဖွယ် ထင်ရှားစွာ ကျန်နေရစ်သောကြောင့် ခြေရာကောက်ရန် မခဲယဉ်းလှပေ။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ထံ ချဉ်းကပ်ရန်မကား ထိုမျှလောက် မလွယ်ကူလှချေ။ နေပူကြီးကဲ့ကဲ့တွင် နှစ်နာရီကျော်ကျော် လိုက်မိကြသော အခါမှ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်အုပ်ကို ချဉ်းကပ်နိုင်ကြတော့၏။ ဆင်အုပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တစ်ကောင်တည်းသော ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ကင်းစောင့်လျက်ရှိရာ ဆင်အုပ်မှာလည်း ဂနာမမြဲမဲဘဲ ယောက်ယက်ခတ်လျက် ရှိ၏။ ဤသည်ကား မသင်္ကာသော အထိမ်းအမှတ်ပေတည်း။ တစ်ကောင်တည်း ဆင်ပြောင်သည် ဆင်အုပ်နှင့် ကိုက် ၄၀ ခန့်ဝေး၍၊ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ကား ကိုက် ၆၀ ခန့် ကွာလှမ်းလေရာ၊ ဤဆင်ကြီး လန့်ပြေးခဲ့လျှင် တစ်အုပ်လုံး လန့်ပြေးဦးမည်ဟု

သိရှိသည်နှင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤဆင်ကြီးကို ရှေးဦးစွာ စီရင်လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဆင်တစ်ကောင်တည်းကို သေနတ် သုံးလက်ဖြင့် ချန်ပြီးမှ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မောင်းဖြတ်ချလိုက်ကြရာ၊ ဆင် ကြီးမှာ နေရာတွင် ဝပ်လဲ သေဆုံးလေ၏။

ထိုအခါ ဆင်အုပ်လည်း လန်ထွက်ပြေးသွားကြပြန်ရာ၊ ၎င်းတို့အဖို့ ကံဆိုးသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ ရှေ့ကိုက်ပေါင်း ၁၀၀ ခန့်တွင် ရေခန်းခြောက်နေသော ချောင်းကြီးတစ်ခု ဆီးနေ၍ တစ်ဖက်သောကမ်းပါးမှာ အလွန်တရာ မတ်စောက်လှပေ၏။ ဆင်များသည် ချောင်းထဲသို့ အလွယ် တကူ ဆင်းပြေးနိုင်ကြသော်လည်း၊ အခြားဘက်သို့ တက်ပြေးရန်မှာ လွန်စွာ ခက်ခဲလှသဖြင့် နာမောင်းရိုက်ကာ မြည့်အော်ကာဖြင့် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တိုးဝှေ့လျက် ဆူညံစွာ ရှိနေကြလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့ မိသားကြရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ချောင်းကမ်းပါးတစ်ဖက်တွင် ထိုင်လျက် ကြိုက်ရာဆင်များကို တစ်ကောင်စီ ရွေးချယ်ပစ်ခတ်ကြပေ၏။ တစ်ခဏချင်းတွင် ဆင် ငါးကောင် လဲကျပြီဖြစ်ရာ ဆင်အုပ်သည် ထိုအခိုက်တွင် ကမ်းပါးသို့ ကျော်တက်ရန်အကြံကို လက်လျှော့၍ ချောင်းကို အလျားလိုက် ခုန်ဆင်း ပြေးလွှားကြသောကြောင့်သာလျှင် တစ်အုပ်လုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသောအဖြစ်မှ ချမ်းသာရာ ရကြပေတော့၏။ ထိုနေ့အဖို့ ဆင်ရှစ်ကောင် ရရှိထားသည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခိတ်ကျေနပ်သည်နှင့် ဆက်လက် လိုက်လံပစ်ခတ်ခြင်း မပြုတော့ချေ။

အစေခံများသည် ဆင်နှလုံးသားနှစ်ခုကို ညစာအတွက် ထင်းဖောက် ယူခဲ့ကြ၍ အစွယ်များကို နောက်တစ်နေ့မှ ထုတ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်ကြပြီးလျှင်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် စခန်းတဲဆီသို့ ခိတ်ကျေနပ်စွာ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ လမ်းခရီး၌ သမင်ရိုင်းတစ်မျိုးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တွေ့မြင်ကြရလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ သည် အမဲသား လုံလောက်စွာ ရှိနေသဖြင့် မပစ်ခတ်လိုသော်လည်း ဂွဒ်မှာ သမင်ရိုင်းကို မမြင်ဖူးသည်နှင့် ၎င်း၏သေနတ်ကို အမဲဘိုပါထံ အပ်ထား ခဲ့ပြီးမှ အစေခံ စီမာနှင့်အတူ ချုံကြွယ်တစ်ခုသို့သွား၍ ကြည့်ကြ၏။ ကျွန်ုပ် နှင့် ဆာဟင်နရီတို့မှာမူ ခြေညောင်းမခံလိုသည်နှင့် ထိုင်လျက် စောင့်နေရစ် ကြ၏။

နေမင်းသည် ရဲရဲနီသော အရောင်ဖြင့် အနောက်ဘက် တောင်ရိုးတန်း အောက်သို့ ဂွပ်ကွယ်လှဆဆ ရှိသည်နှင့်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီတို့သည် လှပဆန်းကြယ်စွာသော နေရောင်ခြည်တို့ကို ကြည့်ရှုချီးမွမ်းလျက် ရှိကြစဉ်၊ ဆင်အော်သံများကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရ၍ ဆင်ပြောင်ကြီး တစ်ကောင်သည် နာမောင်းကို လေထဲတွင် မြှောက်ထောင်ကာ နဘေးတိုက် ပြေးလွှားသွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရ။ နောက်တစ်ခဏ၌ကား ဂွဒ်နှင့် အစေခံ စီမာတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ သေပြေးရှင်ပြေး ခုန်ပေါက် ပြေးလွှား လာကြရာ ဆင်ပြောင်ကြီးလည်း ၎င်းတို့နှောက်မှ နာမောင်းကို ဆန့်တန်းကာ ပြေးလိုက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီတို့မှာ သေနတ်ကိုယ်စီ ကိုင်လျက် ရှိကြသော်လည်း ဆင်ကြီး၏ရှေ့မှ လူနှစ်ယောက် ပြေးလွှားလာကြသည့် အတွက်ကြောင့်လူများကို ထမန်မည်စိုးသဖြင့် ဆင်ကို မပစ်ခတ်ဘဲ ငေးကြည့်နေကြရလေ၏။ ခရီးမှာလည်း အတော်ကာလမှသာသောကြောင့် ပစ်ပင် ပစ်စေကာမူ၊ အကြောင်းထူးလှမည် မဟုတ်ချေ။ နောက်တစ်ခဏ၌ ကပ္ပတိန် ဂွဒ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ တောင်းဘိတိုမျှကိုသာ မဝတ်ထားဘဲ သပ်ရပ်သော

လူတစ်ယောက်ပီပီဘောင်းဘီရှည်ကြီးနှင့် ကျောသိုင်းများ ကိုပါ
ဝတ်ဆင်ထားရကား။ ပြေးလွှားရာတွင် ဖိုသီဖတ်သီ ရှိနေသည်အတွင်း
သစ်မြစ်တစ်ခုကို ခြေထောက်ဖြင့် ငြိမ်သောကြောင့် မြေပေါ်တွင် အလျား လိုက်
မှောက်လျက် လဲကျသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာမူကား မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ
ပါးစပ်များကို ဟ ကာ ဝေးကြည့်နေကြရလေတော့၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဇူလူးအစေခံ စီမာသည် ရှေ့မှပြေးလာရာမှ မိမိ သခင်
လဲကျသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် နောက်သို့ တုံ့ပြန်ပြီးလျှင်
လက်တွင်ကိုင်ထားသော လှံတိုကလေးနှင့် ဆင်ကြီး၏နှာမောင်းကို တအားကျိုး၍
ပစ်ထိုးလိုက်၏။

ဆင်ကြီးသည် နာကျင်သော ဝေဒနာကြောင့် ကျယ်လောင်စွာ မြည်
အော်ပြီးလျှင် ဂွဒ်နောက်သို့ မလိုက်တော့ဘဲ ဇူလူး စီမာဆီသို့ တန်းတန်းကြီး
ပြေးသွားလေ၏။ မိသည့်နှင်တစ်ပြိုင်နက် ဆင်ကြီးသည် ဇူလူး၏ကိုယ်ကို
နှာမောင်းဖြင့် ပေ ဖက်ကိုင်ဖမ်း၍ မြေပေါ်သို့ ပစ်လှံပြီးလျှင် ခါးပေါ်တွင်
ခြေတစ်ဖက်ထောက်လျက်၊ အထက်တစ်ပိုင်းကို နှာမောင်းဖြင့် ဆွဲဖဲ့လိုက်ရာ
ဇူလူး၏ကိုယ်မှာ နှစ်ပိုင်းပဲ့ပြတ်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်
ကြရသော ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီတို့မှာ ရူးတော့မတတ် နှလုံးနာကြသည် ဖြစ်၍
ဆင်ကြီးထံ ပြေးသွားကြပြီးလျှင် သေနတ်နှစ်လက်တို့ဖြင့် ဆက်ကာ ဆက်ကာ
ပစ်ကြလေရာ ဆင်ကြီးလည်း နေရာတွင် ဒူးတုပ်လဲကျ သွားကြ လေတော့၏။

ဇူလူးစီမာမှာ မိမိသခင် ဂွဒ်အတွက် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရရှာလေပြီ။
ထိုဆင်ကြီးမှာ ခပ်စောစောအချိန်က ဂွဒ် ပစ်ထားသော သေနတ်ဒဏ်ရာနှင့်
နာနေသော ဆင်ကြီးဖြစ်၍ လူမြင်တိုင်း မဲ၍လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း ၃

သဲကန္တာရကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် စုစုပေါင်း ဆင်ပေါက် ၉ ကောင်ကို ပစ်ခတ်ရရှိ၍ အစွယ်များ ကို ခုတ်ထွင်းယူရသော အလုပ်မှာ နှစ်ရက်တိတိ ကြာရှိ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်စွယ်များကို ပြန်လာသောအခါမှ ယူကြအံ့ဟု ထင်ရှား သော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် မြဲလုံထားခဲ့ကြ၏။ အစေခံစီဟ၏ ရုပ်ကလာပ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းမွန်စွာ ဖုတ်ကြည်းသဖြိုဟ်၍ လှံတစ်ချောင်းကို မြေပုံတွင် ခိုက်ထူထားခဲ့သေး၏။

တတိယနေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းစခန်းမှ ထွက်ခွာ၍ တောခရီး သွားလာရသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဘေးအန္တရာယ် အမျိုးမျိုးတို့နှင့် ကြုံတွေ့ ရပြီးနောက်၊ သဲကန္တာရကြီး၏ အစွန်း၌ တည်ရှိသည့် ရွာကလေးသို့ ဆိုက် ရောက်လာကြလေ၏။ စင်စစ်သောကား ကျွန်ုပ်တို့၏ စွန့်စားသွားလာခြင်း များမှာ ထိုနေ့ကမှ အစပြုသည်ဟု ခေါ်ဆိုလောက်ပေ၏။ ၎င်းရွာကလေး သည်ကား လူတို့နေထိုင်ရာ ဌာန၏ အစွန်ဆုံးသော နယ်နိမိတ် ဖြစ်ပေရာ၊ ထိုနေရာမှစ၍ သဲအတိပြီးသော သဲကန္တာရကြီးသာလျှင် မျက်စိတစ်ဆုံး တည်ရှိပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းရွာကလေး၌ နှစ်ရက်မျှ စခန်းချလျက် သဲကန္တာရ ကြီး ကူးဖြတ်ရန်ကိစ္စကို စီမံကြလေ၏။ သွားကြရမည့် လူများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်နှင့် အမဲတိပါနှင့် လေငှက်ခေါ် အစေခံနှစ်ယောက်၊ ပေါင်း ငါးယောက်မျှသာ ဖြစ်ရကား ပစ္စည်းများအားလုံးကို သယ်ယူသွားရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ လေးလံသော သေနတ်ကြီးများနှင့် မိုးကာတဲ စသည်တို့ကို ရွာသားတစ်ယောက်ထံ အပ်နှံထားခဲ့၍ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့မူ အောက်ပါပစ္စည်း များကိုသာ ယူဆောင်သွားရန် စီမံကြ၏။

အမဲပစ် သေနတ်ကလေး သုံးလက်နှင့် ယမ်းတောင့် ၂၀၀၊

ဝင်ချက်စတာ ရိုင်ဖယ်သေနတ် နှစ်လက်နှင့် ယမ်းတောင့် ၂၀၀

(အစေခံများအဖို့)၊

ခြောက်လုံးပြုူးသေနတ် သုံးလက်နှင့် ယမ်းတောင့် ၆၀၊

နှစ်ပုလင်းဝင် ရေဘူး ငါးလုံး

စောင် ငါးထည်

အမဲခြောက် ၂၅ ပေါင်၊

ရောင်စုံပုတီးစေ့ ၁၀ ပေါင် (လူရိုင်းများအား လက်ဆောင်ရန်)၊

ဆေးအနည်းငယ်နှင့် ခွဲစိတ်ရန် ကိရိယာကလေးများ၊

မောင်းချခန်းများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၊ မီးခြစ်၊ ခါးပိုက်ဆောင်ရေစစ်၊
ဆေးတံသောက်ဆေး၊ အရက်တစ်ပုလင်း၊ အစရှိသော အတုအထွာ
ပစ္စည်းကလေးများ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အထက်ပါပစ္စည်းများကို လူ ငါးယောက်အနက်တွင်
ခွဲဝေသယ်ယူရန် စီမံပါသော်လည်း၊ လူတစ်ယောက်လျှင် ၁၂ ပိဿာထက်
ပေါ်အောင် မတတ်နိုင်ချေ။ ၁၂ ပိဿာဟူသော ဝန်ချိန်မှာ ခရီးရှည်သွားသူ
တစ်ယောက်အဖို့ အတော်လေးလံသော်လည်း ပစ္စည်းများကို ထိုမျှထက်
လျော့ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ခရီးထွက်မည့်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွာသား သုံးယောက်တို့အား မုဆိုးကိုင်
မောင်းချခန်း တစ်ချောင်းစီ ပေးခြင်းအားဖြင့် လေးပုလင်းဝင် ဘူးတောင်း
သုံးလုံးကို တစ်ညခရီးမျှ (မိုင် ၂၀ ခန့်) ရွက်၍လိုက်ပို့ရန် စီမံထား၏။ သဲကန္တာရ
ဟူသည်မှာ ရေတွေ့ ခဲလှသော ခရီးမျိုး ဖြစ်ရကား ရေကို တတ်နိုင်သမျှ
ဝေးဝေးပါအောင် စီမံဖို့ အရေးကြီးလှ၏။

ဒုတိယနေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်နေ့ပတ်လုံး အိပ်ရေးဝအောင်
အိပ်စက်ကြ၍ နေဝင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ညစာစားပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက်စီ သောက်ကြလေရာဝဒက ၎င်းလက်ဖက်ရည်မျိုး နောက် တစ်ကြိမ်
သောက်ဖို့မှာ နေ့ရက် မည်မျှကြာရှည်ဦးမည် မသိနိုင်ဟု ပြော သည်နှင့်
ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျိတ်၍ သဘောတူညီခဲ့ကြ၏။ အစစ အရာရာ
ပြင်ဆင်ပြီးကြလတ်သော ကျွန်ုပ်တို့သည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက်
လ ထွက်မည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ ၉ နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက်
ရဲရန်သော လမင်းသည် အရှေ့မျက်နှာမှ ထွက်ပေါ်လာ၍ သဲကန္တာရကြီး
တစ်ခုလုံးမှာ ငွေရည်ဖြင့် ဆွတ်ဖျန်းထားတတ်သကဲ့သို့ ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ ရှိရာ၊
ကျွန်ုပ်တို့သည် အတောအတန် လေးလံထိုင်းမှိုင်းသော စိတ်နှင့် လလျောင်းရာမှ
ထွက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကိုယ်စီနှင့် သဲကန္တာရအစွန်းတွင် စီတန်းကာ
ရပ်လျက်ရှိကြစဉ်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဆာ ဟင်နရီက
ခရီးမထွက်မီ နောက်ဆုံးစကား ပြောကြားသေး၏။ “မိတ်ဆွေများတို့၊ ကျွန်ုပ်တို့
သွားကြရမည့်ခရီးမှာ လူတို့ သွားဖူးသမျှသော ခရီးများအနက် တွင်
အထူးဆန်းဆုံး ခရီးတစ်ခုဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်တို့ မှန်းရှယ်သည့်အတိုင်း ပေါက်ရောက်
အောင်မြင်ပါမည်လောဟု မပြောနိုင်ပါ။ သို့သော် အောင်မြင်သည့်ဖြစ်စေ၊
မအောင်မြင်သည့်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးကား တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မခွဲခွာဘဲ သေမကွဲ ရှင်မကွာ သဘောထားကြမည်
အကြောင်းကွဲကား ကျွန်ုပ် ယုံကြည်စိတ်ချမဝင်သည့်။ အောင်မြင်ခြင်း၊
ဆုံးရှုံးခြင်းကိစ္စမှာ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်၍ကျွန်ုပ်တို့အဖို့မူကား
တစ်ယောက်အပေါ်၌ တစ်ယောက် သစ္စာဖောက်ဖျက်ခြင်း မရှိဘဲ အစဉ်အမြဲ
ကူညီစောင့်ရှောက်ကြလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းကို အသီးသီး
ယုံကြည်စိတ်ချကြလိမ့်မည် ...ဟု ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ပါသည်ကိုင်း သွားလိုက်ကြဦးစို့

....

ဆာဟင်နရီ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့ ငါးဦး သည် အထုပ်အဝိုးကိုယ်စီနှင့် သေနတ်ကိုယ်စီထမ်းကာ သဲကန္တာရကြီးကို ဖြတ်ကျော်စ ပြကြလေ၏။

ရွာသား သုံးယောက်တို့မှာမူ ရေအပြည့်ပါသော ဘူးတောင်းကြီးတစ်လုံးစီ ရွက်လျက်၊ ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ လိုက်ပါလာကြလေ၏။ ဂွဒ်မှာ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကွန်ပါ လက်ကိုင်ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် ရှေ့ဆုံးမှသွား၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်း၏နောက်မှ တစ်ယောက်စီ စိတ်တန်းကာ လိုက်ပါကြရ၏။ သဲကန္တာရကြီးမှာ လွန်မင်းစွာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ၊ ဂွဒ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးသည့် လက္ခဏာ နှင့် မကြာမကြာ တေးချင်းများ လေချွန်၍ လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း ၎င်း၏ လေချွန်သံကို ကြားရသဖြင့် သွားရမည့် ခရီးစဉ်၏ တာဝန်ကြီးလေး သော အဖြစ်ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်ကာ အားတက်မိကြ၏။ သို့သော် ဂွဒ်မှာ မကြာမီ လေကုန်သွားဟန်နှင့် လေမချွန်နိုင်တော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်မျှသာ လမ်းလျှောက်လေတော့၏။

ညဉ့် နာရီပြန် တစ်ချက်တိုင်အောင် အဆန်းတကြယ် မကြုံတွေ့ကြရဘဲ၊ လမ်းလျှောက်မိကြလတ်သော ဆာဟင်နရီက ခေတ္တမျှ ရပ်နားနေရန် အမိန့်ပေး၍ ရေအနည်းငယ်မျှစီ သောက်ကြရ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့် နေရာ၌မျှ ရေတွေ့ မည်ဟု အမှန်မပြောနိုင်ကြသောကြောင့် ဝ အောင် မသောက်ဝံ့ဘဲ အမောပြေ အာဆတ်ရုံမျှလောက်သာ သောက်ကြရ၏။ နာရီ တစ်ဝက်ခန့် နားနေကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆက်လက်၍ ခရီးထွက်ကြပြန်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ အစဉ်တစိုက် ခရီးသွားကြလတ်သော် နောက်ဆုံး၌ အရှေ့ကောင်းကင်မှ ပန်းရောင်အနက်သို့ နီပြေပြေရှိနေရာမှ၊ တဖြည်းဖြည်း ရဲသည့်ထက် ရဲလာပြီးလျှင် နေမင်းလည်း ပေါ်ထွက်လာလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှာ အတော်ညောင်းညာလှပြီ ဖြစ်သော်လည်း နေ မပူပြင်းမီ တတ်နိုင်သမျှ ခရီးပေါက်ရောက်အောင် သွားကြရဖို့ အရေးကြီးလှသောကြောင့် ရပ်နားခြင်းမပြုဘဲ လျှောက်မြဲတိုင်း လျှောက်ကြရ၏။ နေထွက် ပြီးနောက် တစ်နာရီခန့် ကြာလတ်သော၊ သဲကန္တာရထဲမှ ဖောက်ထွက်နေ သည့် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကို မြင်ကြရသည့်နှင့် ၎င်းရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်ကာ သွားကြလေ၏။ ကံအားလျော်စွာ ကျောက်စွန်းတစ်ခုသည် တစ်ဖက်သို့ ချွန်ထွက်၍ ၎င်းအောက်၌ ပြန့်ပြူးညီညာသော သဲများ ခင်းကျင်းထား သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ ကြလေရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်စွန်း အောက်သို့ လျှိုးဝင်၍ အမိန့်ချက် အနည်းငယ်ကို ငါးပြီး၊ ရေဖြင့် ကြက်ချ ပြီးနောက် သပေါ်တွင် လဲလျောင်းလိုက်ရာ မကြာမီ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက် ကြလေကုန်၏။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ၊ ညနေ သုံးနာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ရေဘူးတောင်းများ ရွက်ပို့သော ရွာသားများလည်း ပြန်ရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြလေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေဘူးထဲမှ ရေကို အားရအောင်သောက်၍ ဘူးတောင်းများမှ ရေဖြင့် ဖြည့်ပြီးနောက်၊ ရွာသားများလည်း ရေအနည်းငယ် မျှစီ ပါရှိသော ဘူးတောင်းကိုယ်စီနှင့် ရွာသို့ပြန်သွားကြလေ၏။

လေးနာရီခွဲလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြ လေ၏။ အပြန်ကျယ်လှသော သဲကန္တာရကြီး တစ်ခုလုံးတွင် ငှက်ကုလားအုပ် တစ်ကောင်

တလေမျက် ရံဖန်ရံခါ တွေ့ရခြင်းမှတစ်ပါး မည်သည့်သတ္တဝါ တစ်မျိုးကိုမျှ မတွေ့
မမြင်ကြရလေရကား၊ စင်စစ် ပြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှသော ခရီးမျိုး ဖြစ်ပေ၏။
သတ္တဝါများအနက် မြေဟောက်များကို ရံဖန်ရံခါ တွေ့ကြရသော်လည်း
ငြိုးငွေ့ခြင်း ပြောပျောက်စေလောက်သည့် သတ္တဝါမျိုး မဟုတ်ဘဲ စက်ဆုပ်ခြင်းနှင့်
ထိတ်လန့်ခြင်းတို့သာ အားပေးကြလေသေး၏။ နေဝင်လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည်
သံပေါ်တွင် နားနေ၍ လ ထွက်သည့်တိုင်အောင် စောင့်နေကြရ၏။ လ
ထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆက်လက်လျှောက်သွားကြပြန်၍
နာရီပြန် နှစ်ချက် အချိန်တွင် ခေတ္တမျှ ရပ်နားကြပြီးနောက်၊
နေထွက်သည်တိုင်အောင် လျှောက်ကြပြန်လေ၏။ ထိုအခါ၌ကား
ယမန်နေ့ကကဲ့သို့ ကျောက်ဆောင် မတွေ့ ရတော့သည်နှင့် သံပေါ်၌သာလျှင်
ပစ်လိုက် အပ်ကြရတော့၏။ ၇ နာရီထိုးလျှင်ပင် နေသည် အတော်ပူပြင်းလာသည်
ဖြစ်သောကြောင့် ခရီးပန်းလာကြသော ကျွန်ုပ်တို့ပင်လျှင် အိပ်ရာမှ နိုးလာကြရ၏။
ထိုအချိန်မှစ၍ နေသည် ပူပြင်းသည်ထက် ပူပြင်းလွှာလေရကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ
မနုဿိယဉ် ဖုတ်ထားသော ပေါင်မုန့်ကိုလည်းကောင်း၊ မီးပေါ်တွင် ကင်ထားသော
အမကင်ကိုလည်း ကောင်း၊ ပြာပူ၌ အိုးထားသော အမဲခြောက်ကိုလည်းကောင်း
မကြာမကြာ သတိရကာ နှိုင်းစာ တွေးတောမိကြ၏။ နေသည် ကျွန်ုပ်တို့၏
သွေးများကို စုပ်ယူနေသည့် လက္ခဏာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ
ခြောက်သွေ့လျက် ရှိသောကြောင့်၊ နေရာတွင်ထိုင်ကာ ပါးစပ်များကို ဟ လျက်
ဟက်နေကြလေတော့၏။ သို့သော် သတ္တဝါများအနက်တွင် တစ်မျိုးကို ကျွန်ုပ်
မေ့နေ သေး၏။ နေပူသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယင်ကောင်များသည် မည်သည့်နေရာ
မှ ရောက်လာကြသည့် မသိ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ နား၊ မျက်စိ၊ ဦးခေါင်း စသည် တို့ကို
ပတ်ချာလှည့်ကာ တဝီဝီ အော်မြည်လျက် ရှိကြ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မွန်းတည့်နေရှိနေကြောင့် မခံမရပ်နိုင်အောင်
ရှိကြရာတွင် အကြိတ်စရာ ရသည်နှင့် သံထဲတွင် တွင်းကြီးတူး၍ နေရာတကာ
တိုင်းတွင် အနှံ့အပြားပေါက်သော ချုံပင်တစ်မျိုး၏ အကိုင်းအခက်များဖြင့်
ဖုံးအုပ်ကာ တွင်းအောင်းနေကြရ၏။ သစ်ပင်များမှာ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ရှိနေသော်
လည်း အလွတ်အတိုင်း နေလှန်းရခြင်းထက် အနည်းငယ် သက်သာရာရကြ ၏။
ငတ်လိုက်သည့် ရေမှာလည်း ပြောဖွယ်ရာ မရှိ။ စိတ်ထင်တိုင်း သောက် ကြရလျှင်
၎င်းရေဘူးမျိုး အနည်းဆုံး နှစ်လုံး သုံးလုံးစီ သောက်နိုင်ကြမည် ဖြစ်၏။
သို့ရာတွင် ရေရဖို့အရေးမှာ မလွယ်ကူသောကြောင့် နှုတ်ခမ်းစီစဉ်တုံ့ချိန်ထက် ပို၍
မသောက်ပုံကြချေ။

မည်သည့်အခြင်းအရာမဆို အဆုံးရှိမဲ့ ဖြစ်သည်အတိုင်း ထိုနေ့သည့် လည်း
နောက်ဆုံးတွင် ကုန်လွန်၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ညတာမျှ သက်သာရာ ရကြပြန်လေပြီ။
နေ့ရှိန် ယုတ်လျော့လတ်သော ကျွန်ုပ်တို့သည် တွင်းထဲမှ ထွက်ကြ၍ ခရီးဆက်လက်
လျှောက်ကြပြန်လေ၏။ ဒီဆီလဟာ၏ မြေပို အဆိုမှာ သက်သေခံရခွင့်ရှိသည့်
မိုင်ပေါင်း ၁၀ မျှ ရှိသည်ဆိုရာ၊ လမ်းတစ်ဝက်တွင် ရေအိုင်တစ်ခု
ရှိသည်ဟူ၍လည်း ဖော်ပြပါရှိ၏။ ရေးဆွဲထားသော မြေပုံမှာ နှစ်ပေါင်း
သုံးရာကျော်မျှ ကြာရှိခဲ့ပြီဖြစ်ရာ၊ ယခုအခါ၌ ၎င်းရေအိုင် ရှိမည် မရှိမည်ကို
မည်သူမျှ မပြောနိုင်ချေ။ အကယ်၍ မရှိတော့ဘဲ ခန်းခြောက်နေပါလျှင်လည်း မိုင်
၆၀ ခရီးကို ရေမပါဘဲ ပြန်ရန်သော်လည်း ကောင်း၊ ရှေ့သို့
တိုးရန်သော်လည်းကောင်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့်
ကျွန်ုပ်တို့၏ နောင်ရေးကို ဖေဒင် တွက်ကြည့်ရန် မလိုတော့ချေ။

ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် မိုင် ၅၀ ထက်မနည်း ခရီးပေါက်ခဲ့ ပြီဟု တွက်ကိန်းရရှိသောကြောင့်၊ ရေအိုင်ကိုတွေ့ ရန် ၁၀ မိုင်ခန့်မျှသာ လိုတော့သည်ဟု ခန့်မှန်းကြရ၏။ မြေပိုအတိုင်း မှန်ကန်ခဲ့လျှင် အများဆုံး ၁၅ မိုင်ထက် ပို၍ ဝေးကွာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ညနေစောင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်နာရီလျှင် တစ်မိုင်ခွဲခန့်နှုန်းထက် ကျော်လွန်အောင် မလျှောက်နိုင်ကြတော့ဘဲ တရွေ့ ရွေ့ သာလျှင် လွှမ်းလာကြရတော့၏။ နေဝင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရပ်နား၍ လ ထွက်သည် တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းရင်း တတိန်သမျှ အိပ်စက်ကြရသေး၏။ လ ထွက်ပေါ်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် နုံးချည့်ပျော့ခွေသော ကိုယ်ကာယ များဖြင့် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ လျှောက်ကြပြန်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ခံစား ကြရသော ဒုက္ခဝေဒနာကို မကြုံဖူးသူတို့အဖို့ တွေးဆရန်ပင် ခဲယဉ်းပေလိမ့် မည်။ လက ထူ၊ လဲက ထ ဟူသကဲ့သို့ သာဓုယိုင်ဖြစ်နေသော ကိုယ်များဖြင့် ထူ၊ ဒယီးဒယိုင် အနိုင်နိုင် ခြေကိုဆွဲလျက် ယိုင်လဲရင်း ထလျှောက်ရင်း၊ ခွေလဲရင်း ထလျှောက်ရင်း၊ ပုံလဲရင်း ထလျှောက်ရင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ကြရာ သန်းခေါင်ကျော် နာရီပြန်နှစ်ချက် ထိုးချိန်တွင် ပေ ၁၀၀ ခန့်မြင့်၍ တောင်ပို့ကြီး ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော သဲတောင်ပူစာကလေးတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုတောင်ပူစာ၏ ခြေရင်းတွင် ရပ်တန့်၍ ရေဘူး ထဲတွင် ကျန်ရှိသည့် နောက်ဆုံးသော ရေစက်ကို အသီးသီး သောက်ပြီးကြ လေပြီ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် သဲပေါ်တွင် လဲလျောင်း၍ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ပျော်တော့မည်ဟု တမေးမေးရှိနေစဉ် အမ်ဘွိုပါက “ရေတွေ့ လျှင် တွေ့ ၊ မတွေ့ လျှင်တော့ နှက်ပြန်ထွက်မည် လ ကို မြင်ရတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ ကျန်တော့မည် မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောသံ ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သေရ မည့်ဘေး နီးကပ်သည့်အတွက် ကြောက်သီးထမိသော်လည်း မျက်စိကြောင် လောက်အောင် မဖြစ်တော့ဘဲ မကြာမီပင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

...M.M.B.F.K.R...

အခန်း ၄

ရေ...ရေ...ရေတစ်ပေါက် သောက်ပါရစေ

ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက် ၄ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် နီးလာရာ၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ပင်ပန်းခြင်းမှ သက်သာရာရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ရေငတ်မွတ်ခြင်းတည်း ဟူသော ဝေဒနာသည် တိုး၍ပြင်းထန်စွာ ဖိစီးနှိပ်စက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိများနှင့် နှုတ်ခမ်းများမှာ အစေးဖြင့်ကပ်လျက် ရှိနေသောကြောင့်၊ လက်ဖြင့် အပြန်အလှန် ပွတ်သပ်ပေးသောအခါမှ ဖွင့်၍ ရပေတော့၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော လူအားလုံး နီးလာကြ၍ ရေရရှိရေးအတွက် မည်ကဲ့သို့ ပြုကြရမည်ဟု တိုင်ပင်ရင်း ရေဘူးများကို မှောက်ချပြီးလျှင်၊ တစ်စက်တလေမျှ စီးထွက်လာသော ရေကလေးကို လျှာဖြင့် လျက်ကြရ။ ကပ္ပတိန် ဂွဒ်သည် ဘရန်ဒီပုလင်းကို ထုတ်၍ စိန်းစိန်းကြည့်လျက်ရှိရာ၊ ဆာဟင်နရိကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲယူ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ရ၏။ အကြောင်း ကို ဆိုသော ယခု အခြေအနေမျိုးတွင် အရည်ဖြစ်သောကြောင့် ရေငတ်ပြေလိမ့်မည် အထင်နှင့် အရက်ကို သောက်မိပါမူ လျင်မြန်စွာ ကိစ္စတုန်းဖို့ ရှိပေသောကြောင့်တည်း။

ရေရမှု ကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြစဉ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ မြေပုံအတိုင်း မှန်ကန်ခဲ့ လျှင် ရေရရှိသော နေရာမှာ ခရီးမကွာလှမ်းနိုင်တော့ဟူ၍ ပြောသော်လည်း၊ မည်သူကမျှ စိတ်အားတက်ကြွလာသည့် လက္ခဏာ မရှိချေ။ တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် မိုးလင်းလာပြီဖြစ်၍၊ ဟောတင်ကော အစေခံ “လေငှက်” သည် ထိုင်ရာမှ ထပြီးလျှင် မြေပေါ်တွင် စိုက်ကြည့်ကာ ထိုမှတစ်ဆင့် လမ်း လျှောက်ရာမှ ရုတ်တရက် တန့်ရပ်၍ မြေကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ထ၍ ကြည့်ကြရာတွင် ဆွာကွဲသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ ခြေရာကို တွေ့ မြင်ကြရလေ၏။ ထိုသတ္တဝါသည် တောဆိတ်ပင် ဖြစ်စေ၊ သမင်ပင် ဖြစ်စေ ရေနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌သာ ကျက်စားတတ်သော အဖြစ်ကို သတိရကြရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာ မျှော်လင့်ချက်နှင့် စိတ်အားတက်ကြွ လာကြလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ “လေငှက်” သည် နာခေါင်းကို ကောင်းကင်သို့ မျှော်ကာ၊ အသက်ပြင်းစွာ ရှူရှက်လျက် ရှိရာမှ “ကျွန်ုပ် ရေနံ့ရတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ကြိုးမိန့်ကျထား ရာမှ “လွတ်စေ” ဟု ချမ်းသာပေးခြင်း ခံရသော ရာဇဝတ်ကောင်များကဲ့သို့၊ ခုန်ချင် ပေါက်ချင်သလို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လာကြ၏။ ထိုခဏ၌ နေမင်းသည် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်မှ ရဲရဲနီသော ဘောလုံးကြီးသဖွယ် ပေါ်ထွန်းလာလေရာ၊ ၎င်း၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်ကြရသော ရှုမျှော်ခင်းမှာ လွန်မင်းစွာ ဆန်းကြယ်လှသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရေငတ် မွတ်နေသော ဝေဒနာကိုပင် တစ်ခဏတာမျှ မေ့လျော့သွားကြသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ အရပ်နှင့် မိုင်လေးငါးဆယ်ခန့် ကွာဝေးသောနေရာ တွင်

“ရှိဟ၏ အသားမြတ်” ခေါ် တောင်ထွတ်ကြီး နှစ်ခုတို့သည် ထွက်ပြုစ နေမင်း၏အရှောင်တွင် ဘောလုံးကြီးများသဖွယ် ဖွေးဖွေးဖြူလျက် ရှိကြ၏။ ၎င်းတောင်ထွတ်ကြီးများ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ကား ဆူလီမန်တောင် တန်းကြီးသည် ခရီးမိုင် ရာပေါင်းများစွာ သွယ်တန်းလျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် မှာ လက်ဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်ပေရကား ၎င်းတောင်တန်းကြီးကို ထိုနေရာမှ မြင်ရခြင်းအားဖြင့် အဘယ်မျှလောက် ကြီးကျယ်ခံ့ညား၍ အဘယ်မျှလောက် အံ့ဩဖွယ်ရာ ဆန်းကြယ်လှသည် အဖြစ်ကို ဖွဲ့နွဲ့စီကုံး ရေးသားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပေ။ “ရှိဟ၏ အသားမြတ်” ခေါ် တောင်ထွတ်ကြီး နှစ်ခုမှာလည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခုမှာ ၁၀ မိုင်ခန့်မျှ ကွာခြား၍ ပေပေါင်း တစ်သောင်းငါးထောင်မျှ မြင့်မားလေရကား၊ ၎င်းတို့၏ အဖျားသည် မိုးတိမ်များထဲသို့ ထိုးဝင်လျက် ရှိလေတော့၏။ အထူးသဖြင့် ဆန်းကြယ်လှသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ တောင်ထွတ်ကြီး နှစ်ခုတို့သည် မှည့်ထားသော အမည် အတိုင်း မိန်းမ၏ အသားမြတ်ကဲ့သို့ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ရှိနေ၍ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု လုံးတူ၍သံတူ ရှိနေသည့်ပြင်၊ အထွတ်တွင်လည်း အသားမြတ်သီး သဖွယ် လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းရှိသော ဖုသီးကြီးနှစ်ခုလုံး ရှိနေကြလေတော့၏။ ဤမျှလောက် ထူးဆန်းသော တောင်ထွတ်နှစ်ခုကို ကျွန်ုပ်လည်း မမြင်ဖူး။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အခြားသော နေရာ၌လည်း ၎င်းတောင်ထွတ်မျိုး ရှိကြမည် မထင်ပေ။ ထပ်၌ရှိသော ဖုသီးနှစ်ခုတို့မှာ ဆီးနှင်းများဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက် ရှိသောကြောင့် ဖွေးဖွေးဖြူလျက် ရှိကြ၏။

အံ့ဩခြင်း ပြေပျောက်ပြီးသည့် နောက်၌ကား၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရေ ငတ်မွတ်သော ဝေဒနာပြင်းစွာ နှိပ်စက်ခြင်း ခံကြရပြန်လေ၏။ “လေငှက်” က ရေနံရသည်ဟု ပြောသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ရေကိုမူကား မညီသည့်နေရာ၌မျှ ရှာမတွေ့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ပူစာကလေးကို ပတ်ချာလှည့်၍ ရှာကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ရေအိုင်ကိုလည်းကောင်း၊ စမ်းချောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရေတွင်းကိုလည်းကောင်း မတွေ့ရချေ။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ပေါက်လှသည်နှင့် “လေငှက်” အား အရူးအနှမ်းဟူ၍ ခေါ်ကြရာ၊ လေငှက်ကမူ မလျှော့သေးဘဲ လေထဲတွင် ရေနံပါသည်ဟု ပြောတုန်းပင် ရှိနေသေး၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က စိတ်ပေါက် ပေါက်နှင့်၊ “အနုရမှာပေါ့က၊ ကောင်းကင်မှာ တိမ်တွေရှိတာကား။ တိမ်ထဲမှာ မိုးရွေ့ ပါတာပေါ့၊ နောက် နှစ်လလောက်ကြာတော့ ရွာချလိမ့်မည်။ ဒီတော့မူ ငါတို့ အရိုးတွေ ရေစွတ်ကြရတော့မှာပဲ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ ဆာဟင်နရီကမူ မုတ်ဆိတ်ကိုဆွဲသပ်ရင်း “တောင်ပူစာကလေး ထိပ်မှာများ ရှိလေရောသလားကရီ ...” ဟု တွေးပြောပြောလိုက်ရာ ဝှဒ်က “ကြံ့ကြံ့စည်စည် ဗျာ၊ တောင်ထိပ်မှာ ရေရှိတယ်လို့ ဘယ်တော့ ကြားဖူးသလဲ” ဟု ပြန်ပြော သေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နည်းလမ်းရှိသမျှ ကုန်စင်အောင် စမ်းသပ်လိုသဖြင့် မထင်ဘဲလျက်နှင့် တောင်ပူစာထိပ်သို့ တက်ကြွသေး၏။ အမဲဘိပါသည် ရှေ့ဆုံးမှ တက်သွား၍ ထိပ်သို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လက်များကို မြှောက်ကာ “ရေတွေ့ပြီ ... ရေတွေ့ပြီ” ဟု အော်ပြောလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အပြေးအလွှား အူယားဖားယား တက်ပြေးကြ၏။ ဝမ်းမြောက်ကြလေစွတကား။ တောင်ပူစာကလေး၏ ထိပ်တည့်တည့်၌ မည်သည့်နည်းဖြင့် မည်ကဲ့သို့ တည်နေသည်မသိ၊ ရေအိုင်ကလေး တည်ရှိနေသည်ကား အမှန် ပင် ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ဝမ်းသာအားရ ပြေးဆင်း၍ ရေထဲတွင် အလှူပေးလိုက်
မှောက်ကြပြီးလျှင် အေးမြသော အိုင်ရေကို ဝမ်းဗိုက် များ ကားသည်တိုင်အောင်
သောက်ကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ၎င်းရေကသို့ အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော ရေဟူ၍
တစ်ခါဖူးမျှ မကြုံဖူးကြဟု မှတ်ထင်မိကြ တော့၏။ ဝမ်းဗိုက်များပြည့်၍
ပါးစပ်ဖြင့်သောက်ရန် မတတ်နိုင်လတ်သော ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေထဲတွင်
တစ်ကိုယ်လုံး နစ်မိမလျက် ကိုယ်ဖြင့် သောက်ကြကုန်သေး၏။ ကိုယ်ထဲသို့
မိမ့်ဝင်ပြီးလတ်သော် ဦးခေါင်းများကို နှစ်လျက် ဦးရေဖြင့်
သောက်ကြကုန်သေး၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေဝကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆာလောင်
ပွတ်သိပ်ဖို့ သတ်ရလာကြသည်နှင့် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး လျာနှင့်တို့ရန်
စိတ်မကူးဝံ့ခဲ့ကြသည့် အမဲခြောက်များကို အားရပါးရ ပါးကြလေကုန်၏။
ဝမ်းတောင့်ပြန်လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိတ်ထဲသို့ ထုံးပစ်ထားသော
ဆေးတံများကိုထုတ်၍ မြန်ရှက်စွာ သောက်ပြီးနောက် ရေအိုင်၏ နံဘေးတွင်
ကမ်းပါးရပ်ကို ခုလျက် အိပ်စက်ကြလေရာ၊ မွန်းတည့်ချိန်ကျခါမှ
နိုးလာကြလေတော့၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး နားနေကြပြီးနောက် လ ထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေဘူးများကို ရေဖြည့်၍ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြပြန် လေ၏။
ထည့်၌ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ခြေလှမ်းသွက်လာကြသည့် ဖြစ်သောကြောင့် ၂၅
မိုင်ထက်မနည်း ခရီးပေါက်ရောက်နိုင်ကြ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ရေ မတွေ့
တော့စေကာမူ တောင်ပို့ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ သည်နှင့် ၎င်း၏အရပ် တွင်
နေခဲ့ကြ၏။ နောက်တစ်နေ့ နေထွက်သော အခါတွင်မူကား ရှိဗာ၏
အသားမြတ်ခေါ် တောင်ထွတ်ကြီးများသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မိုင် ၂၀ ခန့်မျှသာ
ကွာလှမ်းတော့သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် မိုးလျက်ရှိသည်ဟု
မှတ်ထင်ကြရ၏။ ညနေခင်းအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆက်လက်၍ ခရီး
သွားကြပြန်ရာ၊ နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ မုန်းရွယ်လာ ကြသည့်
လက်ဝဲဘက် အသားမြတ်၏ ခြေရင်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြ လေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ကျွန်ုပ်တို့ ရေဘူးများမှာ ရေကုန်ခန်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်
ရှေ့တံမတ်သောဝေဒနာ ခစားကြရပြန်လေပြီ။ သို့ရာတွင် မိုးပွင့်များ တညရှိရာ
ဖြစ်သော် တောင်ထိပ်သို့ မရောက်မချင်း ရေတွေ နိုင်ရန် နည်းလမ်း
မမြင်တော့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်နာရီခန့်မျှသာ နားနေကြပြီးနောက်
မိုးပွင့်များ တညရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်မိမ့်သောငှာ တောင်ထွတ်ကြီးကို
ကြိုးစား၍ တက်ကြလေ၏။

၁၁ နာရီ ထိုးလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ဖြစ်သည့် တိုင်အောင်
ပင်ပန်းလှပြီဖြစ်ရာ၊ မီးတောင်ဟောင်းမှ မီးဆင်းကျသော
ချော်ရည်ခြောက်များပေါ်၌ လျှောက်ကြရခြင်း အားဖြင့်လည်း ခြေထောက် များမှာ
ထောင်းထောင်းကြေမတတ် ကျန်းစပ်လျက် ရှိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ် တို့၏ အထက်
ကိုက်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော်ခန့်တွင် ခြောက်သွေ့နေသော ချော်တုံးကြီးများကို
တွေ့မြင်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းတို့၏အရပ်ကို ခိုကြွအံ့ဟု ကြိုးစား၍
တက်ကြပြန်ရာ၊ အနီးသို့ ရောက်ကြသောအခါ မနီး မဝေးတွင်

စိမ်းလန်းလတ်ဆတ်သော နွယ်ပင်များ ထူထပ်စွာပေါက်လျက် ရှိသည့်ကို အံ့ဩစွာ
တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း အမ်ဘိုပါ သည် ၎င်းအပင်များ ရှိရာသို့
လျှောက်သွား၍ မကြာမီ စိမ်းစိမ်းကြီးရှိသော အလုံးကြီးနှစ်လုံးကို
လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ပွေ့ပိုက်ကာ၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြန်ပြေးလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဘာကြီးတွေလဲဟေ့၊ အမ်ဘိုပါ ...”

ပါ။ ။ “ရေရော အစာရော ရလာခဲ့ပြီလေ၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်လိုက်ကြစမ်း
...”

ပြောသည့်အတိုင်း ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ၊ ဖရဲသီးကြီးနှစ်လုံး
ဖြစ်နေသည့်ကို တွေ့ကြုံရသဖြင့်၊ ဂွဗ်ဒီမှာ ထ၍ပင် ခုနလိုက်သေး၏။
စင်စစ်သောကား စိမ်းလန်းသော နွယ်ပင်များမှာ ဖရဲပင်များဖြစ်၍ ရာထောင်မက
သော ဖရဲသီးများသည် ယာခင်းကြီးသဖွယ် အနံ့အပြား ပြတ်၍ သီးနေကြရာ၊
ကျွန်ုပ်တို့မှာ အစာလည်းပြတ်၊ ရေလည်းငတ်သည်နှင့် လူတစ်ယောက်လျှင် ဖရဲသီး
၆ လုံးထက်မနည်း လောတတကြီး စားသောက်လိုက်ကြလေ၏။

သို့ရာတွင် ဖရဲသီးမည်သည်မှာ ရေငတ်ပြေရုံမျှရှိ၍ အာဟာရဖြစ်နိုင်သည်
မဟုတ်ရကား၊ အလွန်ဆာလောင်လာကြသည်နှင့် အမဲမြောက်များကို ချွေတာစွာ
ဝါး၍ စားကြရလေ၏။ ထိုခဏ၌ ငန်းအရွယ်ခန့်ရှိသော ငှက်ကြီး တစ်အုပ်သည်
သဲကန္တာရပေါ်မှ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီး ပျံဝဲ လာကြလေရာ၊ လေငှက်က
“ပစ်ပါ သခင်၊ ပစ်ပါ” ဟု ပြောလျက်၊ မြေပေါ် တွင် ဝမ်းလျားထိုးကာ
မှောက်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ၎င်းနည်းတူ မြေပေါ်တွင်
စင်းနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဝင်ချက်စတာ သေနတ် တစ်လက်ကိုယူ၍
ယမ်းတောင့်ထိုးပြီးလျှင်၊ မြေပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် စောင့်နေရာ
ငှက်အုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်သို့ မတည့်တတည့် ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ရုတ်တရက် ခုန်ထလိုက်လေ၏။ ငှက် အုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည်နှင့်
တွန့်သွား၍၊ စုမိစုရာ စုရုံးသွားကြလေရာကျွန်ုပ်သည် ငှက်များ အထူထပ်ဆုံးသော
နေရာသို့မှန်း၍ သေနတ်နှစ်ချက်မျှ ဆင့်၍ ပစ်လိုက်လေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌
ငှက်ကြီးတစ်ကောင်သည် လေထဲ၌ ထိုးကျလာလေရာ အနည်းဆုံး ပေါင်ချိန် ၂၀
ခန့် ရှိသည်ကို တွေ့ကြုံရသဖြင့်၊ အဘယ်မျှလောက် ဝမ်းမြောက်ကြသည်ကို
ဖော်ထုတ်ရေးသားရန် မလိုတော့ပေ။ နာရီဝက်ခန့် အတွင်းတွင်
ဖရဲပင်မြောက်များကို စုဆောင်းကာ မီးမွေးကြ၍ ငှက်ကြီးသည် မီးပေါ်တွင်
တဖြည်းဖြည်း လှည့်ကာ ကင်ကြသော အဖြစ်သို့ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။
ကျွန်ုပ်တို့သည် အသားစိုများနှင့် မတွေ့ ရသည်မှာ ရက်ပေါင်း
အတန်ကြာခဏဖြစ်ရကား၊ အဘယ်မျှလောက် မြန်ရက်စွာ
စားသောက်ကြသနည်းဆိုသော်၊ ၅ ပိဿာကျော်ကျော်ရှိသော ငှက်ကြီး
တစ်ကောင်လုံးပင်လျှင် ခြွေထောက်ရိုးနှင့် နှုတ်သီးမျှလောက်သာ
ကျန်ပေတော့၏။ ခွန်အား ပြည့်တင်းလာကြပုံကား ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။
ထိုည၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် လ ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ဖရဲသီးကိုယ်စီ
တတိုင်သမျှ သယ်ယူကြလျက် ခရီးထွက်ပြန်လေ၏။ ထိုနေရာမှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့
သွားရသောလမ်းမှာ မြင့်သည်ထက် မြင့်၍ တက် သွားလေရာ၊ လေသည်လည်း
အေးသည်ထက် အေးမြလာလေတော့၏။ မိုးသောက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည်
မိုးပွင့်များ ထာဝရ တည်ရှိရာဖြစ်သော “ဆန်းလိုင်း” ခေါ် မျဉ်းကြောင်းနှင့် ၆
မိုင်ထက် ကွာလှမ်းတော့မည့် မဟုတ် ချေ။ ၎င်းနေရာတွင်လည်း ဖရဲသီးများ
ထပ်မံတွေ့ ကြပြန်သည့်ပြင် “ဆန်းလိုင်း” ခေါ် မျဉ်းကြောင်းကို

ကျော်လွန်မိကြသော အခါတွင်လည်း မိုးပွင့်များ အမြဲရနိုင်ကြမည် ဖြစ်သောကြောင့် ရေရမှုအတွက် ပူပန်ဖို့ မရှိတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သားရဲသောလမ်းမှာ မတ်စောက်လှပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်နာရီလျှင် တစ်မိုင်နှုန်းထက်ပို၍ ပေါက်ရောက်အောင် မသွားနိုင်ကြတော့ချေ။ အရေးကြီးသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ ထိုည၌တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်ဆုံးကြင်းကျန်နေသော အမဲမြောက်ကို လက်စသတ် လိုက်ကြပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ရိက္ခာအတွက် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာကြရလေ တော့၏။ ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာ တစ်ခုမှာလည်း၊ မိုးပွင့်မှ အရည်ပျော် ကျဖို့ ချောင်းများသည် ကေနီမုချ တညရှိရမည် ဖြစ်သော်လည်း၊ တစ်စုံ တစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရှိနေကြသည့် တောင်ကြီး၏ တောင်ဘက်မျက်နှာတွင် တစ်ခုမျှ မတွေ့ ရဘဲ မြောက်ဘက်မျက်နှာ၌သာ လျှင် ခုရီးစီးဆင်း ကြလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ စားနပ်ရိက္ခာအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေကြရ၏။ ရေငတ်သောဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြပြီးမှ အစာငတ်၍ သေကြရမည်လောဟု ကြောင့်ကြနေကြရ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ၃ ရက် အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်ုပ်၏ ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းမှ ထုတ်နုတ်ဖော်ပြလိုက်ရပေအံ့။

မေလ ၂၁ ရက်။ အေးမြသော ဒေသဖြစ်၍၊ ၁၁ နာရီမှ စတင်ထွက်ကြသည်။ ဖရဲသီးများ ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ထပ် ဖရဲသီး မတွေ့တော့။ ဘာကောင်မျှလည်း မတွေ့ရ။ နေဝင်ချိန်တွင် ရပ်တန့်၍ အစာမစားဘဲ အိပ်ကြရသည်။ အလွန် ချမ်းအေးလှသည်။

၂၂ ရက်။ ခွန်အားနည်းစွာနှင့် နေထွက်ချိန်တွင် ခရီးထွက် ကြသည်။ တစ်နေ့လုံး ၅ မိုင်ခန့်လောက်သာ ခရီးပေါက်သည်။ မိုးပွင့်များ တွေ့၍ ရေငတ်ပြေအောင် စားကြရသည်။ ည၌ ဘရန်ဒီ အနည်းငယ်မျှစ သောက်ပြီး စောင်နှင့်ကွေး၍ အိပ်ကြရသည်။ “လေငှက်” မှာ အပူခန့်ငံသော်လည်း အအေးမခံနိုင်၍ သေတော့ မလို ဖြစ်နေသည်။

၂၃ ရက်။ နေထွက်၍ ပူနွေးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်လာ ကြသည်။ ထိုနေ့ အစာတစ်ခုမှ မရခဲ့လျှင် နောက်ဆုံးခရီးသွားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ လေငှက်မှာ အဆိုးဆုံး ဖြစ်သည်။ အစာ အိမ် ထုံကျပြီနေသောကြောင့်ပေလော့ မသိ။ ဆာတော့ မဆာ၊ ခွန်အားနည်း၍ ခြေပစ်လက်ပစ် ဖြစ်နေကြသည်။ ဘာကောင်မျှ မတွေ့ ။ သေသည်သာ အောက်မေ့နေကြတော့သည်။

ဤနေရာမှ ရှေ့သို့မူ စုံလင်စွာဖော်ပြရန် လိုသောကြောင့် ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းမျှနှင့် မလိုလောက်သဖြင့် သီးသန့် ရေးသားဖော်ပြပေအံ့။

မေလ ၂၃ ရက်နေ့ တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ်တို့သည် မိုးပွင့်များကို ကျော်နင်း၍ တစ်ဖက်ခရီးချည်းသက်သက် တက်ကြရလေရာ၊ မောဟိုက် ပင်ပန်းလှသဖြင့် မကြာခဏ ရပ်တန့်နားနေကြရ၏။ နေဝင်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ် တို့သည် “ရီဟာ၏ သားမြတ်” ခေါ် တောင်ထွတ်တွင် သားမြတ်သီးအောက် တည့်တည့်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေရာ ထိုည၌ရှိသော သားမြတ်သီးပင် လျှင် ပေပေါင်း ၃,၀၀၀ ခန့် မြင့်သည်ဖြစ်၍ မိုးပွင့်များနှင့် ဖွေးဖွေးဖြူလျက် ရှိ၏။ ဒီဆီလဟာ၏ မြေပုံအရမှာ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ဂူတစ်ခုရှိရမည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမှ

ဤမှ လမ်းမှော်ကြည့်ရကြသေး၏။ ၁၀ မိနစ်ခန့် လျှောက်မိလတ်သော်
စောင့်ကြီးကိုနှိလျက် လိုက်ပါလာသော အမ်ဘိုပါက သားမြတ်သီး၏ နံဘေးရှိရာ
အထက်သို့ ညွှန်ပြလျက်၊ “ကြည့်ကြစမ်း” ဟု ပြောသဖြင့်
မော့ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ မိုးပွင့်များထဲတွင် အပေါက် ကလေး တစ်ခုသဖွယ်
တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းအပေါက်ကလေးရှိရာသို့ တက်သွားကြသော အခါ
ဂူတစ်ခု၏ အဝှမ်းကြောင်း တွေ့ ရသည်ပြင်၊ ဒီဆီလီယံ ညွှန်းခဲ့သော
ဂူဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိချေ။ ဂူဝယ် ရောက်ကြသောအခါ
မှောင်ခဲ ပြုနေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ချမ်းအေးခြင်းမှ တတ်နိုင်သမျှ
ကာကွယ်ခံမိသောငှာ ဂူထဲသို့ဝင်၍ တစ်ဝိုက်မျှလောက်သာ ကျန်ရှိသော
ဘုရားဒီကလေးကို ဆွတ်လိုက်ကြပြီးနောက် စောင့်ကိုယ်စီနှင့် ကွေးကြရ၏။
သို့ရာတွင် ၎င်းဒေသ၌ အအေးချန်မှာ ရေခဲသည့်အောက် ဒီဂရီ ၅၀ လောက်
လျော့ကျသေးရကား ၎င်းစောင့်မျိုး ၁၀ ထပ် ခြံသော်လည်း နွေးနိုင်မည်
မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ချမ်းအေးခြင်းက တစ်ဖက်၊ ခရီးပန်းခြင်းက တစ်ဖက်၊
အစာငတ်ပြတ်ခြင်းက တစ်မျိုး ရှိနေကြရကား မည်မျှလောက် ဆင်းရဲဒုက္ခ
ကြီးကျယ်သည်ကို ဖတ်ရှုသူတို့ တွေးတောဆင်ခြင်ဖို့ ထားခဲ့ပေတော့အံ့။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရိုးတွင်းခြင်ဆီခိုက်အောင် ချမ်းအေးလှသည်ဖြစ်၍
ထိုမျှလောက် ခရီးပန်းလျက်နှင့်ပင် အိပ်မပျော်နိုင်ကြဘဲ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် တိုးကပ်လျက် ကွေးနေကြရတော့၏။ တစ်ခါတစ်ခါ မေးခန့်
ငိုက်သွားသော်လည်း၊ ဆတ်ခနဲ လန့်၍ နီးလာရသည်သာ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်
ကျော့ချင်းကပ်လျက် ပူးနေသော “လေငှက်” သည် တစ်ညလုံး မေးချင်းရိုက်ကာ
ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိရာမှ လင်းအားကြီး အချိန်လောက် တွင်
သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် ငြိမ်သွားလေတော့၏။ ပထမ၌
ကျွန်ုပ်က ထိုသူ အိပ်ပျော်သွားလေပြီဟု မှတ်ထင်မိရာ၊ ၎င်း၏ကျောသည်
တဖြည်းဖြည်း အေးသည်ထက် အေးလာ၍၊ ရေခဲတုံးသဖွယ် ရှိနေ သဖြင့်
မိုးလင်းချန်တွင် ထကြည့်လိုက်သောအခါမှ အသက်လုံးလုံး မရှိတော့ ကြောင်း
တွေ့ရှိရလေ၏။

၎င်းနောက် မိုးထိန်ထိန်လင်းလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ချမ်းအေးခြင်း
ပြေပျောက်ခံမိသောငှာ၊ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်မနေကြတော့ဘဲ ဂူထဲတွင် ထိုမှ ဤမှ
လှုပ်ရှား လျှောက်သွားနေကြစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက လန့်အော်လိုက်၏။
ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ကား၊ ဂူ၏အတွင်းဘက် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ပေ ၂၀ ခန့်
အကွာလောက်တွင် လူတစ်ယောက်သည် ဒူးပေါ်တွင် မေးတင်လျက် ငိုက်စိုက်ကြီး
ထိုင်နေသည့်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ သေချာစွာ ကြည့်ကြသောအခါ
၎င်းမှာလည်း “လေငှက်” နည်းတူပင် အသက်မရှိ ကြောင်း တွေ့ ကြရ၏။
၎င်းအလောင်းမှာကား အာဖရိကတိုက်သား တစ် ယောက်
မဟုတ်ဘဲရောပတိုက်သား လူဖြူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့
မြင်ကြရသောအခါ သွေးလန့်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်တို့လူစု မှာ ဂူထဲမှ
သုတ်ခြေတင်၍ ထွက်ပြေးမိကြ၏။

စောလမုန်၏ လမ်းကြီး

ဂူပြင်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ရှက်ကွေးရှက်ကွေးနှင့် ရပ်တန့်နေကြရာတွင်ဆာဟင်နရက် “နေစမ်းကြပါဦးဗျာတဲ့၊ ကျုပ် ပြန်ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦးမယ်။ မတော်တဆ ကျုပ်ညီများ ဖြစ်နေမလား မဆိုနိုင်ဘူး” ဟု ပြော၍ အလောင်း ရှိရာသို့ ပြန်ဝင်သွားရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခွံ့တို့တို့ နှင့် နောက်မှ လိုက်ပါ သွားကြလေ၏။ ထိုနောက် ဆာဟင်နရ်သည် အလောင်းအနီးတွင် ဒူး ထောက်၍ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးမှ “တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် ညီတော့ မဟုတ်ဘူးပျို့ ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အတော် ရဲရင့်လာ၍ အလောင်းကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုကြရာ နာခေါင်းချွန်ချွန်၊ မေးချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရှည်ရှည်၊ အရပ်မြင့်မြင့်ရှိသည့် လူလတ်အရွယ် တစ်ယောက်၏ အလောင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရလေ၏။ ၎င်း၏အရေမှာ ထိန်ထိန်ဝါလျက် အရိုးပေါ်၌ ကပ်လျက်ရှိရာ၊ ခြေထောက်တွင် ခွပ်လျက် ရှိသော ခြေအိတ်ရှည်ကြီးမှတစ်ပါး အဝတ်အစားဟူ၍ တစ်ခုမျှ မရှိချေ။ လည်ပင်း၌ကား ရိမန်ကက်သလစ် ဘာသာဝင်တို့ ဆောင်လေ့ရှိသည့် ဆင်စွယ် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေးတစ်ခု ဆွဲလျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဘယ်သူ အလောင်းများ ဖြစ်ပါလိမ့်ဗျာ”

ရီ။ ။ “ခင်ဗျား မတွေးမိဘူးလား”

ကျွန်ုပ်က ဦးခေါင်းယမ်းပြသောအခါ -

ရီ။ ။ “ခင်ဗျားဆီမှာရှိတဲ့ စာနဲ့ ပြေပုံကို ရေးခဲ့တဲ့ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဒီဆီလဗာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော်မှပဲဟာဗျာ၊ မဟုတ်နိုင်တာပဲ”

ရီ။ ။ “၃၀၀ မကလို့ ၃,၀၀၀ ရှိသော်လည်း၊ ဒီဥတုမျိုးမှာ မပုပ် မသိုးနိုင်ဘူးဗျ။ တောတိရစ္ဆာန်များ မနှောင့်ယှက်လို့ရှိရင် ရှေးလျှောက်ပြီး ဘယ်လောက် ကြည်ရှည်ခံဦးမယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး”

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ၎င်းယူဆချက်ကို လန်လုန်းသည်ဟု မှတ်ထင်မိသော် လည်း ယူဆီရှိသည်ဟု အောက်မေ့သဖြင့် မငြင်းနိုင်အောင် ရှိကြရလေ၏။ ဤအတိုင်း မှန်ခဲ့လျှင် ဒီဆီလဗာ၏ အစေခံသည် ၎င်း၏ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ခွာယူသွားပြီးနောက် အလောင်းကို ဂူထဲ၌ ပစ်ထားခဲ့ဟန်တူပေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဒီဆီလဗာ ရေးခဲ့သော စာနဲ့ ပြေပုံကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ကြည့် ရင်း ကြက်သီးမွေးညင်း ထ မိလေသေး၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အလောင်းချင်း အဖော်ရစေခြင်းငှာ၊ လေငှက်၏ အလောင်းကို ပေါ်တူဂီ ဒီဆီလဗာ၏ အလောင်းအနီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ ထားခဲ့ကြပြီးနောက်၊ ထိုဂူမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ အစေခံ သုံးယောက်အနက်၊ နှစ်ယောက် သေဆုံး၍

အမ်ဘိုပါ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ကျန်ရှိခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မိုင်တစ်ဝက်ခန့် လျှောက်လာကြ၍၊ သားမြတ်သီး အောက်၌ရှိသော တောင်ကလပ်အစွန်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ အောက်၌ ကိုက် ၅၀၀ ခန့်တွင် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုကို မြင်ကြရ၍၊ ချောင်းကမ်းပါးရှိ စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းပေါ်တွင် တောင်ဆိတ် ၁၅ ကောင် ခန့်တို့ ကျက်စားလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ တောင်ဆိတ် ဆိုသည်မှာ စားနပ်ရိက္ခာပင် ဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်မျှလောက် ဝမ်းမြောက် ကြသည်ကို မပြောနိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် ကိုက် ၅၀၀ ခန့်ကို တောင်ဆိတ်များ မမြင်အောင် မည်ကဲ့သို့ သက်ဆင်းကြပါမည်နည်း။ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်လျှင် လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးကြမည် ဖြစ်၍အစာမရလျှင် အမှန် သေကြရတော့မည် ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပစ်ရလှ ပစ်ရကြား သဘောမျိုးနှင့် စွန့်စားချဉ်းကပ် သော အလှုပ်မျိုးကို မလုပ်ဝံ့ကြပေ။ ဆိတ်များ မမြင်အောင် လှည့်ပတ်ဆင်း သက်ရန်လည်း လမ်းမရှိချေ။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် နီးအောင် မချဉ်းကပ်တော့ဘဲ၊ ထိုနေရာ မှပင် စွန့်စားပစ်ခတ်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် တစ်ကိုယ်လျှင် ရင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက်စီကိုင်လျက်၊ မိမိနှင့် တည့်ရာဆိတ်ကို တစ်ကောင်စီချိန်၍ အမ်ဘိုပါက အချက်ပေးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြိုင်တူပစ်ကြရန် သဘောတူညီကြလေ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် သေနတ်တစ်လက်စီ ကိုင်ကြ၍ ဆိတ်တစ်ကောင်စီ သေချာ စွာ ချိန်ဆကြပြီးမှ အမ်ဘိုပါက “ပစ်” ဟု အချက်ပေးလိုက်သဖြင့် သေနတ် ဟု သုံးလက်တို့သည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းကဲ့သို့ ဒိန်းခနဲ ထွက်သွားကြလေ၏။ ပထမ၌ ယမ်းခိုးများနှင့် မည်းမှောင်နေသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာမှ မမြင်ရသေး ဘဲ ရင်ဖိုလှိုက်စွာဖြင့် စောင့်ငေးနေကြရ၏။ တစ်ခဏကြာရာတွင်မူကား ယမ်းခိုးများ လွင့်စဉ်သွား၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တွေ့ မြင်ရသော အခြင်းအရာ အတွက်ကြောင့် ခုန်ပေါက်လိုက်မိကြသေး၏။ အကြောင်းမူကား မည်သူ၏ သေနတ်ချက်ကြောင့် မသိ၊ တောင်ဆိတ်တစ်ကောင်သည် ကျောက်ဆောင် ပေါ်တွင် ပက်လက်လန်ကာ လဲကျလျက် ခြွေလေးဖက်တို့ဖြင့် ယက်ကန် ယက်ကန် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ မြင်ရသောကြောင့်ပေတည်း။ နောက် တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ကမ်းပါးယံတစ်လျှောက် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းခဲ့ကြ၍ နောက် ၁၀ မိနစ်ခန့်အတွင်းတွင် တောင်ဆိတ်၍ အသည်း နှလုံးတို့မှာ ရင်ထဲမှ ဖောက်ထုတ်ပြီး ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် အခက်အခဲ တစ်ခုမှာကား၊ ထိုအရပ်တွင် မီးဖိုရုံအတွက် ထင်းဟူ၍ တစ်ခုတလေမျှ မရှိသောကြောင့် ချက်ပြုတ်ရန် မညီသမျှ မတတ်နိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကြောင်တောင် ၍ နေကြရလေတော့၏။

ထိုအခါ ဂွဒ်က ...“ငတ်တဲ့လူဆိုတာ ဇီဇာကြောင်နေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ချက်စရာ မရှိလျှင် အစိမ်းလှိုက် စားကြရုံ ရှိတာပေါ့.....” ဟု ပြောလိုက် ဖျာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပထမ၌ မဖြစ်နိုင်ဟု အောက်မေ့မိကြ၏။ နောက်ဆုံး၌မူကား အခြားနည်းလမ်းလည်း မရှိ၊ ဆာလောင်လိုက်သည်မှာလည်း ဝမ်း ထဲ၌ ငရမ်းတောက်သကဲ့သို့ ပူလောင်လျက် ရှိရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အသည်းနှင့်

နှလုံးသား အနည်းငယ်စီ လှီးဖြတ်၍ မိုးပွင့်ထဲတွင် အေးအောင် ခေတ္တ မြှုပ်ထားပြီးလျှင် တစ်ဖုံစီမျှ၍ စမ်းချောင်းရေနှင့် ကျက်ချရလေ တော့၏။ စမ်းစော်ကြီး ညလိုက်သည့်မှာ ပြောဖွယ်မရှိသော်လည်း လျာပေါ် တင်မိသည့်အခါ လွန်မင်းစွာ အရသာ ရှိ၏။ စားသောက်ပြီးနောက် ၁၅ မိနစ် အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခြေလက်များမှာ သွေးသစ်လောင်းထည့် လိုက်တိသကဲ့သို့ လွန်စွာ အားအင်ပြည့်တင်း လာပေတော့၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ဆိတ်သားများကို လှီးဖြတ် တုံးတစ်ကာ ဆောင်ယူခဲ့ကြရာ ပုပ်သိုးနံ့စေ့မည်ကိုကား စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိချေ။ ၎င်းဥတုမျိုး၌ မည်သည့်အသားပင် ဖြစ်စေ၊ ၁၅ ရက် ထားသော်လည်း လတ်ဆတ်တုန်းပင် ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ကလပ်စွန်းမှ ရပ်လျက် သွားရမည့်လမ်းတို့ကို မျှော်ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ ပေ ၅,၀၀၀ ခန့် နှိမ့်သည့် အရပ်တွင် စိမ်းစိုသော လွင်ပြင်ကြီးသည် မျက်စိတစ်ဆုံး တည်ရှိလျက်၊ မြစ်ကြီးများသည် ငွေရောင်ရှိသော မြေကြီးများသဖွယ် ကွေ့ ကောက်စွာ စီးဆင်းလျက် ရှိ၏။ ၎င်းလွင်ပြင်ကြီးမှာ တစ်ဖက်၌ရှိသော သဲကန္တာရကြီးထက် ပေ ၃,၀၀၀ ထက်မနည်း မြင့်မောက်မည်ဖြစ်ရာ မြစ် အသွယ်သွယ်တို့မှာလည်း တောင့်မှ မြောက်သို့သာလျှင် စီးဆင်းကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တူးဆန်းအညံ့ဖွယ် ကောင်းလှသော ရှုမျှော်ခင်းကို တောင်ကလပ်စွန်းမှ မျှော်ကြည့်လျက် ရှိကြစဉ်... ဆာဟင်နရီက ...

ရီ။ ။“မြေပုံထဲမှာ စောလမုန်လမ်းကြီးလို့ ပါတယ် ဟုတ်လား ...” ။

ကျွန်ုပ်။ ။“ပါပါတယ်

ရီ။ ။“နို့မြင်ကြရဲ့လား ...”

ကျွန်ုပ်။ ။“မမြင်ရသေးဘူး ...”

ရီ။ ။ ဟောဟိုမှာ ကြည့်လိုက်ကြစမ်း”

ကျွန်ုပ်နှင့် ဝွဒ်တို့သည် ဆာဟင်နရီ ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ကြ သောအခါ ပထမ၌ စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုဟူ၍ မှတ်ထင်မိသည့် အကြောင်းငယ် တစ်ကြောင်းသည် လွင်ပြင်ကိုဖြတ်ကာ တစ်သမတ်တည်း စင်းစင်းကြီး ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို တွေ့ ရသဖြင့် လမ်းပင် ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု မှတ်ယူကြရ၏။ တွေးထင်သည့်အတိုင်း လမ်းကြီးဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာမှ လက်ယာဘက် သို့ ဖြတ်ဆင်းလိုက်ပါက လမ်းကြီးပေါ်သို့ ရောက်ကြမည် ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ် တို့သည် ဆာဟင်နရီ၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီး များပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်၍ တစ်မိုင်ခန့် ဆင်းသက်မိကြလျှင်ပင် လမ်းကြီး ပေါ်သို့ ဆိုက်ရောက်နေကြလေတော့၏။ ၎င်းလမ်းကြီးမှာ စာဆိုအတိုင်း မှန်ခဲ့ပါမူ နှစ်ပေါင်း ၃,၀၀၀ ကျော်အခါက ဆောက်လုပ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ပေ ၅၀ ခန့် ကျယ်ဝန်း၍ ကျောက်သားပကတိမှ ထွင်းဖောက် ထားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ပြန်ပြီးညီညာစွာ ရှိနေသော ၎င်းလမ်းကြီးတစ် လျှောက်၊ ဝမ်းတောင့်တောင့်နှင့် လျှောက်ဆင်းရဲခြင်းအလုပ်သည် ကြမ်း တမ်းမတ်စောက်သော တောင်ကမ်းပါးယံကို အူဟောင်းလောင်းတက်ရခြင်း အလုပ်နှင့် အလွန်တရာ ခြားနားခြင်း ရှိပေရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လေငှက် နှင့် စိမ့်တို့ သေဆုံးခဲ့သော အဖြစ်ကို သတိမရကြပါမူ စိတ်နှလုံးကြည်၍ ချမ်းမြေ့ခြင်း ရှိနေကြသည့် ဟူ၍ပင် ဆိုလောက်ပေ၏။ ၎င်းလမ်းကြီး တစ်လျှောက် တစ်မိုင်ပြီးတစ်မိုင်

လျှောက်ဆင်းသွားကြစဉ် ဥတုရာသီမှာ ညီညွတ်သည်ထက် ညီညွတ်၍ ရှုမျှော်ခင်းမှာလည်း သာယာသည့်ထက် သာယာလှပေ၏။ လမ်းကြီးမှာလည်း အချို့နေရာတွင် ချောက်ကြီး ချပ်ကြီးများကို ကျော်ဖြတ်လျက် လည်းကောင်း၊ အချို့နေရာတွင် တောင်ကမ်းပါးယံ၌ အချိတ် ယက်တက်လျက် လည်းကောင်း၊ အချို့နေရာတွင် တောင်ကြီးကို ဥမင်လိုက်ခေါင်းဖြင့် ဖောက်ထွင်းလျက်လည်းကောင်း ပြုလုပ်ထားလေ ရကား ဥရောပတိုက် ဆွစ်ဇာလန်ပြည်တွင် မီးရထားလမ်း ဖောက်ထားခြင်း နှင့် တူလှသည့်ဖြစ်၍ နှစ်ပေါင်း ၃,၀၀၀ ခန့်အခါက အင်ဂျင်နီယာများသည် ခေတ်ကာလ အင်ဂျင်နီယာများထက် မညံ့ကြောင်း သက်သေခံလျက် ရှိနေပေတော့၏။

မွန်းတည့်အချိန်ခန့်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်ခြေလျှော့ရှိနေသော လမ်းကြီးတစ်လျှောက် ဆင်းလာခဲ့၍ တောများထူထပ်သော နေရာသို့ ဆိုက် ရောက်လာကြလေ၏။ ထိုအခါ ဂွဒ်က မိမိ မျှီချထားခဲ့သော အသည်းနှလုံး အစိမ်းများမှာ အစာကြေကျက်သွားပြီဖြစ်၍ အစိမ်းလိုက် တုံးတစ်ယူလာခဲ့ သော တောင်ဆိတ်သားများကို ချက်ပြုတ်စားကြရန် အကြံပေးသည့်နှင့်၊ လမ်းနံဘေး၌ ရှိသော စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုအနီးတွင် စခန်းချ၍ မီးမွှေး ကြလေ၏။ မကြာမီ သစ်ကိုင်းခြောက်များကို မီးပုံတိုက်ကြပြီးနောက် ဆိတ်သားတုံးများကို တစ်နှုတ်ထိုး၍ကင်ပြီးလျှင် မြန်ချေရှက်ရေ စားသောက် ကြလေ၏။ ဝမ်းဗိုက်ဖောင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ဆေးတံကိုယ်စီခံလျက် ပက်လက်လှန်ကာ စည်းစိမ်ခံလျက်ရှိရာ၊ ဝမ်းတွင် ကြိုခဲ့ရသော ဒုက္ခဆင်းရဲများနှင့် နှိုင်းစာလျှင် နတ်ပြည် မရောက် တရောက် ရှိနေကြသည်ဟု မှတ်ထင်မိကြ၏။

စမ်းချောင်းကမ်းပါး၌ကား ဥရင်ကောက်ပင်များနှင့် ကညီပင်၊ ရှဉ့် မတက်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိရာ တသွင်သွင် စီးဆင်း လျက်ရှိသော ရေသံသည်လည်းကောင်း၊ သစ်ရွက်များအကြား၌ တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်သော လေသံသည်လည်းကောင်း၊ သစ်ကိုင်းများအကြားမှ ညည်းညည်းတွားတွား ကုလျက်ရှိသော ချိုးငှက်များ၏ အသံသည် လည်းကောင်း ခရီးပန်းလာခဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အလွန်တရာ နားဝင်ချိုအေး သာယာလှပေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆာဟင်နရီနှင့် အမ်ဘိုပါတို့သည် အင်္ဂလိပ်တစ်ဝက်၊ ဇူလူးတစ်ဝက်နှင့် ဖြစ်တတ်သလို ကြံဖန်စပ်ဟပ်ကာ စကားပြောလျက် ရှိကြရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဆေးတံနှင့်မိန်းကား နားထောင်နေလေ၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်သည် ဂွဒ်တစ်ယောက် ပျောက်နေသည်ကို သတိ ရသည့်နှင့် လိုက်ရှာရာတွင် ဂွဒ်မှာ ရေချိုးပြီးနောက် ဖလန်နယ် ရှပ်အင်္ကျီမျှကိုသာ ဝတ်ကာ ကမ်းပါးတွင်ထိုင်လျက် သပ်ရပ်စွာ နေတတ်သော ၎င်း၏ ဝါသနာအလျောက်၊ မိမိကိုယ်ကို သုတ်သင်ခြယ်လှယ်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ ရ လေ၏။ ဘောင်းဘီ၊ ဝတ်စုံကတ်၊ ကုတ်အင်္ကျီ စသော အဝတ်အစားများကို သေသပ်စွာခေါက်လျက် အနီးတွင်ပုံထား၍၊ ဂွဒ်သည် ဖန်ပန်းများကို သစ်ရွက် များနှင့် ပွတ်တိုက်ပြီးလျှင် ခြေတွင်စပ်ပြီးမှ မှန်ကလေးတွင် မိမိ၏အရိပ်ကို ကြည့်လျက် မောင်းချွေးငယ်ဖြင့် မုတ်ဆိတ်များကို ရိတ်နေလေ၏။ လက်ယာ ဘက်ပါးနှင့် မေးတစ်ခြမ်းမှ အမွေးအမှင်များကို ရိတ်ပြီးသဖြင့် လက်ဝဲဘက် သို့ ကူးပြောင်းရိတ်ဖြတ်တော့မည့် အပြုတွင် ကျွန်ုပ်သည် လက်ခန့် ဖြစ်သွားသော အရောင်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေရာ၊ ဂွဒ်လည်း ထိတ်လန့်ကာဖြင့် ထိုင်ရာမှ

ရုတ်တရက် ခုန်ထလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ခနဲ အရောင်လာသော အရပ်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ အလွန်တရာ အရပ်မြင့်မား၍ ကြွေးနီရောင်ရှိသော လူတစ်စုသည် ခါးတွင် ကျားသစ်ရေများနှင့် ဦးခေါင်းတွင် ငှက်မွေးအနက်ကြီးများ ထိုးစိုက်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ၎င်းတို့၏ ရှေ့ဦးကား အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ သူငယ်တစ်ယောက် ရပ်လျက်ရှိရာ၊ ၎င်း၏ ကိုယ်ဟန် အနေအထားကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသော လက်နက်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်လုပ်စလိုက်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေ၏။ ယခင်က ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရသည့် လက်ခနဲ အရောင်မှာလည်း ၎င်း၏လက်နက်မှ အရောင် ဖြစ်သည့် လက္ခဏာရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူစုကို ဝေးကြည့်နေမိစဉ် စစ်သားဟန်ပါသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် လူစုထဲမှ ရှေ့သို့ လှမ်းတက်လာကာ သူငယ်၏ လက်မောင်းကိုကိုင်ကာ စကား တစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ၎င်းတို့အားလုံး ရှေ့သို့ လှမ်းတက်လာကြလေ၏။ ထိုခဏ၌ ဆာဟင်နရီ နှင့် အမ်ဘိုပါတို့သည် သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် ပြေးလာကြ၍ ထိုလူစုအား ချိန်ခွယ်ထားကြလေရာ၊ လူစုကမူ သေနတ်များကို ကြောက်ရမုန်း မသိဘဲ တက်မြဲတိုင်း တက်လာကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကမူ ထိုလူစုကို ကျေအေးအောင် ပြုလုပ်လိုသော နည်းဖြင့် သာလျှင် အသက် ချမ်းသာရာရမည့်ကို သိသည်နှင့်ဆာဟင်နရီတို့အား သေနတ်ကို ချထားရန်ပြော၍ ရှေ့သို့တက်ပြီးလျှင် အကြီးဆုံးသော လူကြီးအား စကားကမ်းလှမ်း ပြောဆိုဖို့ ကြိုးစားလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “သင့်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပါသည်” ဟု ဇူလူးဘာသာဖြင့် စမ်းသပ်ပြောကြည့်လိုက်ရာ လူကြီးက “နှုတ်ဆက်ပါသည်” ဟု ၎င်း ဘာသာဖြင့် တုံ့ပြန်ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် အံ့ဩမိကြ၏။ ၎င်းပြောသော စကားမှာ ဇူလူးဘာသာအစစ် မဟုတ်သော်လည်း ခပ်ဆင်ဆင်တူသောကြောင့် အမ်ဘိုပါနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်နိုင်ကြ၏။ (ဥပမာ-ထားဝယ် သူများ ပြောသော မြန်မာစကားကို မြန်မာများ နားလည်နိုင်သကဲ့သို့ ပေတည်း။)

လူကြီးက ။ ။ “သင်တို့ ဘယ်အရပ်မှ ရောက်လာကြသနည်းသင်တို့ ဘယ်သူများနည်းသင်တို့ သုံးယောက်ကား အသားဖြူ၍ တစ်ယောက်ကား ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့် မည်းရသနည်း.....” ဟု မေးလိုက်ရာ

ကျွန်ုပ်က ။ ။ “ကျွန်ုပ်တို့ကား တစ်ပြည်သားများ ဖြစ်၍ မိတ် ဆက်ရအောင် လာကြသည်။ ဤလူကား ကျွန်ုပ်တို့၏ အစေခံ ဖြစ်သည်” ဟု ပြန်ပြော၏။

လူကြီး။ ။ “သင်ကား မမှန်သော စကားကို ဆိုသည်။ မည်သည့် တိုင်းပြည်သားမျှ ထိုတောင်ကြီးများကို ဖြတ်ကျော်၍ မလာနိုင်။ သို့သော် လိမ်သည့်ဖြစ်စေမလိမ်သည့်ဖြစ်စေ ငါတို့ ကုကုယာနားပြည်သည် သူတစ်မီးများ လာရောက်ခွင့် မရှိသောကြောင့် သင်တို့ သေရအောင် ပြင်ကြပေတော့”

ထိုလူများသည် ခါးတွင် ဓားကြီးများ ချိတ်လျက် ပါလာသည့်ပြင်၊ အချို့က ဓားများကို တကိုင်ကိုင် ပြုလုပ်နေကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အခက်ကြုံလျက် ရှိ၏။

ထိုခဏ၌ ဂွဒ်က ကျွန်ုပ်အား “ဟိုင်းနဲကြီးက ဘာပြောတာလဲ” ဟု မေးသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်က “ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေကို သတ်ပစ်မယ်လို့ ပြောနေတယ်” ဟု ပြန်ပြောပြရ၏။ ထိုအခါ ဂွဒ်က “အလို ဘုရားရေ” ဟု ဆိုကာ အခက်အခဲ တွေသောအခါများတွင် ပြုလုပ်လေ့ရှိသော ၎င်း၏ဝါသနာအတိုင်း၊ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်သပ်လျက် ခိုက်ထားသော အထက်သွားများကို ကိုင်ဆွဲ ပြီးမှ လွတ်ပစ်လိုက်ရာ၊ ခိုက်သွားများသည် လက်ထဲတွင် ကြွလျက် ပါလာ ပြီးမှ သွားဖုံးတွင် ဖျတ်ခနဲ ပြန်၍ ကပ်သွားကြလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာ ကို တွေ့မြင်ကြရသောအခါ၊ လူရိုင်းများသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့် နောက်သို့ ဆုတ်ခွာပြေးကြလေ၏။ ဆာဟင်နီရ်သည် လူရိုင်းများ၏ စိတ်ကို ရိပ်မိသည်နှင့် ဂွဒ်အား “ဟေ့လူ သွားတွေကို ဖြုတ်ပြလွှတ်စမ်းပါ။ မြန်မြန် ဖြုတ်ပြလွှတ်စမ်းပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂွဒ် လည်းသွားများကို ရုတ်တရက်ဖြုတ်၍ ရှိပ်အကျိုက်တွင် ဝှက်ထားလိုက် လေ၏။

ထို့အခါ လူရိုင်းများသည် ရုပ်တန်နေရာမှ ရှေ့သို့တက်လာကြပြန်၍ အကြီးဆုံးလူကြီးက “အသိနည်း တစ်ပြည့်သွားများ၊ ထိုသူကား မျက်နှာ တစ်ခြမ်းတွင် အမွှေးများပေါက်၍ တစ်ခြမ်းတွင် ပြောင်လျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာလည်း အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသည်။ သွားများလည်း သွားဖုံးမှ ခွာ၍ရသည်။ မညီသို့သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ဘိသနည်း” ဟု အံ့ဩစွာနှင့် မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဂွဒ်အား ပါးစပ်ကိုဖွင့် ပြရန် ပြောသဖြင့် ဟပြလိုက်ရာ သွားတစ်ချောင်းမျှ မရှိဘဲ သွားဖုံးဖြင့် ရရန်လျက်ရှိသော ဂွဒ်၏ပါးစပ်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်နှင့် လူရိုင်းများလည်း မျက်လုံးများ ပြူးလျက် ငေးကြည့်နေကြလေ၏။

လူကြီး။ ။ “သွားတွေကို ခုနက ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ရသည်ယခု ဘယ်သို့ ရောက်ကုန်သနည်း”

နောက်တစ်ခဏ၌ ဂွဒ်သည် ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် သပ်ပြီးနောက် ဟပြလိုက်ပြန်ရာ သွားများပြည့်လျက် ရှိနေပြန်သဖြင့် ထိုး၍ အံ့ဩကြပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဂွဒ်အား ဓားနှင့် ပစ်ပေါက်ဖူးသော သူငယ်သည် တောင်းပန် တိုးလျှိုးသော အမူအရာနှင့် မြက်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်လျက်ရှိရာ၊ လူကြီးမှာလည်း ပြင်းစွာတုန်လှုပ် ထိတ်လန့်သည့် လက္ခဏာနှင့် ဒူးများ ဆတ်ဆတ် တုန်လျက် ရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် .

လူကြီး။ ။ မျက်နှာတစ်ဖက်တည်း အမွှေးပေါက်လျက်၊ မျက်လုံးတစ်ဖက် အရောင်တောက်၍သွားများကို ဖျောက်ချည် ပေါ်ချည် ပြုလုပ်နိုင်သော အရှင်ကား လူသားစင်စစ် မဟုတ်နိုင်ပါ။ သင်တို့အားလုံး နတ်များ ဖြစ်ကြပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို မဖမ်းစားတော်မူကြပါနှင့်၊ ချမ်းသာ ပေးတော်မူကြပါ”

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုကဲ့သို့ အထင်အမြင် လွဲသည်အတွက် ကျေးဇူးရှိမည့် အဖြစ်ကို ရိပ်မိသည်နှင့်၊ အထင်အမြင်မှားခြင်း ပြောပျောက်အောင် ရှင်းလင်း ပြောကြားခြင်း မပြုဘဲ၊ ဆက်လက်၍ “လိုမ့်” ဖို့သာ အကြံဖြစ်ပေါ်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍

ကျွန်ုပ်။ ။ “ငါတို့ကား ဤတုံ့သွားများ မဟုတ်၊ ညအခါတွင် သင်တို့မြင်ကြရသည့် အတောက်ပဆုံးသော ကြယ်ကြီးမှ ရောက်လာသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် သင်တို့ တောင်းပန်သည့်အတွက်ကြောင့် သင်တို့ကို ဖမ်းစားခြင်းမပြု၊ စိတ်ချ၍ နေကြလော့”

ထိုအခါ လူရိုင်းများလည်း တညီတညာတည်း ဦးညွတ်လျက်၊
“ကျေးဇူးကြီးလှပါပေသည် အရှင်တို့” ဟု ပြောကြ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ (သဘောထားကြီးဟန် အမူအရာနှင့် ပြီးလျက်) “ငါတို့ကား
ကြယ်တာရာကြီးမှ သင်တို့ထံ ခေတ္တ လာရောက်နေထိုင်၍ သင်တို့အား
ကောင်းချီးပေးရန် အကြံရှိသည်။ ငါတို့ စိတ်ဆိုးအောင် တစ်စုံတစ်ရာ
မပြုကြလေနှင့်။ သင်တို့ထံ လာရောက်သည့် ကိစ္စအတွက် သင်တို့၏
ဘာသာစကားကိုပင် ငါတို့ လေ့ကျင့်လာခဲ့သည်။ တွေ့ကြပြီ မဟုတ်လော”

လူကြီး။ ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ စကားကို တတ်ကြောင်း တွေ့ကြရပါပြီ။ သို့သော်
ကောင်းကောင်းကြီး မပီသပါ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အရောဝင့်လွန်းသည်ဟု အပြစ်တင်သော အမူ
အရာမျိုးနှင့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရာ၊ လူကြီးလည်း ကုပ်၍ သွားလေတော့ ၏။
ထိုနောက် ဆက်လက်၍

ကျွန်ုပ်။ ။ “ငါတို့က သဘောကောင်းကောင်းထားပါလျက်၊ ထိုသူငယ်က
သွားအရှင်များရှိသော ငါတို့၏ အဖော်အား၊ ဓားနှင့်ပစ်ပေါက် ခြင်းမှာ
အလွန်စော်ကားရာ ရောက်သည်။ မည်သို့ပြောရန် ရှိသနည်း”

လူကြီး။ ။ “ချမ်းသာပေးတော်မူပါ အရှင်တို့၊ ဤသူငယ်ကား
ဘုရင်၏သားဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကား ၎င်း၏ဦးလေး ဖြစ်ပါသည်။ မင်းသား၌
တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်အပေါ်သို့ အပြစ်ဖို့ပါလိမ့်မည်၊ ချမ်းသာ
ပေးတော်မူပါ”

သူငယ်။ ။ “မှန်ပါသည်၊ ကျွန်ုပ်ကား ဘုရင်၏သား ဖြစ်ပါသည်။
အပြစ်လွှတ်တော်မူပါ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ငါတို့ကား သင်တို့ကို အပြစ်ပေးလိုက်ချက်ချင်း တတ်နိုင်သည့်။
သို့သော် ငါတို့အစွမ်းကို သင်တို့သိရအောင် ပြရဦးအံ့။ ဟေ့...ကျွန်၊
မိုးချုန်းသံထွက်တဲ့ ငါ၏ ဝရဇိန်လက်နက်ကို ပေးစမ်းလေ”

ဟု ပြော၍ အမ်ဘိုပါအား သေနတ်ကို မျက်စပစ်ပြလိုက်ရာ၊ အမ်ဘိုပါလည်း
ရှိသေသော အမူအရာနှင့် သေနတ်ကို ကမ်းပေးလိုက်၏။

သေနတ်ကို တောင်းယူစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် ကိုက်ပေါင်း ၇၀ ခန့်တွင်
ကျောက်တုံးပေါ်၌ ရပ်ဝေးနေသော တောင်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို မြင်ထား
သည်ဖြစ်၍ ပစ်ပြန် ပြင်ဆင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဟောဟိုက ဆိတ်ကို မြင်ကြသလား”

လူများ။ ။ “မြင်ပါသည် အရှင်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “လူသားမှန်လျှင် ဟိုဆိတ်ကို ဒီနေရာမှနေပြီး အသံနဲ့
သေအောင်သတ်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

လူများ။ ။ “မဖြစ်နိုင်ပါ အရှင်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကြည့်ကြ၊ ငါ သတ်ပြမည်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် သေနတ်ကိုမြှောက်၍ ဆိတ်ကို သေချာစွာချိန်ပြီးနောက်
မောင်းဖြတ်လိုက်ရာ၊ ဒိုင်းခနဲ မြည်သည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆိတ်သည် လေ ထဲသို့
တစ်ချက်မျှ ခုန်တက်သွား၍ ပြန်ကျလာပြီးလျှင် မြေပေါ်တွင် စင်းစင်း သေလျက်
ရှိလေ၏။

ထိုအခါ လူရိုင်းများလည်း လက်များကို မြှောက်လျက် တစ်ယောက်
မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ၊ ပါးစပ်များ ဟ နေကြလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်က ခပ်အေးအေး အမူအရာနှင့် “သွားကြ၊
ဆိတ်သားစားချင်လျှင် သွားယူချေကြ” ဟု ပြောသဖြင့်၊ လူကြီးသည် တပည့်
တစ်ယောက်ကို ဓလေ့တလိုက်ရာကြောင့် ဆိတ်သေကောင်ကို ထမ်းလျက်
ပြန်လာလေ၏။ လူရိုင်းများသည် ဆိတ်သေကောင်၏ နံဘေးတွင် ထမုန်
ထားသော ကျည်ဆံပေါက်ကို ကြည့်လျက် အံ့သြနေကြစဉ်၊ ကျွန်ုပ်က “ကိုင်း
ဘယ့်နှယ်လဲငါတို့အစွမ်းကို ယုံကြည်လား။ မယုံတူလူ ဟောဟိုက ကေ့ဥက်တုံးပေါ်
သွားပြီး ရပ်ချေစမ်း” ဟု ပြောသော်လည်း မည်သူမျှ မရပ်ဝံ့ဘဲ ဦးခေါင်းကို
ယမ်းနေကြလေ၏။

လူကြီး။ ။ “ယုံကြပါပြီ အရှင်တို့၊ ကျွန်ုပ်တို့ပြည်၌ ရှိသည့် အတတ်ဆုံးသော
စုန်းမပင် ဒီလောက်ထင်ရှားအောင် မပြနိုင်ပါ။ ကြားလည်း မကြားဖူးပါ။
ကျွန်ုပ်ကား စစ်တပ်တစ်သိန်းကို ခေါင်းဆောင်သည့် တာလာ ဘုရင်၏ညီ
အင်ဖာဒူးဖြစ်၍၊ ဤသူငယ်ကား သားကြီး စကရက်လား ဖြစ် ပါသည်။
တာလာဘုရင်ကား ကုကုယာနားပြည်ကို အုပ်ချုပ်၍ မောင်းမ တစ်ထောင်နှင့်
မင်းပြုလျက် ရှိပါသည်။”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကောင်းပြီ၊ ငါတို့ကား လက်အောက်ခြေသားများနှင့်
စကားမပြောလို။ တာလာဘုရင်ရှေ့သို့ ငါတို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားလော့”

အင်ဖာဒူး။ ။ “ကောင်းလှပြီအရှင်၊ သုံးရက်ခရီးသွားလျှင် ဘုရင့်နန်းတော်သို့
ဆိုက်ရောက်ပါလိမ့်မည်။ သည်းခံ၍ ခရီးသွားတော်မူကြပါ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “သုံးရက်မကလို့ သုံးလ သွားရသော်လည်း အရှေး မကြီး။
ငါတို့ကား သင်တို့ကဲ့သို့ သေမျိုး မဟုတ်သောကြောင့် အချိန်ကို အစိုးရသည်။
ကြာချင်တိုင်း ကြာစေ၊ ရောက်လျှင် ပြီးရော။ သို့သော် တစ်ခု သတ်ပေးလိုက်မည်။
ငါတို့ကို ပရိယာယ်နှင့် လှည့်စားမည် မကြံလေနှင့်။ သင်တို့၏ စိတ်အကြံကို
ငါတို့သိ၍ ချက်ချင်းသေအောင် ပြစားလိုက်မည်။ သင်တို့ သာမက သင်တို့၏
သားမယား၊ ဆွေမျိုးညွတ်နှင့် တစ်ပြည်လုံးကို ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းအောင် ငါတို့
စီရင်လိုက်မည်။ သတ်နှင့်ပြုလေတော့ အင်ဖာဒူး”

နူး။ ။ “မကြံစည်ဝံ့ပါ အရှင်၊ စိတ်ချတော်မူပါ”

၎င်းနောက် အင်ဖာဒူးသည် မိမိ၏ တပည့်များအား အမိန့်ပေးလိုက် ရာ၊
လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဝန်စည်နှင့် သေနတ်များကို ထမ်းယူကြပြီးနောက်၊
ချောင်းကမ်းပါးတွင် စုပုံထားသော ဂူဒ်၏ အကျ အဝတ်အစားများကို
ကောက်ယူကြလေ၏။ ဂူဒ်က အဝတ်များကို ဝတ်မည်ဟု တောင်း သော်လည်း
မရချေ။ အင်ဖာဒူးက “သွားရှင်များနှင့် မျက်လုံးတစ်ဖက် အရောင်တောက်သော
အရှင်ကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို စိတ်ကောက်သဖြင့် အရှင်၏ လှပဖြူစင်သော

ပေါင်များကို အဝတ်နှင့် ဖုံးအုပ်ချေတော့မည်လော။ သည်းခံပါ အရှင်ကြီး၊ စိတ်ဆိုးတော် မမူပါနှင့်၊ ရန်လုပ်တော် မမူပါနှင့်၊ ပေါင်များကို မဖုံးတော်မူပါနှင့် ဟု ပြော၍ အဝတ်များကို အတင်းလုယူစေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ် ဆာဟင်နရီက ရယ်မောလျက် “ရှိပါစေတော့ ဝှံ့ရယ်၊ ကျုပ်တို့ကို အထင်လွှဲ ကုန်တော့မယ်။ ဒီအတိုင်းသာ လိုက်ခဲ့ပါတော့” ဟု ပြောကြသဖြင့် ဝှံ့မှာ မတတ်သာတော့ဘဲ အင်္ကျီ တောင်းဘိ မပါ။ ရှုပ်အင်္ကျီရှည်ကြီးဖြင့်သာ လိုက်ပါလာရလေတော့၏။ လမ်းလျှောက် လာကြစဉ်...

ဆာဟင်နရီ။ ။“ဒီကနေ့ကစပြီး ဝှံ့အဖို့မှာ ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ ဘွတ်ဖိနပ် နဲ့ မျက်မှန်ထက် ပိုပြီး ဘာမျှဝတ်လို့ မတော်တော့ဘူး။ ဝတ်လိုက်လျှင် အထင်လွှဲပြီး အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြမယ်”

ကျွန်ုပ်။ ။ဒါတွင်မကသေးဘူး၊ နှုတ်ခမ်းမေးတစ်ခြမ်းနဲ့ မုတ် ဆိတ်တစ်ခြမ်းကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ရိတ်လို့မတော်ပေဘူး။ ရိတ်ပစ်လိုက် လျှင် လူရိုင်းတွေက သူလို ငါလိုပဲ အောက်မေ့ပြီး မကြောက်မရွံ့ဘဲ ဖြစ်ကုန် တော့မယ်။ မကြောက်လျှင် ကျုပ်တို့အသက်ကို ဖက်နဲ့ ထုပ်ထားရုံ ရှိတော့မယ်”

ဝှံ့ ။ ။ (စိတ်ပျက်သော မျက်နှာနှင့်) “လုပ်ကြလေဗျာ၊ ခင်ဗျား တို့ စီမံသမျှ ခံပါတော့မယ်။ ကြည့်သာ လုပ်ကြပါတော့”

ကုကုယာနားပြည်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြခြင်း

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းကြီးတစ်လျှောက် လျှောက်လာခဲ့ကြရာ၊ အင်စာဒူးနှင့် စကရက်လားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ကြ၍၊ တပည့်များကမူ ရှေ့မှ သေနတ်များကထမ်းလျက် သွားနှင့်ကြ၏။ လမ်းခရီး၌ အင်စာဒူးသည် ကုကုယာနား တိုင်းပြည်အကြောင်းနှင့် ဘုရင်အကြောင်းများကို ကျွန်ုပ်အား ပြောပြသွားသဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ် ကြားသိလိုက်ရ၏။

ကုကုယာနား လူမျိုးများသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ၎င်းတိုင်းပြည်သို့ ဆိုက်ရောက်နေထိုင် လာခဲ့ကြကြောင်း။ ၎င်းတိုင်းပြည်ကို တောင်များခြံရံလျက် ရှိသဖြင့် ရန်သူများ လာရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ခဲယဉ်းသော်လည်း မြောက်ဘက်အရပ်တွင် တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုရှိ၍ အခြား နယ်မှ လူသားစားသော လူရိုင်းများ ရှိဖန်ခံခါ လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြ ကြောင်း။ သို့သော် ကုကုယာနားများက နှင်နှင်းခဲ့သည်သာ ဖြစ်ကြောင်း။ မနိုင်ခဲ့လျှင် လူမျိုးပါ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်များ အတွင်းကမူ အခြားလူမျိုးများနှင့် စစ်မတိုက်ရဘဲ မိမိတို့ အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ရကြောင်း။ ဖြစ်ပွားပုံကား အင်စာဒူး၏ဖခင် ဘုရင်ဟောင်း မယားကြီးမှ မွေးဖွားသည့် အမြာညီနောင်တို့ ရှိကြောင်း။ အင်စာဒူးမှာ မယားငယ် တစ်ယောက်မှ မွေးဖွားသူမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း။ အမြာညီနောင်တို့မှာ အင်မိတူ နှင့် တွာလာဟု မှည့်ခေါ်၍၊ အင်မိတူမှာ သားအကြီး ဖြစ်ကြောင်း။ တိုင်းပြည်၏ ထုံးစံမှာ ဘုရင်၌ သားနှစ်ယောက် အမြာမွေးခဲ့လျှင် အကြီးကိုသာ ချန်လှပ်၍ အငယ်ကို သတ်ပစ်ရကြောင်း။ သို့သော် ဘုရင်၏ သားကြီးသည် သားငယ်ကို ကရုဏာသက်သည်နှင့် မသတ်ရအောင် ပုဂံထား၍ တိတ်တဆိတ် မွေးမြူထားစေခဲ့ကြောင်း။ တစ်နေ့သ၌ ဘုရင် ကွယ်လွန်၍ သားအကြီး အင်မိတူအား ဘုရင်တင်မြှောက်လိုက်ကြောင်း။ အင်မိတူ၏ မယားကြီး၌ သားငယ်တစ်ယောက် ဖွားမြင်၍ သုံးနှစ်အရွယ် ရှိသောအခါ၊ တိုင်းပြည်တွင် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသော ဂတ်ကြီး ဆိုက်ရောက်၍ လူအပေါင်း မှာ ဒုက္ခကြီးစွာ တွေ့ကြရကြောင်း။ ထိုအချိန်အခါ၌ ဘုရင် အင်မိတူမှာ မကျန်းမမာ ဖြစ်နေကြောင်း။ တစ်နေ့သ၌ စုန်းမကြီး ဂါဂုလသည် တောင် ခေါင်းမှ ထွက်လာ၍ လက်ရှိဘုရင် အင်မိတူမှာ ဘုရင်အစစ် မဟုတ်ဟု ကြွေးကြော်လျက် တွာလာ သာလျှင် ဘုရင်စစ်စစ် ဖြစ်သည်ဟု ပြောပြီးလျှင် မိမိ လျှို့ဝှက်စွာ မွေးမြူလာခဲ့သော တွာလာကို ခေါ်လာခဲ့ကြောင်း။ ထိုအခါ တိုင်းပြည်သားတို့သည် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းအတွက် အင်မိတူအပေါ်၌ ကြည်ညိုခြင်း ကင်းမဲ့လေရကား တွာလာကို မြင်ကြရသောအခါ ... “ငါတို့ ဘုရင် ကြွလာပြီ၊ ဘုရင်အစစ် ကြွလာပြီ ...” ဟု ဟစ်အော် ကြွေးကြော်ကြကြောင်း။ စင်စစ်သော်ကား အင်မိတူသည်သာလျှင် သားကြီးစစ်စစ်ဖြစ်၍ နန်းမွေ ဆက်ခံမည့်သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း ခါးတွင် မြေရုပ်ပတ်လျက် ဆေးထိုး ထားခဲ့ကြောင်း။ မကျန်းမာသော ဘုရင် အင်မိတူသည် ကြွေးကြော်သံကို ကြားရသောအခါ မယားကြီးနှင့် သားငယ် အိမ်ထဲမှ လက်ဆွဲလျက် နန်းတော် မှ

ထွက်လာ၍ ... "ဘယ်ကဘုရင် ရှိသလဲ၊ ငါသာလျှင် သင်တို့၏ဘုရင် ဖြစ်သည်" ဟု ပြောသေးကြောင်း၊ ထိုခဏ၌ လျှို့ဝှက်စွာ မွေးမြူလာခဲ့သော ညီတော် တွာလာသည် အစကိုထံသို့ ပြေးဝင်လာ၍ ဆံပင်ကိုဆွဲပြီးလျှင် ရင်ဘတ်ကို ဓားနှင့်ထိုးသတ်ရာ အင်မတူ သေဆုံးသွားကြောင်း။ ထိုင်းသူ ပြည်သားတို့ကမူ တွာလာကို ဘုရင်တင်မြှောက်လိုက်ကြကြောင်း၊ အင်မတူ၏ မယားကြီးမှာမူ သားငယ် အနီစိုက်ပေလျက် ထွက်ပြေးသွားကြောင်း၊ ထိုနေ့မှစ၍ ၎င်းသားအမိနှစ်ယောက်လုံး ပျောက်ကွယ်သွားရာ သေရှာကြ ပြီဟု မှတ်ယူနေကြကြောင်း၊ သားငယ် အနီစိုက်မှာ ဘုရင်သားကြီး ဩရသတို့ ထိုးခံအတိုင်း ခါးတွင် မြေရပ်ပတ်လျက် ဆေးထိုးနှံသွားပါကြောင်း။ အကယ် ၍ အနီစိုက် အသက်ရှင်လျက် ရှိပါမူ ကုကုယာနားပြည်ကို ယခုအခါ ဆက်ခံ ခိုးခံလျက် ရှိရမည် ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အင်ဖာဒူး၏ စကားများကို နားထောင်လျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်တို့၏ အစေခံ အမိဘိုပါသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ အလွန် စိတ်အားထက်သန်လှသော အမူအရာနှင့် နားထောင်နေသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အမိဘိုပါကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ၎င်း၏ မျက်နှာထားမှာ မွေ့ပြီးသော အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်ထဲ၌ ပြန်၍ပေါ်လာအောင် ကြိုးစားတွေးတောနေခြင်းနှင့် တူလှသောကြောင့် ထူးဆန်းလှသည်ဟု ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသေး၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်တန်းများ၏ အဆုံးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီဖြစ်၍၊ တောင်ခြေရင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း လွင်ပြင်အရပ်တွင် ရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာကို မြင်ကြရလေပြီ။ ရှိဟ၏ သားမြတ် တောင်ထွတ် ကြီးများမှာလည်း နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ မြူခိုးများ ဖုံးအုပ်ကာ ရေးရေးမျှသာ မြင်ရပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စတင်ခရီးထွက်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အင်ဖာဒူးသည် "ခြေမြန်တော်" တစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ခခန်းချမည့်ရွာသို့ စေလွှတ် လိုက်ပို့ပြီးဖြစ်ရာ၊ "ခြေမြန်တော်" မှာ တစ်နေ့ပတ်လုံး ပြေးရန်ကိစ္စရှိက ပြေးနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်အတိုင်း အပြေးအလွှား ခရီးသွား၍ ရှေ့ရွာသို့ အကြောင်းကြားထားနှင့်လေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွာနှင့် နှစ်မိုင်ခန့်ကွာသော အရပ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ၊ စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်ပြီးတစ်တပ် ရွာမှ ထွက်လာကြသည်ကို အဝေးမှ မြင်နိုင်ကြပေ၏။ ရွာနှင့် မိုင်တစ်ဝက်ခန့် ဝေးသောနေရာတွင် ကုန်းမြင့်ကလေး တစ်ခုရှိရာ စစ်တပ်များသည် ၎င်းနေရာမှ စောင့်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြိုဆိုလျက် ရှိကြ၏။ စစ်တပ်တစ်တပ်လျှင် စစ်သားဦးရေ ၃၀၀ ခန့်ရှိသည့် တပ်ပေါင်း ၁၂ တပ်မျှ စုဆောင်းလျက်ရှိရာ၊ ၎င်းတို့သည် ငှက်မွေးနက် တလူလူ၊ လိုသားတလက်လက်ဖြင့် ကုန်းမြင့်သည့်ဘက်၌ စစ်အစီအစဉ်ဖြင့် ဖွဲ့စည်း ရပ်တန့်နေကြခြင်းကို တွေ့ မြင်ရသည်မှာ အားရလောက်ပါပေ၏။ မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးဆုံး၌ရှိသော (၁) နံပါတ် စစ်တပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြ၍ စစ်သားများ၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်မိရာ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် ၎င်းစစ်သားများထက် စစ်သားပိုသော လူတစ်စုကို တွေ့နိုင်မည် မထင်ပေ။ (၁) နံပါတ် စစ်သားများမှာ ဝါရင့်ပြီးသော စစ်သားများဖြစ်၍ အသက် ၄၀ ခန့် အသီးသီး ရှိကြပြီဖြစ်ရာ၊ ၎င်းတို့အနက် အရပ်အပိုဆုံးသော သူမှာ ၆ ပေထက်

မနည်းရှိ၍ အချို့ မြင့်မားသော လူများမှာ သုံးလေးလက်မမျှ စွန်းကြပေဦးမည်။
ဦးခေါင်းထက်၌ ငှက်မွေး နက်များကို စိုက်လျက်လည်းကောင်း၊ ခါးနှင့်
လက်ယာဘက် ဒူးဆစ် အောက်တွင် နွားမြီး အဖြူများကို
ချည်လျက်လည်းကောင်း၊ လက်ဝဲဘက် လက်တွင် တစ်တောင်ကျော်ခန့်
အဝန်းရှိသော နွားရေခိုင်းကြီးများ ကိုင် ဆောင်လျက်လည်းကောင်း၊
လက်ယာဘက်လက်တွင် ၆ လက်မခန့် ဖျက် ရှိ၍ သစ်သားရိုး တပ်ထားသည့်
နှစ်ဖက်သွား လှံကြီးများကို ကိုင်လျက် လည်းကောင်း၊ နွားမြီးခါးပတ်၌ ဓားကြီး
တစ်ချောင်း၊ ဒိုင်းကြီးနောက်၌ ဓားကြီးနှစ်ချောင်းစီ ထိုးစိုက်လျက် လည်းကောင်း
အသီးအသီး ပြင်ဆင် ထားကြပေရာ ၎င်းတို့နှင့် ဖက်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ပုံသော
စစ်တပ်မှာ ခပ်ရှားရှားပင် ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် တွေးထင်မိ၏။

၁၂ တပ်မျှသော စစ်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့သွားမည့် လမ်း
တစ်လျှောက်တွင် စီစဉ်တန်းရပ်လျက်ရှိရာ၊ စစ်တပ်အသီးသီးရှေ့၌
ကျားသစ်ရေကို ဝတ်ကာ ရပ်တန့်လျက်ရှိသော ဗိုလ်များက အချက်ပေးလိုက်သော
အခါတွင်၊ စစ်သားများသည် “ခွေးမ” ဟု တညီတညွတ်တည်း ဆိုကြလျက် လှံများကို
မြှောက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အား အရိုအသေ ပြုကြ၏။ ၎င်းစစ်တပ် ၁၂ တပ် (လူ
၃,၆၀၀) တို့မှာ အင်ဃာဒူး ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ရသော စစ်တပ်များ ဖြစ်၍
အင်ဃာဒူးမှာ ၁၂ တပ်အုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ကျော်လွန်သွားသည်နောက် စစ်တပ် အသီးအသီးသည်
ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ ခြေလှမ်းညီညွတ်စွာနှင့် လိုက်ပါလာကြရာ၊ ၎င်းတို့၏
ခြေလှမ်းများကြောင့် လမ်းကြီးတန်သွား၍ ပဲ့တင်သံများ ဟိန်းလျက် လိုက်
ပါလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စောလမုန်လမ်းကြီးမှ နံဘေးသို့ဖွဲ့၍ ရွာသို့သွားသော
လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြလေရာ၊ ရွာကြီးမှာ တစ်မိုင်ပတ်လည်
ခန့်ရှိသည့် သစ်တပ်ဖြင့် ဝိုင်းရံလျက် ရှိ၏။ သစ်တပ် အပြင်၌လည်း ကျုံး သဖွယ်
တူးထားသည့် မြောင်းကြီးရှိရာ၊ ရွာသို့ဝင်နိုင်သော တခါး၌ကား မြောက်ချည်
ချချည်လုပ်နိုင်သော တတားကြီးတစ်ခု ရှိ၏။ ၎င်းတံတားမှ ရွာထဲသို့
ဝင်လာကြသောအခါ ရွာကိုဖုတ်သန်းကာ ဖောက်လုပ်ထားသည့်
လမ်းကြီးအသွယ်သွယ် ရှိနေကြသဖြင့်၊ တဲအိမ်များမှာ အစုလိုက် အကွက် လိုက်
တည်နေကြပေ၏။ တစ်ကွက်လျှင် စစ်တပ်တစ်တပ် တည်ရာဌာန ဖြစ်၍
အကွက်ပေါင်း ၁၂ ကွက်မျှ တည်ရှိပေ၏။ တဲအိမ်များမှာ မြက် ခြောက်ဖြင့်
မိုးထား၍ ထုံးမှုန့်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားရာ၊ အလွန်သပ်ရပ် သန့်ရှင်း လှသည်ဖြစ်၍
အမိုးများမှာ အာဖရိကတိုက် ထုံးစံအတိုင်း လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်း ပုံသဏ္ဌာန်
ရှိကြပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ လျှောက်လာကြစဉ် ရွာလမ်းတစ်ဖက်တချက်၌ ရာ
ထောင်မကသော မိန်းမများသည် တသီတတန်းကြီး စီတန်းလျက် ကျွန်ုပ် တို့ကို
ကြည့်နေကြရာ၊ ၎င်းတို့မှာ အာဖရိကတိုက် အခြားအရပ်ဒေသများမှ
မိန်းမများကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းထူခြင်း၊ မျက်နှာပြားခြင်း၊ ၊ အသား အလွန်အမင်း
မည်းနက်ခြင်း၊ ဆံပင် တွန့်လိမ်ခြင်း မရှိဘဲ အဆင်ပြေ၍ ရှိချင်ဖွယ်
ကောင်းလှသည့်ပြင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော အမူအရာလည်း ရှိကြ၏။ အချို့သော
လူရိုင်းမများကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့အား စားတော့ ဝါးတော့မလို့ ပြုံးတူးပြတ် မကြည့်ဘဲ၊
လှည့်ရှုရန်နှင့် ရှုစားနေကြ၏။ အချို့ လူရိုင်းမများကဲ့သို့ မကြားဝံ့ မနာသာရှိသော
ထင်မြင်ချက်များကိုလည်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မရှိကြချေ။ ဝိဒါ၏

ဖြူစင်ပြောင်းတန်းသော ပေါင်တံနှင့် ခြေသလုံးများကို အင်စာအားက
ညွှန်ပြသောအခါ၌ပင်လျှင် မိန်းမများသည် အံ့သြချီးမွမ်းသော မျက်နှာများဖြင့်
စိုက်ငေးလျက် ရှိကြသော်လည်း ကွဲနေပျက်လောက်အောင် မရှိကြပေ။
အရှက်အကြောက်ကြီးလှသော ဂွီးမှာမူ လေတဖတ်ဖတ် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော
ရှပ်အင်္ကျီစကို လက်များဖြင့် ကြိုးစား၍ ဖုံးဖိကာ လျှောက် လာလေ၏။

ရာ၏ ဗဟို၌ တည်ရှိသော တဲအိမ်ကြီးတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသောအခါ
အင်စာအားသည် ရပ်တန့်လျက် “ကြယ်တာရာမူ ကြွလာကြသော အရှင်များ၊
ကျွန်ုပ်တို့၏တံ၌ ခေတ္တ နားနေတော်မူကြပါဦး။ စားစရာများ မကြာမီ
ရောက်လာပါလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် ညအဖို့တွင် ကောင်းကင်သို့ တက်၍
အိပ်စက်ကြပါမည်လော” ဟု မေး၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကုက္ကယာနားပြည်မှာ နေခိုက်တွင် ကုက္ကယာနား ပြည်သားများ
နေသလို ငါတို့ နေကြ၍ သင်တို့ စားသလို ငါတို့ စားကြမည်။ ကောင်းကင်သို့ ငါတို့
ညတိုင်း ပြန်မအပ်နိုင်”

ဟု ပြော၍ တဲကြီးထဲသို့ ဝင်လာကြလေ၏။

တဲထဲ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့ လဲလျောင်းရန်အတွက် သားရေနယ်ဖြင့်
ဖုံးထားသော ခွံများ ပြင်ဆင်ထား၍၊ ချိုးရန် ရေများလည်း အသင့်ခပ်ထား ကြ၏။
မကြာမီ သမီးကညာတစ်စုတို့သည် နားနို့၊ ပျားရည်၊ ပြောင်းဖူး စသော
စားစရာများကိုခွက်လျက် ရောက်လာကြရာ၊ လူငယ်အချို့သည်လည်း ဝဖိုးသော
နားကလေးတစ်ကောင်ကို မောင်းလျက် လိုက်ပါလာကြ ၏။ မကြာမီ
လူငယ်တစ်ယောက်သည် ထက်မြက်သော ဓားတစ်ချောင်းကို ထုတ်၍
နားလည်ပင်းကို ကျင်လည်စွာ လုံးဖြတ်လိုက်ရာ၊ ဝဝ မိနစ်ခန့် အတွင်းတွင်
နားကလေးမှာ သားရေခွာပြီး၊ “လေးဖက်ချပြီး” ဖြစ်နေလေတော့၏။
အကောင်းဆုံး ပေါင်သားများကို ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ တိုးတစ်၍၊ အခြား
အပိုင်းအစများကို စစ်သားများသို့ ဝေငှလိုက်၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့၏အစေခံ အမ်ဘိုပါသည် သနားကမား ရှိသော
မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့်အမဲသားများကို
မြေအိုးကြီးတစ်လုံးနှင့် တဲပြင်ဘက်၌ ချက်ပြုတ်လေရာ ကျက်သောအခါမူ
အင်စာအားနှင့် ဘုရင်၏သား စကရက်လားတို့ပါ အတူစားသောက်ရန်
ရောက်လာကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် “ခွေးခြေ” ကလေးများပေါ်၌ ထိုင်ကြလျက်
စားစရာများကို မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေရာ၊ အင်စာအားမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အပေါ်၌
ယခင် တွေ့စက အတိုင်းပင် ရှိသေကုင်းညှပ်ခြင်း ရှိနေပေ၏။ သို့ရာတွင်
စကရက်လားမူကား အနည်းငယ် အမူအရာ ပြောင်းလဲလာသည် ဟု ကျွန်ုပ်
အကဲခတ်မိ၏။ ထိုသူငယ်ကမူ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းတို့ကဲ့သို့ပင် စားခြင်း၊
သောက်ခြင်း၊ အိပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်သည်ကို မြင်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အပေါ်တွင်
အရိုသေ ပေါ့လျော့လာဟန် တူသည့်ပြင် ယုံမှားသံသယ ဖြစ်နေသော
အမူအရာမျိုးလည်း တွေ့မြင်မိ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင် ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ
စိတ်အေးချမ်းခြင်း မရှိလှချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဆာဟင်နရက် ထမင်းစားခိုက်တွင်
၎င်း၏ ညအကြောင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းရန် ကျွန်ုပ်အား အကြံပေးသော်လည်း
ကျွန်ုပ်က ဆိုင်းငံ့ဖို့ ပြောထားလိုက်၏။

စားသောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆေးတံများထုတ်၍
သောက်ရှုကြရာတွင် အင်ဖာဒူးနှင့် မင်းသားကလေးတို့မှာ အံ့သြစွာ
ငေးကြည့်နေကြ၏။ ၎င်းတို့၏ တိုင်းပြည်၌ ဆေးရွက်ကြီးပင်များ စိုက်ပျိုး
သော်လည်း “နာ” အဖြစ်နှင့်သာ အသုံးပြုကြ၍ သောက်ရှုရသည်ဟု
နားမလည်ကြချေ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်ဖာဒူးအား မည်သည့် အချိန်
အခါတွင် ခရီး ဆက်လက် ထွက်ကြမည့် အကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်ရာ၊
နက်ဖြန်နံနက်စောစော ထွက်ကြမည်ဟု သိရသည့်ပြင် တာလာဘုရင်အား
ကျွန်ုပ်တို့အရှင်ကြီးများ ပါလာကြောင်းကို လူလွတ် အကြောင်းကြားထားပြီး
ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။ တာလာဘုရင်မှာ တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် ကျင်းပမဲ
ဖြစ်သော ပွဲတော်ကြီးအတွက် အခမ်းအနားများ ပြင်ဆင်လျက် ရှိသည်ပြင်၊
ပွဲတော်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြမည့် ဖြစ်ကြောင်းနှင့်လည်း
ပြောပြသေး၏။ ၎င်းပွဲတော်ကြီး၌ ဘုရင်၏ စစ်တပ်များအားလုံးကို စစ်ရေး
ခင်းပြမည်ပြင် “စုန်းရွေး” သော အခမ်းအနားလည်း ကျင်းပမည်ဟု သိရှိပေ ရာ၊
၎င်းအခမ်းအနား အကြောင်းကိုမူကား ဆိုင်ရာ အခန်းတွင် ဖော်ပြရပေဦးအံ့။

အင်ဖာဒူးက ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းခရီးတွင် အနှောင့်အယှက် တစ်စုံ တစ်ရာ
မကြုံခဲ့လျှင်ဒုတိယနေ့ ညနေတွင် တာလာဘုရင်၏ “လူး” နန်းတော်ကြီးသို့
ဆိုက်ရောက်ကြလိမ့်မည်ဟု ပြော၍ တဲမှ ထွက်သွားလေ ရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့
သုံးယောက်နှင့် အမတ်တို့မှာ ၎င်းတဲကြီးတွင် တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ
ကင်းစောင့်လျက် အိပ်စက်ကြလေ၏။

တွာလာဘုရင်

“လူး” နန်းတော်ကြီးသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည့် အကြောင်းအရာများကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြရန် မလိုတော့ပေ။ စောလမန် လမ်းမကြီး တစ်လျှောက် နှစ်ရက်တိုင်တိုင် ဆက်လက်လျှောက်ခဲ့ကြပြီးနောက်၊ ဘုရင် နန်းစိုက်ရာ “ရွှေမြို့တော်” ကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြ၏။ လမ်းခရီး၌ ယခင်က တွေ့ခဲ့သော ရွာကြီး မြောက်မြားစွာ တွေ့ကြုံ၍၊ မြေဩဇာမှ တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့် တိုး၍ ထွက်သန်လာသည်နှင့် ရွာသူရွာသားများမှာ လည်း ရွှေမြို့တော်နှင့် နီးလာလေလေ တိုး၍ ယဉ်ကျေးဟန် တူလေလေ ရှိနေပေတော့၏။ အားလုံးသော ရွာများမှာ ပထမရွာကြီး၏ နမူနာပုံစံ အတိုင်း တည်ထား၍ အချို့မှာ ကြွယ်ဝသည့်အလျောက် သစ်တပ်များ ပိုမို ကြီးမားခြင်း၊ ကျုံးမြောင်းများ ပိုမိုကျယ်ဝန်းခြင်းမျှလောက်သာ ခြားနားခြင်း ရှိပေ၏။ ၎င်းတိုင်းပြည် ထုံးစံမှာ အရွယ်ရောက်ပြီးသော ယောက်ျားတိုင်း စစ်မှုထမ်းကြရလေရာ၊ ယောက်ျားစစ်သားများသည် ဘုရင်၏ ပွဲတော် အခမ်းအနားသို့သွားရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိသည့်များကို တွေ့ခဲ့ကြရ၏။ ဒုတိယနေ့ ညနေ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခု၏ထိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြ၍ ရွှေသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ ဘုရင် နေထိုင်သည့် “လူး ရွှေမြို့တော်” ကြီးကို မြင်ကြရ၏။ ၎င်းမှာ ပတ်ဝန်းကျင် ၌ မိုင်ခန့် ကျယ်ဝန်းပေရာ မြောက်ဘက် မိုင်ခန့်တွင်မူကား မြင်းခွာပုံသဏ္ဌာန် ရှိသည့် တောင်ပူစာတစ်ခုကို မြင်ကြရ၏။ ၎င်းတောင်ပူစာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ စွန့်စားခန်းများ ကြုံတွေ့ ရဦးမည်ဖြစ်ရာ ထိုအခြင်းအရာများ အကြောင်းကိုမူ ဆိုင်ရာအခန်းတွင်မှ ဖော်ပြရပေဦးအံ့။

“လူး” မြို့ကြီး၏ အလယ်သို့ မြစ်ကြီးတစ်သွယ် ဖြတ်သန်းစီးဆင်း လျက်ရှိရာ များစွာသော နေရာတို့တွင် တံတားများ ကူးကျော်ထားသည်ကို လည်း တွေ့ကြုံရ၏။ “လူး” မြို့ နှင့် မိုင် ၆၀ ခန့် ကွာဝေးသော အရပ်တွင် မိုးပွင့်များဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော တောင်ကြီးသုံးလုံးတို့သည် ဖုခနောက် ဆိုင် တည်လျက်ရှိကြရာ ၎င်းတို့မှာ ရှိစွာ၏သားမြတ် တောင်ထွတ်များ ကဲ့သို့ ပြေပြစ်ချောမွေ့ခြင်း မရှိဘဲ၊ ကောင်းကင်သို့ မတ်စောက်စွာ ထိုးတက် လျက် ရှိကြ၏။ ၎င်းတောင်ကြီး သုံးလုံးတို့ကို “စုန်းမ သုံးကောင်” ဟူ၍ မှည့်ခေါ်ထားကြောင်းနှင့် အင်ဖာဒူးက ပြောပြသည်ပြင်၊ စောလမန်လမ်းကြီး မှာလည်း ၎င်းတောင်ကြီးများ ခြေရင်းတွင် အဆုံးသတ်ကြောင်း သိရှိရလေ ၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ကား ၎င်းတောင်ကြီးများသည် စောလမန်ဘဏ္ဍာသိုက် တည်ရှိရာဌာန ဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေပြီ။ ၎င်းတောင်ကြီးများ အကြောင်းကို တိုးခေါက် စုံစမ်းသောအခါတွင်မူကား၊ အင်ဖာဒူးသည် ဝေလည်ကြောင်ပတ်နှင့် ပြန်ပြော၍ ကြယ်တာရာမှလာသော အရှင်ကြီးများ သည် လူသားများအား မေးမြန်းရန် မသင့်ဟု ပြောသေး၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က “မသိ၍ မေးခြင်းမဟုတ်အရောင်ထွက်သော ကျောက်ဖြူ (စိန်) များနှင့် သင်္ဂါ (ရွှေ) များ

ရှိသည်ဟု သိပြီးဖြစ်ကြောင်း” ပြောသောအခါ အင်ဖာဒူးလည်း မငြင်းကွယ်ဘဲ ဆက်ဆက်သာ နေလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် အတန်ငယ် နားနေကြပြီးနောက် ဆက်လက်ခရီးသွားကြပြန်ရာ၊ နောက်ဆုံး၌ ကျုံးကူးတံတားကိုကျော်၍ လွယ်သို့ ဝင်ကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အထူးတလည် ပြင်ဆင်ထားသော တံအိမ်များသို့ ဆိုက်ရောက်ကြ၏။ တစ်ယောက်လျှင် တံအိမ်တစ်လုံးစီ တည်းခိုနေထိုင်ရန် စီမံထားသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ တံအသီးသီး၌ မြက်ခြောက်မွေ့ရာပေါ်တွင် သားရေနယ်များ ခင်းလျက် ချိုးရန်ရေ၊ ထိုင်ရန် နေရာများနှင့်တကွ ပြင်ဆင်ထားကြ၏။ ရေမိုးချိုးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရပ်ရည်ချောမောသော မိန်းကလေးများသည် နို့ပြောင်းဖူးပျားရည်၊ အသားကင် စသော စားစရာများကို ယူလာ၍ ရှိသေသော အမှုအရာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ပြုစုလေ၏။ စားသောက်ပြီးစီးလတ်သော် အိပ်ရာများကို တစ်ခဲသော တံတွင်းသို့ စုပေါင်းသွတ်သွင်းစေပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့ လေးယောက်သည် တံတစ်ခုတည်းတွင် အတူတကွ အိပ်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ အိပ်ရာမှ နိုးကြသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်အစား မလုံခြုံသည့်အတွက်ကြောင့် ညည်းတားလျက်ရှိသော ဂွဒ်၏ တောင်းပန်ချက် အရ ၎င်း၏ အဝတ်အစားများ အကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ရာ၊ ၎င်းတို့မှာ အထူးအဆန်း အမြတ်တနိုး ပစ္စည်းများ အဖြစ်နှင့် ဘူရင့် ရှေ့တော်သို့ တင်သွင်းလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘူရင့်သည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အား မွန်းမတည့်မီ လက်ခံတွေ့ဆုံလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြားသိလေရကား ဂွဒ်မှာ ရှိမဲ့သော မျက်နှာဖြင့် ရှိပုံအတိုင်းသာ ငုံ့၍ ကြည့်နေရာတော့၏။ ထိုအခါ၌ မိန်းမပျိုကလေးများသည် ကျွန်ုပ်တို့ထဲတွင် ဝတ်ပြုလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကိုယ်လက်သုတ်သင်လိုသည်နှင့် တပြိုင်ညှိ ထွက်နေကြရန် ပြောလိုက်သော အခါ၊ ၎င်းတို့သည် စိတ်ပျက်သော အမူအရာနှင့် ထွက်သွားကြလေ၏။ ဂွဒ်သည် လက်ယာဘက်ပါးနှင့် မေးစေ့တို့မှ အမွေးအမှင်များကို ရွတ်ဖြတ်သွေးရာ၊ လက်ဝဲဘက်တစ်ခြမ်းကိုမူ ယခင်အတိုင်း ချန်လှပ်ထားရန် ကျွန်ုပ်တို့က ပြောသည်နှင့် မထိဘဲ ချန်ထားရ၏။ ထိုအခါ၌မူကား လက်ဝဲ တစ်ခြမ်းမှ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် မှတ်ဆိတ်မွေးတို့သည် အတော်ပင် ရှည်ကြ လှလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာမူ ဆံပင်ကိုပြီး၍ သိပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်ပေးကြလေရာ ဆာဟင်နရ်၏ ရွှေရောင်ရှိသော ဆံပင်များသည် ပန်းပေါ်တွင် ဝိလျက် ရှိနေခဲ့လေပြီ။

နံနက်စာ စားသောက်၍ ဆေးတံများ သောက်ပြီးကြသောအခါ အင်ဖာဒူးရောက်လာ၍ တာလာဘူရင့်ရှေ့တော်သို့ ဝင်ကြရမည့်အကြောင်း နှင့် ပြောပြ ခေါ်ဝင်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘူရင့်အား လက်ဆောင်ပေးရန်အတွက် သေနတ်တစ်လက်နှင့် ယမ်းတောင့်အနည်းငယ်ကို လည်းကောင်း၊ ဘူရင့်၏ မိန်းမများအတွက် ရောင်စုံပုတီးစေ့များကို လည်းကောင်း ယူခဲ့စေ၍ အင်ဖာဒူးနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားကြလေ

ကိုက်ပေါင်း ၁၀၀ ခန့် လျှောက်မိလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခုနစ် ဧကထက်မနည်း ကျယ်ဝန်းသော မြေကွက်ပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် တံကြီးသို့ ရောက်သွားကြလေရာ၊ ၎င်းတံကြီးကို ဝန်းရံလျက်ရှိသော တံကလေးများမှာမူကား ဘူရင့်၏ ကိုယ်လုပ်တော်များ နေထိုင်ရာ အိမ်များ

ဖြစ်ကြ၏။ ဘုရင်၏ တံကြီးရွှေခွံရှိသော မြေကွက်လပ်ကြီးတွင်မူကား ဓမ္မသား ၇,၀၀၀ မှ ၈,၀၀၀ ခန့် အထိရှိသော ဓမ္မတပီကြီး ခုရီးလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့ လျှောက်သွားကြသော အခါတွင် ဓမ္မသားများသည် ကျောက်ရပ် များသဖွယ် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြလေ၏။

တံကြီးရွှေခွံ ခုံကလေးများ ခင်းကျင်းထားရာ၊ အင်ဖာဒူး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် ခုံသုံးခုအပေါ်၌ ထိုင်ကြ၍ အမိဘိုပါက နောက်မှ ရပ်နေလေ၏။ အင်ဖာဒူးမှာမူ တံကြီး၏ အဝန်းတွင် ရပ်လျက် စောင့်နေလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ၁၀ မိနစ်ခန့်တိုင်တိုင် စောင့်နေ ကြစဉ် ၈,၀၀၀ သော ဓမ္မသားများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို စိန်းစိန်းစိုက်လျက် ကြည့်နေကြရကား၊ ထူမြဲမပျက်အောင် ထိုင်ရသောအလုပ်မှာ မလွယ်ကူ လှချေ။ နောက်ဆုံး၌ တိတိခါး ပွင့်လာ၍ ကျားရေကြီးတစ်ချပ်ကို ပခုံးပေါ်တွင် တင်လျက်၊ အရပ်အမောင်း အလွန်တရာ ထွားကျင်းလှသော လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၍၊ ၎င်းနောက်မှ စကရက်လား လိုက်ပါလာရာ နောက်ဆုံး၌ကား သားမွေးအဝတ်တစ်ထည်ကို ခြုံလျက် မျောက်အို ပမာဏခန့် ရှိသူ တစ်ယောက်လည်း လိုက်ပါလာလေကျားရေနှင့် လူသည် တစ်ရှေ့တွင် ခုံတစ်ခုပေါ်၌ထိုင်၍ စကရက်လားလည်း နောက်မှ ရပ်လျက်ရှိရာ၊ မျောက်အိုနှင့်တူသူမှာ လေးဖက်ထောက်ကာ တွားသွားပြီးနောက် တစ်ရပ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေလေ၏။

အားလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်ပင် ရှိကြသေး၏။ ၎င်းနောက် ထွားကျင်းသောလူသည် ကျားရေကို ပခုံးပေါ်မှ ဆွဲချ၍ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဤမျှလောက် အရပ်ဆုံး အကျည်းတန်သော လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်အခါမျှ မတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးဟူ၍ အောက်မေ့လိုက်မိ၏။ ထိုလူမှာ နှုတ်ခမ်းတူတူနာခေါင်းပြားပြားရှိ၍ မျက်စိ တစ်လုံးမှာ ဟောက်တောက်ကနူးဖြစ်သဖြင့်၊ ကျန်သောမျက်လုံးမှာလည်း နှုတ်မောင်ကာ မီးများ တဖျတ်ဖျတ် ထွက်နေသည်ဟု မှတ်ထင်ကြရ၎င်း၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကာမဂုဏ် ခစားမှု ၌ လွန်ကျူးခြင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်း စသော အခြင်းအရာများကို စာဖြင့် ရေးသားထားသကဲ့သို့ ထင်ရှားစွာ တွေ့ မြင်နိုင်ပေ၏။ ဦးခေါင်း ထက်၌ ငှက်ကုလားအုပ်မွေးကြီးကို လည်းကောင်းကိုယ်တွင် အရောင် တလက်လက်တောက်သော သံချပ်အင်္ကျီကြီးကို လည်းကောင်း၊ ခါးနှင့် ဒူးဆစ် အောက်တို့တွင် နားမြီးအဖြူကို လည်းကောင်း၊ လက်ယာလက်တွင် ကြီးမားလှစွာသော လှံကြီးကိုလည်းကောင်း၊ လည်ပွင်းတွင် ရွှေကြိုးတုတ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ နဖူးတွင် တစ်လုံးတည်းသော စိန်ရိုင်းကို ကြိုးဖြင့် ခည်းလျက် လည်းကောင်း မွမ်းမံခြယ်လှယ်ထားပေရကား ကြီးကြမ်း သလောက် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ ထိုသူသည်ကား တွာလာ ရှင်ဘုရင်ပင် ဖြစ်ချေ၏။

ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရှိနေကြသည့် အတောအတွင်း တွာလာသည် လက်တွင် ကိုင်ထားသော လှံကြီးကို မြှောက်လိုက်ရာ ၈,၀၀၀ မျှသော ဓမ္မသားများ၏ နှုတ်မှ “ခိုးမံ” ဟူ၍ မြည်အော်လိုက်သော အသံကြီးမှာ မြေကြီးကို သိမ်သိမ် တုန်သွားစေတော့။ ယင်းကဲ့သို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဟစ်အော်ကာ အရိုအသေ ပြုပြီးကြသည်အဆုံး၌ မျောက်အိုသဏ္ဌာန်ရှိသူက “နှိမ့်ချကြလော့ လူအပေါင်းတို့၊

ဘုရင်မင်းမြတ် ကြွတော်မူလာပြီ....” ဟု အသံတိုင်ပေး လိုက်ရာ၊ ၈,၀၀၀ သော စစ်သားများကလည်း နှိမ့်ချကြလော့ လူအပေါင်း တို့၊ ဘုရင်မင်းမြတ် ကြွတော်မူလာပြီ” ဟု တည်တညာတည်း လိုက်ဆို ကြလေ၏။

ထိုနောက် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရှိနေကြပြန်ရာ၊ နောက်တစ်ခဏ၌ လက်ဝဲဘက်ရှိသော စစ်တပ်အနက်မှ စစ်သားတစ်ယောက်သည် ဒိုင်းကြီး လွတ်ကျ သွားသည်နှင့် မြေပေါ်သို့ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟိန်းသွားလေ၏။ ထိုအခါ တာလာ သည် ထိုလူရှိရာသို့လှည့်လျက် “ဒီက လာခဲ့စမ်း ဟေ့အကောင်” ဟု ခေါ်လိုက် ရာ လူလုံးလူဖန် လှုပ်သော စစ်သားတစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ထွက်လာ၍ ဘုရင့်ရှေ့တွင် ရပ်နေလေ၏။

လာ။ ။“ကြယ်တာရာမှ ဧည့်သည်များရှေ့တွင် သင်၏ ဒိုင်းကို လွတ်ချလိုက်သည့်အတွက် ငါ၌ မဟာအရှက်တော် ကွဲရလေပြီ၊ အဘယ်သို့ ထိုချေရန် ရှိသနည်း ခွေးမိုက်”

စစ်သား။ ။(မျက်နှာပျက်လျက်) “မတော်တဆ လွတ်ကျသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်၊ မောင်းမတစ်ထောင်ကို သိမ်းပိုက်သော အို...အရှင်၊

လာ။ ။“မတော်တဆဆိုသော ထုချေချက်ကား လုံလောက်သော ထုချေချက် မဟုတ်။ ငါ၌ အရှက်တော်ကွဲခဲ့ရပြီသေရအောင် ပြင်ပေလော့ ခွေးမိုက်”

စစ်သား။ ။“ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရင်၏ လက်ခုပ်တွင်းမှ ရေမျှသာ ဖြစ်ပါသည်”

လာ။ ။(သွားဘက်သို့ လှည့်လျက်) “သားမောင် စကရက်လား၊ ဒိုင်းတစ်ခုကိုမြဲအောင် မကိုင်နိုင်သော ဤစစ်သားကို လှံနှင့် ကစားချေ လော့။ လှံထိုးခြင်း၌ အလေ့အကျင့် ရလေအောင် ဤခွေးမိုက်ကို ထိုးသတ် လေ့ကျင့်လေလော့”

ထိုအခါ စကရက်လားသည် သွားကိုဖြဲလျက် လှံကိုမြှောက်လိုက်ရာ စစ်သားလည်း မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖုံးထားလိုက်ရာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာမူ ကြက်သေသေလျက် ငွေးကြည့်နေမိကြ၏။ စကရက်လားသည် လှံကို လက်ထဲတွင်လှည့်ကာ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ဝင်ရမ်း ပြီးနောက် စစ်သား၏ရင်ဝကို ထိုးစိုက်လိုက်ရာ လှံသွားသည် ကျောဘက်မှ တစ်မိုက်ခန့် ဖောက်ထွက်လာသေး၏။ စစ်သားလည်း လက်များကို မြှောက်လျက် မြေပေါ်သို့ ထိုးလဲသွားလေရာ၊ ပုရိသတ်များလည်း အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွားပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိကြပြန်၏။ ဆာဟင်နရီမှာမူ မကျေနပ်ဟန်နှင့် နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ကာ ရုတ်တရက် ထ လိုက် ပြီးမှ ပြန်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။

လာ။ ။“သားတော်မောင် လက်ဖြောင့်လှပါသည်။ ခဏခဏ လေ့ကျင့်ရလျှင် တိုးတက်ဖို့ ရှိသေးသည်” ဟု ချီးမွမ်းပြောဆိုပြီးမှ အလောင်း ကို ထုတ်သွားကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ စစ်သား လေးယောက်တို့လည်း အလောင်းကို ထမ်းထုတ်သွားကြလေ၏။

ဆာဟင်နရီမှာမူ ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့က သတိပေး တားဆီးထားကြ၏။

လာ။ ။“ကြယ်တာရာမှ ဆိုက်ရောက်လာသော လူဖြူများ၊ ကျွန်ုပ်

နှုတ်ဆက်ပါသည်”

ကျွန်ုပ်။ ။“ကုကုယားနားတို့၏ ဘုရင်တာလား၊ ကျွန်ုပ်တို့ နှုတ်ဆက်ပါသည်”

လာ။ ။“ဘယ်ကိစ္စအတွက် လာရောက်ကြသနည်း”

ကျွန်ုပ်။ ။“ကုကုယားနားပြည်ကို လည်ပတ်ရအောင် လာကြပါသည်”

လာ။ ။“ဤတိုင်းပြည်ကလေးကို ကြည့်ရအောင် ဤမျှလောက်
ဝေးဝေးကြီး လာကြရသလော၊ ထိုလူမှာလည်း ကြယ်တာရာမှ လူပင်လော”

ကျွန်ုပ်။ ။“ကြယ်တာရာထဲတွင် သင်တို့ကဲ့သို့ လူညိုများလည်း ရှိသည်။
သို့သော် ...ကျွန်ုပ် တစ်ခု သတ်ပေးလိုက်သည် တွာလာဘုရင်၊ သင်တို့ညာဏ်နှင့်
မမီနိုင်သည့် နက်နဲသော အကြောင်းအရာများကို မေးလား မြန်းလား
မလုပ်ပါလေနှင့်”

လာ။ ။“သင်ပြောသော စကားသိကား ကျယ်လွန်းလှသည်၊ သင်တို့
ကြယ်တာရာမှာ အဝေးတွင် ရှိသောကြောင့် ထိုစစ်သားကဲ့သို့ သင်တို့ကို
ကျွန်ုပ်ပြုလိုက်လျှင် သင်တို့ ဘာတတ်နိုင်ကြမည်နည်း”

ကျွန်ုပ်။ ။(ရယ်မောလျက်) “မီးပေါ်၌ လျှောက်သောလူကဲ့သို့ ခြေထောက်ကို
မီးလောင်မည်စိုးလျှင် သတ်နှင့် လျှောက်လေလော့၊ ခြေ ထောက်မီသော နေရာသို့
ရောက်သွားလျှင် ရေမြုပ်တတ်သောကြောင့် ရေထဲဆင်းသော လူကဲ့သို့ သတ်နှင့်
ဆင်းလေလော့။ ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို ဆီ တစ်ပင်တည်းကျွတ်အောင် သင်
လုပ်ခဲ့လျှင်သင်တို့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး တစ်ပြည်လုံး
သင်၏မောင်းမများပါမကျန် ပြုတ်ပြတ်ပြုန်းအောင် ကျွန်ုပ်တို့ စီရင်လိုက်မည်။
ကျွန်ုပ်တို့အစွမ်းကို သင်၏သားနှင့် ညှိတိုက် ပြောပြပြီး မဟုတ်သလော။
ဤလူမျိုးကို သင်တို့၏ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်တွင် တစ်ကြိမ် တစ်ခါ တွေ့ရဖူးသလော”
ဟု ပြောလျက်ဝှေ့၏ ထူးဆန်းသော အင်္ဂါရုပ်ကို ကျွန်ုပ်က ညွှန်ပြလိုက်၏။

လာ။ ။(ဝှေ့ကို ကြည့်လျက်) “မှန်ပေသည်၊ မမြင်ဖူးပါ”

ကျွန်ုပ်။ ။“အဝေးမှ အသံနှင့် သတ်နိုင်ကြောင်းကို သူတို့ပြောပြီးပြီ
မဟုတ်သလော”

လာ။ ။“ပြောတော့ ပြောပါသည်၊ ကျွန်ုပ် မယုံနိုင်ပါ၊ မြင်ရမှ ယုံနိုင်မည်။
တတ်နိုင်လျှင် ဟိုမှာရပ်နေသည့် လူများထံမှ တစ်ယောက် ယောက်ကို
သတ်ပြစမ်းလော့”

ကျွန်ုပ်။ ။“လူ၏အသက်ကို မသတ်လို၊ အပြစ်အလျှောက် စီရင်သောအခါမှာ
ကျွန်ုပ်တို့သတ်သော ထုံးစံရှိသည်။ သို့သော် နွားတစ်ကောင် ယူခဲ့လျှင် သင်
မြင်ရအောင် အဝေးမှ သတ်ပြမည်”

လာ။ ။“လူကိုသတ်ပြမှ ကျွန်ုပ် ကြည့်လိုသည်”

ကျွန်ုပ်။ ။“ကောင်းပြီ၊ သို့ဖြစ်လျှင် သင်ကိုယ်တိုင် ဟိုရှေ့မှ
တံခါးဆီသို့ရောက်အောင် ပြေးကြည့်စမ်းလော့၊ မရောက်မီ ကျွန်ုပ် သေအောင်
သတ်လိုက်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် သင့်သား စကရက်လားကို ပြေးစေ လော့၊ ကျွန်ုပ်
အဝေးမှ သတ်ပြမည်”

ထိုအခါ ဆာဟင်နရီက “စကရက်လား စမ်းလျှင် ကျုပ် ပစ်သတ် ပြစမ်းပါရစေ” ဟု ကျွန်ုပ်အား တီးတိုးပြောသေး၏။ သို့ရာတွင် စကရက်လားမှာ သူတစ်ပါးကို သတ်ရက်ခဲ့သော်လည်း ထိုစကားကို ကြားခါမျှနှင့်ပင် အော်ဟစ်ကာ ထွက်ပြေးခဲ့လေပြီ။

လာ။ ။“ကောင်းပြီ၊ နွားတစ်ကောင်ကိုသာ သတ်ပြပါလော့” ဟု ပြော၍ ကျေးကျွန်တစ်ယောက်အား နွားတစ်ကောင်ဆွဲခဲ့ရန် စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။“ကိုင်း ဆာဟင်နရီ၊ ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျား လူစွမ်းပြဖို့ ။ အလှည့်ရောက်နေပြီ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ပညာတတ်တယ်လို့ သူတို့ မှတ်နေကြမယ်။ ရှေ့ ပစ်ပြလိုက်စမ်းဗျာ”

ဆာဟင်နရီလည်း သေနတ်ကို ယမ်းထိုးလျက် စောင့်နေလေရာ၊ ကျေးကျွန်သည် နွားတစ်ကောင်ကိုဆွဲလျက် ကိုက် ၁၀၀ ကျော်ခန့်သို့ ရောက် လာ၍ နံဘေးတွက် ဖြစ်နေသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆာဟင်နရီသည် သေနတ် နှင့် နံဘေးကဲ့ချိန်၍ ပစ်လိုက်၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဆွဲလာသော ကျေးကျွန် သည် လန့်၍ခုန်လိုက်သော်လည်း နွားမှာမူ မြေပေါ်တွင် စင်းစင်းလဲလျက် သေနေလေပြီ။

ကျွန်ုပ်။ ။“ကျေနပ်ပြီလား ဘုရင်တွာလာ”

လာ။ ။“ယုံကြည်ပါပြီ လူဖြူ”

စစ်သားများမှာမူ မျက်လုံးအကြောင်သား ဝေးလျက် ကြည့်နေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။“ဘုရင်တွာလာ၊ ကျွန်ုပ်တို့၌ တန်ခိုးသတ္တိရှိကြောင်း သင် မြင်ရပြီ မဟုတ်လော။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ကား ရန်ရှာရအောင် လာခြင်း မဟုတ်၊ မိတ်ဖွဲ့ ရအောင် လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဤလက်နက်မျိုးတစ်ခု သင် ရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ သတ်နိုင်သကဲ့သို့ သင်လည်း သတ်နိုင်မည်။ သို့သော် လူကိုသတ်ခဲ့လျှင် သင်ပါ သေရအောင် ကျွန်ုပ်အတတ်နှင့် စိမထားသည်။ ဤလက်နက်ကို သင် လိုချင်သလော”

လာ။ ။(လောတကြီးစွာနှင့်) “လိုချင်လှပါသည်”

ကျွန်ုပ်။ ။“လိုချင်လျှင် သင့်ကို ကျွန်ုပ် ပေးမည်၊ သုံးနည်းကိုမူကား နောက်မှ ကျွန်ုပ် သင်ပြမည်၊ ယူလေလော့”

တွာလာသည် သေနတ်ကို လိုချင်အားကြီးနှင့် လှမ်းယူသော်လည်း ရွံ့တုံတုံ ကိုင်တွယ်၍ ခြေရင်းတွင် ချထားလိုက်၏။ ထိုခဏ၌ မျောက်နှင့် တူသောသူသည် တွာလာရှေ့သို့ ထွားလျက်ဝင်လာ၍ ရှေ့သို့ရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သားမွေးမြူထည်ကို လှစ်လိုက်ရာ၊ လူနမင်းစွာ ရင့်ရော် အိုမင်းလှသည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ကြရ၏။ ၎င်း၏မျက်နှာမှာ မရေမတွက်နိုင်သော အတန်အလပ်များဖြင့် ရှိတူလျက် ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဤမျှလောက် ရွတ်တုအိုမင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို ဖြစ်စေ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုဖြစ်စေ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ မြင်ရဖူး ချေ။ ၎င်း၏ ပါးစပ်မှာ ရှူဝင်လျက်ရှိသောကြောင့် အရာမျှလောက်သာ မြင်ကြ ရသော်လည်း၊ ဖွေးဖွေးဖြူသော မျက်ခုံးမွေးများအောက်တွင် အရောင် တလက်လက် တောက်ပြောင်လျက်ရှိသော မျက်လုံးတို့မှာမူကား သူငယ်ပြန်သော လူအိုတို့၏ မျက်လုံးများနှင့် အလျဉ်းမတူဘဲ၊ စဉ်းစားဉာဏ်နှင့် မှတ်ဉာဏ်များ

ကောင်းကောင်းကြီး ကြည်လင်စွာ တည်ရှိနေသေးကြောင်း ထင်ရှားလှပေ၏။
၎င်း၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ဆံပင်ဟူ၍ တစ်ပင်မျှ မကျန်တော့ဘဲ ဦးရေများပင်
တွန့်လိပ်နေပြီဖြစ်၍ ရှုံးတွန့်သော လိမ္မော်သီးနှင့် သာ၍ တူလှပေ၏။

ထိုမိန်းမကြီးသည် တွာလာရှေ့တွင် ရပ်လျက် တွာလာ၏ ပခုံးပေါ်တွင်
လက်တင်ကာ ပြောသည်မှာ

“ဘုရင်တွာလာနှင့် စစ်သားများ နားထောင်ကြလော့။ တောင်တန်း များ၊
လွင်ပြင်များ၊ မြစ်များလည်း ငါ့စကားကို ကြားနာကြလော့။ ကောင်းကင်၊ မြေကြီး၊
နေ လ နက္ခတ်တာရာတို့လည်း ငါ့စကားကို နားတင်ကြ လော့။ ယောက်ျား မိန်းမ၊
လူကြီး လူငယ်၊ နို့ခိုသူငယ်မကျွန် နားစိုက်ကြ လော့။ ရှင်ပြီး၍ သေသောအရာများ၊
သေပြီးမှ ပြန်ရှင်သော ဝိညာဉ်များ၊ နားထောင်ကြလော့။ ငါကား အနာဂတ်အဖို့
ဗေဒင်ဟောတော့မည် ... ဗေဒင်ဟောတော့မည် ဗေဒင်ဟောတော့မည်”

မိန်းမကြီးသည် ထိုသို့ပြောရင်း ၎င်း၏အသံသည် မျဉ်း၍မျဉ်း၍
ပျောက်သွားလေရာ၊ ပရိသတ်အားလုံးမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန်နှင့် ၎င်း
ကြည့်နေကြ၏။ ၎င်းတို့ ထိတ်လန့်ခြင်းကို အပြစ်မဆိုသာ၊ ကျွန်ုပ်တို့
ကိုယ်တိုင်မှာပင် ၎င်း၏ ရပ်လက္ခဏာ၊ ၎င်း၏အသံ၊ ၎င်း၏စကားတို့ကို
ကြားလိုက်၍ခြင်းအားဖြင့် ကြောက်သီးမွေးညင်း ထ မိကြသေး၏။ ၎င်းနောက်
အမယ်အိုကြီးက ဆက်လက်၍

အို။ ။ “သွေးများ၊ သွေးများ၊ သွေးများ ချောင်းစီးသည်ကို ငါ မြင်ရသည်။
ငါ အနံ့ရသည်။ ငါ စမ်းမိသည်။ မြေပေါ်၌ ရေလိုချောင်းစီး၍ ကောင်းကင်၌
မိုးလိုရွာချသည်ကို ငါ မြင်ရသည်။ ငါ အနံ့ရသည်။ ငါ စမ်းမိသည်။ ခြေသံများ၊
ခြေသံများ၊ ခြေသံများ လူဖြူများ၏ ခြေသံများကို ငါ ကြားရသည်။
ခြေသံများကြောင့် မြေကြီးတုန်လျက် ရှိသည်ကို ငါ စမ်းမိ သည်။
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ယိုစီးသောသွေးသည် ချိုသောရနံ့ ရှိသည်။ ခြေသံများသည်
သွေးကိုသောက်၍ တိန်းဟောက်ကြလတ္တံ့ ။ လင်းတများသည် သွေးချောင်းထဲတွင်
အတောင်ဆေး၍ မြည်အော်ကြလတ္တံ့ ။ ငါကား အိုလှချေပြီ၊ အသက်ကြီးလှချေပြီ။
သင်တို့၏ဖခင်များ ငါ့ကို သိကြသည်။ သင် တို့၏ အဘိုးများသည် ငါ့ကို
သိကြသည်။ သင်တို့၏ ဘေးများသည် ငါ့ကို သိကြသည်။ သင်တို့၏ ဘီများသည်
ငါ့ကို သိကြသည်။ သင်တို့၏ ဘင်များသည် ငါ့ကို သိကြသည်။ သူတို့အားလုံး
သွားကြ၍ ငါတစ်ယောက် တည်း ကျန်တော့သည်။ လူဖြူများ လာကြလိမ့်မည်။
တွာလာနဖူး၌ရှိသော စိန်တုံးမျိုးကို လိုချင်သောကြောင့် လူဖြူများ
လာကြလိမ့်မည်။ ကြယ်တာရာ မှ လာသည်ဆိုသော လူဖြူများ ဘာကိစ္စနှင့် သင်တို့
လာကြသနည်း။ ပျောက်သောသူကို ရှာလျှင် တွေ့သော်လည်း ဤအရပ်မှာ
မတွေ့နိုင်။ သင်တို့ကား စိန်တုံးများရှာရန် လာကြသည်။ သို့သော် ယခု မရနိုင်။
သွေး များ ခြောက်သွေ့သောအခါမှ ရလိမ့်မည်။ အသားညိုသော ကိုလူညို။ အရပ်
မြင့်သော ကိုလူညို။ သင်ကော ဘာကိစ္စနှင့် လိုက်လာသနည်း။ သင် ဘယ်သူ
ဖြစ်သနည်း။ သင်ကိုယ်ကား သွေးနံ့ရသည်။ သင်ကို ငါသိသည်။ သင်၏ အဝတ်ကို
လှစ်ပြစမ်းလော့။ လှစ်ပြလော့ လှစ်ပြလော့..လှစ်ပြလော့” စသည်ဖြင့်
ထပ်ကာထပ်ကာ ရွတ်ဆိုရင်း အမယ်အိုကြီးမှာ ဝက်ရူးပြန်သော သူကဲ့သို့ နတ်ခမ်းမှ
အမြှုပ်များ တစ်စုံ ထွက်လာ၍ မြေပေါ်သို့ လဲကျ သွားသည်နှင့် လူများသည်
၎င်းအား ထမ်းထုတ်သွားကြရလေ၏။

ထိုနောက် တာလဘူရင်သည့် တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့် ထိုင်ရာ မှ ထ၍ လက်ကို ယမ်းပြလိုက်သည့်နှင့် စစ်သားများလည်း ထွက်ခွာသွားကြ လေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တွာလာသာလျှင် ကျန်ရစ်လေတော့၏။

လာ။ ။“လူဖြူများ၊ ဂါဂူလ၏ စကားများကို ကြားရ၍ သင်တို့ကို ကျွန်ုပ် သတ်လိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတည်။ သင်တို့ ဘာပြောရန် ရှိသနည်း”

ကျွန်ုပ်။ ။(ရယ်စောလျက်) “ကျွန်ုပ်တို့ကား လွယ်လွယ်နှင့်သတ်၍ သေမည့်သူများ မဟုတ်၊ သင်သာလျှင် ဘေးထိလိမ့်မည်။ ထိုနားသိုးကဲ့သို့ သင် ဖြစ်လိုသလော”

လာ။ ။“ဘုရင်ကို ခြိမ်းခြောက်ခြင်းငှာ သင် ဝံ့သလော”

ကျွန်ုပ်။ ။“ခြိမ်းခြောက်ခြင်း မဟုတ်အမှန်အတိုင်း ကျွန်ုပ် ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်စမ်းလျှင် သင် သိရလိမ့်မည်”

လာ။ ။“သွားကြလော့၊ ယနေ့ည ခုန်းကပွဲကြီး ရှိသည်၊ သင်တို့ သိရလိမ့်မည်။ နက်ဖြန်မှ ကျွန်ုပ် စဉ်းစား၍ ဆုံးဖြတ်မည်”

ကျွန်ုပ်။ ။“ကြပ်ကြပ် စဉ်းစားပါလေ ... ဘုရင်တွာလာ” ဟု ပြောပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း တသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

အခန်း ၈

စုန်းရွေးသောပွဲ

ကျွန်ုပ်တို့သည် တဲသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ အင်ဖာဒူးနှင့် တိုင်ပင်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။“ဘုရင်တွာလာဟာ အလွန်ရက်စက်တဲ့ လူတစ်ယောက် နဲ့ တူတယ် အင်ဖာဒူး”

ဒူး။ ။“အလွန်ရက်စက်လှ၍ တစ်ပြည်လုံး ပွက်ပွက်ရိုက်နေပါပြီ။ ယနေ့ည စုန်းရွေးပွဲမှာ လူ့ ဘယ်နှစ်ယောက် သေကြရဦးမည် မပြောနိုင်ပါ။ နားကောင်းကောင်းရှိသူ၊ မယားချောချောရှိသူ၊ သူပုန်ထမည် ထင်ရသူများကို ဂီဂူလနှင့် သူတပည့်များက စုန်း စွပ်စွဲပြီး သတ်ပစ်ကြပေါင်း များလှပြီ”

ကျွန်ုပ်။ ။“သို့ဖြစ်လျှင် တွာလာဘုရင်ကို တိုင်းသူပြည်သားများက အတယ့်ကြောင့် ဖြုတ်မချဘဲ ထားကြသနည်း”

ဒူး။ ။“တွာလာမြတ်လျှင် စကရက်လား တက်မည်ဖြစ်၍ သာပြီး ဆိုးလိမ့်မည်ဟု သိကြသောကြောင့် သည်းခံနေကြရပါသည်။ အင်မတူဘုရင် ရှိလျှင် ယခုလိုဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ။ သူ့သား အိန်စီရှိလျှင်လည်း တော်ပါ လိမ့်မည်။ သို့သော် သားအဖနှစ်ယောက်လုံး သေကုန်ကြသဖြင့် ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းပါသည်”

ထိုအခါ အမ်ဘိုပါက “အိန်စီ သေပြီလို့ သင် ဘယ်နှယ်သိနိုင်မလဲ’ ဟု ဝင်မေးလိုက်ရာ၊ အင်ဖာဒူးက “အစေခံပီပီ တိတ်တိတ်နေစမ်း” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ သို့သော်လည်း အမ်ဘိုပါသည် တိတ်တိတ်မနေဘဲ ဆက်လက်၍ “ကျွန်ုပ် ဝံ့တစ်ခု ပြောပြမည်။ ရှေးသရောအခါက အင်မတူဘုရင် ကွယ်လွန်၍ ၎င်း၏မယားသည် သားငယ် အိန်စီနှင့် ထွက်ပြေးကြသည် မဟုတ်လော”

ဒူး။ ။“ဟုတ်ပါသည်”

ပါ။ ။“ထွက်ပြေးပြီးနောက် နှစ်ယောက်လုံး သေကြသည်ဟု သင်တို့ မှတ်ယူနေကြသည် မဟုတ်လော”

ဒူး။ ။“ဟုတ်ပါသည်”

ပါ။ ။“သို့သော် သူတို့မသေ၊ တောင်များကို ဖြတ်ကျော်၍ သဲကန္တာရကြီးသို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်မျိုးနှင့် တွေ့သဖြင့် ကန္တာရ တစ်ဖက်သို့ ခေါ်သွားကြသည်။ ကန္တာရတစ်ဖက်တွင် အမာလူးမျိုးထဲသို့ ရောက်၍ သားအိမ်နှစ်ယောက် ကြွားရည်စွာ နေထိုင်ကြသေးသည်။ မိခင် သေသောအခါမှ သားအိန်စီမှာ ဤပြည်၊ ထိုပြည်များသို့ လှည့်လည်၍ လူဖြူများနှင့် ပေါင်းသင်းပြီး သူတို့ပညာများကို တတ်မြောက်သေးသည်”

ဒူး။ ။“သင် ပြောသောပုံကား ယုံတမ်းစကားမျှသာ ဖြစ်သည်”

ပါ။ ။“နားထောင်ပြဦး၊ မိခင် မသေမီ ကုကုယာနားပြည် အကြောင်းနှင့် ဘုရင်သားဖြစ်ကြောင်းများကို သားငယ်အား ပြောပြသဖြင့် သားငယ်မှာ ဌာနရင်းသို့ ဘယ်နည်းနှင့် ပြန်ရမည်ကို အကြံထုတ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လူဖြူသုံးယောက်နှင့်တွေ့၍ ကုကုယာနားပြည်သို့ သွား မည်ဟု ကြားသောကြောင့် ၎င်းတို့ထံ အစေခံအဖြစ်နှင့် အမှုထမ်း၍ ရောက် အောင် လာခဲ့သည်”

ဒူး။ ။“ဤလူကား ရူးသွပ်နေပြီ ထင်သည်၊ တောက်တီးတောက်တဲ့ ပြောနေသည်”

ပါ။ ။“ကျွန်ုပ်ကား မရူးသွပ်၊ အင်မတန်သား အိန်စီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထင်ရှားအောင် သက်သေပြဦးမည်၊ ကြည့်ကြလော့” ဟု ပြောလျက် အမိဘိဝံသသည် ခါးဝတ်ကို လှစ်၍ပြလိုက်ရာ၊ ခါးကိုပတ်လျက် ဆေးပြာ ဖြင့် မြွေရုပ်ကြီးထိုးထားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

အင်ဖာဒူးသည် ပထမ၌ ကြောင်တောင်ငေးလျက် ကြည့်နေပြီးမှ၊ မြွေပေါ်သို့ ဒူးထောက်ပြီးလျှင် “ရူးမိ ... ရူးမိ ... ရူးမိ” ဟူ၍ သုံးကြိမ် ရွတ်ဆိုလေ၏။

ပါ။ ။“ထပါလော့ ဦးလေး၊ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဘုရင် ဖြစ်ထိုက် ကြောင်းကို ဦးလေး သိရပြီဖြစ်၍ လူယုတ်မာများကို တွန်းဖယ်ချရန် ကူညီ ပေးပါမည်လော”

ဒူး။ ။(အတွန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက်) “ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေဘုရင်အစွမ်းကို နန်းတင်ဖို့ ကျွန်ုပ် ကူညီပါတော့မည်” ဟုပြောလျက် အိန်စီ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို မိမိ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲခါလေ၏။ ၎င်းနောက် ...

စီ။ ။“ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ လူဖြူများကော ကူညီကြပါမည်လား။ အကြံ အထမြောက်လျှင် သင်တို့လိုသော စံနမူနာကို လိုသမျှ ရစေမည်၊ ကျေနပ်ကြပြီလော”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်လည်း တိုင်ပင်ကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တာလာဘုရင်နှင့် စကရက်လားတို့ကို ရွံရှာစက်ဆုပ်လှသည် တစ်ကြောင်း၊ အမိဘိဝံသ၏ အိန်စီမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တစ်လှေထဲစီး တစ်ခရီးထဲသွား ဖြစ်ခဲ့သည့် တစ်ကြောင်း၊ နေရာကျလျှင် စံနမူနာရဖို့ ရှိသည်လည်း တစ် ကြောင်းကြောင့် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ ကူညီကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေ၏။ ဆာဟင်နရီကမူ စည်းကမ်းချက်များတွင် ၎င်း၏ညွှန်ကြားပေးရမည့် အချက် တစ်ခု ထည့်သွင်းဖို့ ပြောသေးရာ၊ အိန်စီက အင်ဖာဒူးအား လူတစ်ယောက် ဤအရပ်သို့ လာရောက်ဖူးပါသလောဟု ချက်ချင်းပင် မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ အင်ဖာဒူးက မိမိတစ်သက်တွင် မည်သည့်လူဖြူမျှ မလာရောက်ဖူးကြောင်း၊ လာခဲ့ဖူးလျှင် မိမိ သိရမည့်သာ ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ပြန်ပြောသဖြင့် ဆာဟင်နရီက “သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ကိစ္စ အချဉ်းနီး ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ သို့သော် အတူတူ လာခဲ့သူချင်း ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်၏ကိစ္စ မအောင်မြင်သော်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသက်ပေး၍ ကူညီပါတော့မည်” ဟု လေးနက်စွာ ပြန်ပြောသောအခါ အိန်စီမှာ အားတက်သွားဟန် ရှိပေ၏။

နောက်ဆုံး၌ အင်ဖာဒူးက တာလာကို မကျေနပ်သော စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများ မြှောက်မြားစွာ ရှိနေကြောင်းယခုအခါ ပွဲတော်အတွက် ဆိုက်ရောက်နေကြပြီဖြစ်၍ ၎င်းတို့၏ ဆန္ဒနှင့် စိတ်နေသဘောထားများကို မိမိ

စုံစမ်းဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းထိုနေ့ည ခုန်းရွေးပွဲ ပြီးစီးသောအခါ ဤ တဲတွင် ကြွေဆို၍ ရှေ့အဖို့ မည်ကဲ့သို့ စီမံကြမည်များကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ကြမည် ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ပြောဆို အကြံပေးလေ၏။

ထိုခဏ၌ တာလာဘုရင်ထံမှ ကျွေးကျွန်များ ရောက်လာ၍ လက်ဆောင်များ ပါလာလေရာ၌တို့မှာ သံမဏိကြီးဖြင့် လုပ်ထားသည့် ကိုယ်ကျပ်အကျို သုံးထည်နှင့် ပုဆိန်ကြီး သုံးလက်တို့ ဖြစ်ကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ် တို့ ပေးခဲ့သော သေနတ်လက်ဆောင်အတွက် လက်ဆောင် ပြန်လက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ သံကိုယ်ကျပ်များ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အင်ဖာဒူးအား စုံစမ်းကြည့်ရာ၊ ၎င်းတို့မှာ ထိုပြည်၌ လုပ်နိုင်သည် မဟုတ်၊ ရှေးပဝေသဏီက ဘုရင် အစဉ်အဆက်တို့ အမြတ်အနီး သိမ်းဆည်းလာခဲ့သည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်ဟု သိရှိရသောကြောင့် ကရူးဆိတ်လက်ထက်က ဥရောပတိုက်သား လူစွမ်းကောင်းများထံမှ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရရှိထားခဲ့ကြဟန် တူသည်ဟု တွေးတောဖွယ်ရာ ရှိပေ၏။

(* ခရစ်တော် မြဲပြန်ရာ ဌာနဖြစ်သော ဂျေရူးစလင်မြို့ကို ပထီ ဘာသာဝင်များလက်မှ ပြန်ရဖို့ ခရစ်ယာန်စစ်တပ်များ သွားရောက် တိုက်ခိုက်ကြသောခေတ်ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၀၉၆ ခုနှစ်မှစ၍ အနှစ် ၁၅၀ တိုင်တိုင် ကာလအတွင်း။)

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေ့အဖို့ အကြံအစည်များကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြ၍၊ နေဝင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထောင်သောင်းမကသော စစ်သားများ စုရုံးကြသည့် ခြေသံများကို အံ့ဩစွာ ကြားကြရလေ၏။

၎င်းနောက် လပြည့်ဝန်းကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အင်ဖာဒူး သည် တပည့်စစ်သား ၂၀ တို့နှင့်အတူ၊ ကျွန်ုပ်တို့တို့ ရောက်လာ၍ ခုန်းရွေးပွဲသို့ သွားကြရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်ဖာဒူး၏ အကြံပေးချက်အရ သံချပ်အကျများကို ဝတ်ဆင်ကြ၍ ခြောက်လုံးပြူး ကိုယ်စီ ခါးတွင်ထိုးလျက် ပုဆိန်ကြီးများကို ကိုင်ဆောင်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ဘုရင်၏ တဲကြီးရှေ့၌ရှိသော ကွက်လပ်ကြီး၌ကား စစ်သား နှစ်သောင်းခန့်တို့ စုရုံးလျက်ရှိရာ၊ ၎င်းတို့သည် တပ်ငယ်များ အသီးအသီး ဖွဲ့ကာ အစီအစဉ် ဖြစ်နေကြသောကြောင့်၊ တပ်ငယ်များ အကြားတွင် လူလျှောက်နိုင်သည့် လမ်းကြားကလေးများသဖွယ် ဖြစ်နေကြလေ၏။ ဦးခေါင်းထက်တွင် ငှက်မွေးကိုယ်စီ ထိုးစိုက်ထောင်ကာ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရပ်လျက်ရှိကြသည့် နှစ်သောင်းမျှသော စစ်တပ်ကြီးကို လ ရောင်တွင် တွေ့မြင်ခြင်းမှာ ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်းလှပါပေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ "ဤနှစ်သောင်းတပ်မှာ ဘုရင်၏စစ်သား အားလုံးပေလော"

ဒူး။ ။ "မဟုတ်ပါ၊ သုံးပုံ တစ်ပုံမျှသာ ရှိပါသေးသည်။ တစ်ပုံကား မြို့ပြင်၌ ကင်းစောင့်လျက် နေရပါသည်။ အခြားတစ်ပုံကား ရွာအသီးသီးတွင် အနွှံအပြား စောင့်နေကြရပါသည်။ တစ်နှစ်လျှင် သုံးပုံ တစ်ပုံစီ အလှည့်ကျ ခုန်းရွေးခံကြရပါသည်"

ကျွန်ုပ်။ ။ "ခုန်းရွေးပြီးဘယ်သို့ပြုသနည်း"

နူး။ ။ “သတ်ပစ်ပါသည်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “တော်တော်များများ သေကြရပါသလား”

နူး။ ။ “အများကြီး သေကြရပါသည်။ မကြာမီ တွေ့ရပါလိမ့်မည်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကျွန်ုပ်တို့အတွက်ကော စိုးရိမ်ရပါသလား”

နူး။ ။ “အမှန် မပြောနိုင်ပါ။ ဂါဂူလက စုန်းဟုရွေးပြီး စွပ်စွဲလျှင် အသက်ချမ်းသာရာရဖို့ ခဲယဉ်းပါသည်။ သို့သော် ယနေ့ညချမ်းသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ အကြံအစည် အောင်မြင်ဖို့ လမ်းများပါသည်”

ကျွန်ုပ်တို့မှာ အကြံအစည်ကား နောက်၊ သေတတ်သောဘေးက လက်ငင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် အသည်းတထိတ်ထိတ် ရှိနေကြရ၏။ သို့သော် တုန်လှုပ်သော အမူအရာ မဖြစ်ပေါ်စေရအောင်မူကား အထူးသတိထား ကြ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တကြီး၏ရှေ့ရှိ ကွက်လပ်ကြီး တွင် ခုံများဖြင့် ထိုင်လျက်ရှိကြရာ မကြာမီ တ္တာလာဘုရင်၊ ဂါဂူလနှင့် စက်ရက်လားတို့ ထွက်လာကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မလွမ်းမကမ်းရှိ ခုံများတွင် ထိုင်ကြလေ၏။ ဂါဂူလမှာမူ ဘုရင်၏ ခုံခြေရင်းတွင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက်ရှိရာ မနီးမဝေးတွင်လည်း အလိုးအရပ် အထူးထွားကျိုင်း၍ လှံတစ်ဖက်တင်းပုတ်ကြီးတစ်ဖက်ကိုင်ကာ ရပ်လျက်ရှိသော သူသတ် ယောက်ျား ၂၀ ခန့်တို့ကို အင်ဖာနူးက ပြသဖြင့် တွေ့မြင်ကြရ၏။

တ္တာလာ။ ။ “နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ကြွယ်တာရာမှ လူဖြူများ။ သင်တို့ကား အချိန်အခါကောင်းတွင် ရောက်လာ၍ ယနေ့ညအဖို့၌ မျက်စိ အရသာခံလောက်သော အခြင်းအရာများကို သင်တို့ တွေ့ကြ မြင်ကြ ရလိမ့်မည်”

ဂါဂူလ။ ။ “ပဲ ခ ပါလော့ခ ပါလော့၊ တောခွေးများနှင့် လင်းတများက အစာတောင်းကြလို့ပါပြီ၊ ခ ပါလော့ ... ခ ပါလော့” ဟုစူးရှသော အသံဖြင့် ဟစ်အော်လိုက်၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ လူများသည် ရှေ့လာမည့် အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်ထဲတွင် ကြိုတင် ထင်မြင်မိကြသည့် လက္ခဏာနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေ ကြရာ တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ ထိုနောက် တ္တာလာသည် လိုက် မြှောက်လိုက်ရာ နှစ်သောင်းမျှသော ပရိသတ်ကြီးသည် ခြေတစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ မြေသို့ ဆောင့်လိုက်သဖြင့် အုန်းခနဲ တစ်ခဲနက် မြည်ဟုန်း သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဝေးလံသောအရပ်မှ လူတစ်ယောက်တည်း၏ အသံဖြင့် “အမိဝမ်းမူ ဖွားသူတိုင်း၏ လမ်းသည် ဘယ်နေရာ၌ ဆုံးသနည်း” ဟု သံချပ်တွင် သံတိုင်သကဲ့သို့ မေးလိုက်ရာ၊ နှစ်သောင်းသော ပရိသတ်က “သံချိုင်း၌သာ ဆုံးပါသည်” ဟု တညီတညွတ်တည်း ဖြေလိုက်ကြသဖြင့် မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ ဟုန်းသွားလေတော့၏။ ထိုကဲ့သို့ နှလုံးမသာဖွယ်သော အမေးအဖြေမျိုးပေါင်း လေးငါးရှစ်ခွန်းမျှ မေးဖြေကြပြီးနောက် တစ်ဖန် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်တွင် တ္တာလာသည် လိုက် မြှောက်လိုက်ပြန်ရာ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်သော ပုံသဏ္ဌာန်များသည် ဤအရပ် ထိုအရပ် စသည်တို့မှ ထွက်ပေါ်လာ၍ ရှေ့သို့ တက်လာကြသဖြင့် မိန်းမများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင် ရလေ၏။ ၎င်းမိန်းမများမှာ အမယ်အိုများဖြစ်၍ မျက်နှာတွင် အဖြူနှင့် အဝါ အတန့်တန့် ခြယ်လှယ်ထားလေရာ၊ ငါး၏ ဝမ်းဖိုက်မှရသော “စီဖောင်း” များကို ဆံပင်တွင်

တွဲရ၍ ချဉ်းထားသည်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ လှုပ်ရှားပြေးလွှား အခါတွင် လေထဲ တန်းလန်းကြီး လွင့်ပွါလျက် ရှိ။ ၎င်းတို့သည် ကျောတွင် မြွေရေများ ဆွဲထား၍ ခါးတွင်လည်း လူ၏ဦးခွံများ ချိတ်ထား လေရာ၊ ၎င်းတို့ လှုပ်ရှားတိုင်း အရိုးချင်း ရိုက်ခတ်သဖြင့် တခေါက်ခေါက် မြည်လျက် ရှိကြ၏။ ၁၀ ယောက်ခန့်မျှသော ထိုအမယ်အိုများသည် အဖျား ခွဲသော တုတ်တုတ်ကလေး တစ်ချောင်းစီကိုင်လျက် ရှေ့သို့တက်လာကြ၍ ဘုရင်အနီးသို့ ရောက်ကြသောအခါတွင် ဂါဂူလအား တုတ်ဖြင့်ညွှန်ကာ အမေကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ပါပြီ ဟု ပြောကြ၏။

ဂါဂူလ။ ။ "ကောင်းစွ ကောင်းစွ ... ကောင်းစွသင်တို့ မျက်စိ ခူးကြပါ၏လော"

မိန်းမများ။ ။ (တစ်ပြိုင်တည်း) "စူးပါသည် ... စူးပါသည်"

ဂါဂူလ။ ။ "ကောင်းစွ ကောင်းစွ ကောင်းစွ၊ သင်တို့နားပွင့်ကြပါ၏လော၊ သူတစ်ပါးတို့ မကြားသော အသံကို ကြားနိုင်ပါ၏လော"

မိန်းမများ။ ။ "ကြားနိုင်သည် ... ကြားနိုင်သည်"

ဂါဂူလ။ ။ "ဘုရင်၏ ရန်သူများကို သင်တို့ အနံ့ခံနိုင်ပါ၏လော"

မိန်းမများ။ ။ "ခံနိုင်ပါသည် ... ခံနိုင်ပါသည်"

ဂါဂူလ။ ။ "ကောင်းစွ ကောင်းစွ ... ကောင်းစွ၊ ကိုင်း ဒါဖြင့် လင်းတနှင့် တောခွေးများ အူသံကို နာခံပြီး ဘုရင်ရန်သူများ ရှာမိမိကြလော့"

ထိုအခါ ဂါဂူလ၏ တပည့်မများသည် တဝှမ်းဝှမ်း တဝါးဝါးနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ် မြည်အော်ကြလျက်၊ ပစ်ကြလှိုက်သော ပေါက်ပေါက်ပွင့် များကဲ့သို့ တောင်တစ်ယောက် မြောက်တစ်ယောက် တကွတပြားစီ ထွက်သွားကြ၍၊ ပရိသတ်များအနက်တွင် အနံ့ခံကာ ရန်သူရှာကြလေ၏။ ကျွန်ုပ် တို့မှာ မိန်းမအိုကြီး အားလုံးကို လိုက်ကြည့်ရန် မတတ်နိုင်သဖြင့် နီးရာ မိန်းမအိုကြီး တစ်ယောက်ကိုသာ စိုက်၍ ကြည့်နေကြ၏။ အမယ်အိုသည် စစ်သားတစ်စု အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရွတ်တရက် တနံ့ ရပ်၍ အလွန် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် လည်ပတ်ကာ ကပြုံးလျှင် နှုတ်မူလည်း "တွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီဟောဒီမှာ တွေ့ပြီ၊ လူယုတ်မှာကို ဟောဒီမှာ တွေ့ပြီ" စသည့်ဖြင့် တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုသေး၏။ အမယ်အိုသည် စစ်သားတစ်ယောက်အနီးသို့ တိုး၍ တိုး၍ က သည့်အခါတိုင်း ထိုစစ်သားမှာ တွန်၍တွန်၍ သွား၏။

အမယ်အိုသည် မျက်လုံးပြူးကာ လက်မြှောက်ကာဖြင့် ချာလပတ် လည်အောင် က လျက်ရှိစဉ်၊ ပါးစပ်မှလည်း အော်ဟစ်ကာ ရွတ်ဆိုသေးသည့် ဖြစ်၍ အမြဲပုံများ တစ်စီ ထွက်နေလေတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ အမယ်အို သည် နတ်ပိုးသော သူကဲ့သို့ ယိမ်းထိုးကာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာပြီး နောက် စစ်သားတစ်ယောက်ရှေ့တွင် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်၍ ပခုံးကို တုတ်တို့ နှင့် တိုလိုက်ရာ၊ ၎င်း၏ ဝယ်ာတို့၌ ရပ်နေသော စစ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုသူ၏ လက်မောင်းကို တစ်ယောက်စီဆွဲလျက် တွာလာ၏ရှေ့သို့ ခေါ်လာ ခဲ့ကြလေထိုသူမှာ ကြောက်အားကြီးလှသည်ဖြစ်၍ လက်မှလုံ လွှတ်ကျ ပြီးလျှင် အိပ်ရာမှ နိုးခေါ်ခွဲသော သူကဲ့သို့ ယောင်တောင်တောင်နှင့် လိုက်ပါ လာရှာ၏။ ထိုခဏ၌ သူသတ်ယောက်ျားများအနက်မှ နှစ်ယောက်သည် တွာလာအနီးသို့

ချဉ်းကပ်လာကြလေ၏။ တွာလာသည့် မိမိရှေ့တွင် ဒူးတုပ်လျက်ရှိသော စစ်သားကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် “ဤလူယုတ်မာကို သတ်လိုက်လော့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ ဂါဂူလကလည်း “သတ်လိုက်လော့” ဟု ထပ်ဆင့် ပြော၍၊ စကရက်လားကလည်း “သတ်လိုက်လော့” ဟု လိုက်၍ ပြောသေး၏။

ထိုအခါ သူသတ်ယောက်ျား နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် ကံဆိုးသော စစ်သား၏ရင်ဝကို လုံဖြင့်ချန်ထိုးစဉ်၊ အခြားတစ်ယောက်က လည်း သေချာသည့်ထက် သေချာစေခြင်းငှာ ဦးခေါင်းကို တင်းပုတ်ကြီးနှင့် ထုနှက်လိုက်သေး၏။ ထိုနှစ်ချက်မှာ တစ်ပြိုင်နက်ကဲ့သို့ ထိခိုက်သွားလေရ ကား မည်သည့်ဝေဒနာဖြင့် အသက်ထွက်ရရှာသည်ဟု အမှန်မပြောနိုင် ချေ။ အလောင်းမှာမူ ရင်ဝတွင် ထုတ်ချင်းခပ်ပေါက်လျက် ဦးခေါင်းမှလည်း ဦးနှောက်များ ပေါက်ထွက်လာသေး၏။ တွာလာဘုရင်ကမူ “တစ်ယောက်” ဟူ၍ ကျယ်လောင်စွာ ရေရွတ်ကာ ဂရိ၊ ချိုး မှတ်သားထားလိုက်၏။

မကြာမီ အခြားအမယ်အိုတစ်ယောက်၏ ရွေးချယ်ခြင်းဖြင့် ဒုတိယ စစ်သားတစ်ယောက် ခေါ်လာကြပြန်ရာ၊ ရွေးနည်းအတို စီရင်လိုက်ကြ သဖြင့် တွာလာက “နှစ်ယောက်” ဟူ၍ ရေရွတ်ကာ ဂရိ၊ ချိုး မှတ်သားလိုက် ပြန်၏။

ဤနည်းအားဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထုတ်ကာထုတ်ကာ စီရင်လိုက်ကြရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ နှလုံးနာလုပ်ပြုစွဲ၍ ဘုရင်အား ရပ်တန့်ရန် ပြောမိကြသေး၏။ သို့ရာတွင် တွာလာက “မကောင်းကြစည်သူများကို စိတ်ထဲမှ နှုတ်ပြီး သိနိုင်သည့်အလျောက် အပြစ်စီရင်နေခြင်း ဖြစ်သည်” ဟု ပြောသဖြင့် တားဆီးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြလေ၏။ ထိုအတော အတွင်း စီရင်ပြီးသော အလောင်းများကို တစ်နေရာ၌ စုပုံထားကြသည်မှာ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ရှိနေခဲ့လေပြီ။

၁၀ နာရီခွဲလတ်သော် အမယ်အိုများသည် အတော်မောပန်းနေကြ သည့် လက္ခဏာနှင့် တစ်နေရာတွင် ရပ်နားလျက်ရှိကြရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပြီးစီးချေပြီဟု ဝမ်းသာမိကြသိုသော် ထိုခဏ၌ ဂါဂူလသည် ဘုရင်၏ ခြေရင်းမှ ရုတ်တရက် ထ လာ၍ နှစ်ခေါက်ကွေးလျက်ရှိသော ကိုယ်ဖြင့် ထိုမှဤမှ ယိမ်းယိုင်ကာ က ပြီးလျှင်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့် သဏ္ဌာန်တူ သော လူတစ်ယောက်၏ ပခုံးကို တုတ်ဖြင့် ထိတိုလိုက်ရာ၊ ထိုသူမှာလည်း အခြားသူများနည်းတူ စီရင်ခြင်း ခံရလေ၏။ ထိုလူမှာ တိုင်းပြည်တွင် ဂုဏ်အသရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တွာလာဘုရင်နှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်သည်ဟု သိရှိရ၏။

ဂါဂူလမှာမူ လက်စမသိမ်းသေးဘဲ ထိုမှ ဤမှ ခုန်ပေါက်ယိမ်းယိုင် ကာ က လျက်၊ ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုး၍တိုး၍ လာလေရာ ဝှဒ်က “ကျုပ်တို့ကွဲများ စွပ်စွဲနေဦးမှာလားကရီ” ဟု ထိတ်လန့်စွာ ပြောလိုက် သည်တွင် ဆာဟင်နရက် “မဟုတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ” ဟု ပြန်ပြောလိုက် သေး၏။

ဂါဂူလမှာ တောင်ဝှေးကိုမြှောက်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ တိုး၍တိုး၍ ချဉ်းကပ်လာလေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဘုရားကိုသာ တ သ နေရွဲတော့နောက် တစ်ခဏ၌ ဂါဂူလသည် ရှေ့သို့ ရုတ်တရက် ခုန်တိုးလျက်ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို တောင်ဝှေးဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်သည်နှင့် မည်သူကို ဆိုလိုသည်ဟု မသိရသေးဘဲ၊ တစ်ယောက်မျှကနာက တစ်ယောက် ထိတ်လန့်စွာ ငေးကြည့်နေမိကြ၏။ သို့သော် ကြာရှည်စွာ ယုံမှားသံသယ မဖြစ်ကြရပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂါဂူလသည် နောက်ထပ်

ထ ခုန့် ခုန့်လိုက်ပြီးလျှင် အမ်ဘိုပါ၏ ပခုံးကို တောင်ဝှေးဖြင့် ထောက်ပြလိုက်သောကြောင့်ပေတည်း။

ယင်းသို့ ထောက်ပြစဉ် ဂါဂူလက “ဤလူအတွက်ကြောင့် တိုင်းပြည်ကို သွေးချောင်းစီးဖို့ ကျွန်ုပ် မြင်သည်။ အမြန် သုတ်သင်လိုက်လော့ရ ချက်ချင်း သုတ်သင်လိုက်လော့ ...” ဟု ပြောသေး၏။ ပရိသတ်တို့လည်း အံ့ဩစွာနှင့် ငေးကြည့်နေကြ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ ချီ တွာလာဘုရင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ သတ်ပေးစကား ပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဤလူကား ဧည့်သည်မျှသာ ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ အစေခံ ဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို သင်တို့၏ ဥပဒေနှင့် မစီရင်နိုင်”

တွာလာ။ ။ “အတတ်ပေါင်းစုံတို့ဖြင့် နှံလင့်သည့် မိခင်ကြီး ဂါဂူလက အပြစ်ရှိသည်ဟု ပြောသည်။ ထိုလူကို သတ်ရလိမ့်မည်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဤလူကိုသတ်လျှင် သတ်သောလူကို ကျွန်ုပ်တို့က သေအောင် သတ်ရလိမ့်မည်”

တွာလာ။ ။ “နားမလည်ဘူး၊ ဖမ်းကြလော့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ သူသတ်ယောက်ျားများလည်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြလေ၏။ အမ်ဘိုပါ ကမူ လှံကြီးကိုကိုင်လျက် ခုခံမည်ဟု ပြင်ဆင်ထားလေရာ၊ သူသတ် ယောက်ျားများလည်း တန်ရပ်နေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ငါတို့လူကို လက်ဖျားနဲ့ မထိနဲ့နော်၊ တစ်ချက်ထိလျှင် နင်တို့ဘုရင်ကို ငါက အရင်သေအောင် သတ်ပစ်လိုက်မယ်” ဟု ပြောလျက်၊ တွာလာ၏ ရင်ဝကို ခြောက်လုံးပြုန်းနှင့် ချိန်ထားရာ၊ ဆာဟင်နရီကလည်း ခေါင်းဆောင်သော သူသတ်ယောက်ျားကို ချိန်ထား၍၊ ဝှံ့ဒ်က ဂါဂူလကို ချိန်ခွယ်ထားလေ၏။ တွာလာမှာ သေနတ်ပြောင်းနှင့် တည့်တည့်ကြီး ဖြစ်နေသည့်အတွက် အနေအထိုင် ကျပ်တုပ်တုပ် ဖြစ်နေဟန်နှင့် ထိုမှဤမှ ယမ်းယိုင်နေလေ၏။ သို့သော်လူရိုင်းပင် ဖြစ်လင့်ကစား ရာဇက္ခန္ဓာကို ဝှံ့ဒ်ဟန်နှင့် ထိုင်ရာမှ မထဘဲ ကျ၍ထိုင်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “မည်သို့နည်း ဘုရင်တွာလာ”

လာ။ ။ “သင် ခြိမ်းခြောက်သည်ကို ကျွန်ုပ် ကြောက်လန့်သောကြောင့် မဟုတ်၊ အိမ်ရှင်နှင့် ဧည့်သည် ဝတ္တရားကို ထောက်ထားသဖြင့် ချမ်းသာပေးလိုက်မည်။ ငြိမ်းချမ်းစွာ သွားကြပေလော့”

ကျွန်ုပ်။ ။ (အရေးမကြီးလှသော အမှုအရာနှင့်) “သင် သတိတရား ရသည်ကို သင့်အတွက် ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း သတ်ပွဲကြည့်ရခြင်းကြောင့် ငြီးငွေ့လှပြီဖြစ်၍ အိပ်ချင်ကြလှပေပြီ။ သင်တို့ပွဲလည်း ပြီးပြီ မဟုတ်လော့”

လာ။ ။ (မရွံင်သော မျက်နှာထားနှင့်) “ပြီးပါပြီ၊ ကိုင်း ဤ လူယုတ်မာများ၏ အလောင်းများကို တောခွေးနှင့် လင်းတစာ ကျွေးလိုက် ကြပေတော့” ဟု ပြော၍ ပွဲပြီးသော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် လှံကို မြှောက်ပြ လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ စစ်တပ်များသည် အစီအစဉ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြလေရာ၊

ကျေးကျွန်များလည်း အလောင်း ၁၀၃ လောင်းကို တောထဲသို့ သယ်ထုတ်
ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာမူ တဲအိမ်သို့ ပြန်လာကြ၍ အင်ဖာဒူးကို စောင့်မျှော်
လျက်ရှိစဉ် အိမ်တံခါးခေါ် အနီစိက ၎င်း၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်လိုက်
သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ကျေးဇူးကို ဘယ်အခါမျှ မေ့မည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့်
စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့က အထိမ်းအမှတ် ပြခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆေးတံသောက်ရင်း အင်စာအားကို စောင့်မျှော်နေကြသဖြင့် နှစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ လာတော့မည် မထင်သည့်နှင့် အိပ်ကြတော့မည် အပြုတွင်မူ၊ အင်စာအားသည် ကာယိန္ဒြေကြီးလှ၍ အကြီးအကဲများနှင့် တူသော လူကြီး ခြောက်ယောက်တို့နှင့်အတူ တဲထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

ဒူး။ ။“ကျွန်ုပ် လာခဲ့မည်ဟု ကတိထားသည့်အတိုင်း ရောက် အောင် လာခဲ့ပါပြီ။ ဤလူကြီးများကိုလည်း ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ၎င်းတို့ အသီးသီးမှာ စစ်သား ၃,၀၀၀ စီ အုပ်ချုပ်ရသူများ ဖြစ်သောကြောင့်၊ ၎င်းတို့ ယုံကြည်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ အကြံအစည်အဖို့ အထောက်အပံ့ ကြီးစွာ ရပါလိမ့် မည်။ သို့ဖြစ်၍ အနိစ္စက အဝတ်ကို လှစ်ပြပြီး အဖြစ်အပျက်ကို ၎င်းတို့ ကြားရအောင် ပြန်ပြောပြပါဦး”

ထိုအခါ အိန္ဒိစီသည် ခါးမှအဝတ်ကို လှစ်ပြလေရာ၊ လူကြီးများ သည် ရှေ့တည့်တည့်တွင် တစ်ယောက်စီရပ်၍ ခါး၌ထိုးထားသော မြွေရုပ် ကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထိုနောက်မှ အိန္ဒိစီက မိခင်နှင့်အတူ ထွက်ပြေးကြရမ့်များနှင့် မိခင် ပြောပြခဲ့ဖူးသော စကားများအကြောင်းကို လူကြီး ခြောက်ယောက်တို့အား ပြန်ပြောင်း ပြောပြလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ လူကြီး ခြောက်ယောက်အနက်တွင် ခေါင်းဆောင်သူ ဖြစ်၍ ဆံပင်များ ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိသော လူကြီးက “အိန္ဒိစီ၏ စကားကို ကျွန်ုပ် ယုံကြည်သည် ထားတဦး၊ သူ၏ အကြံအစည်ကို ကြယ်တာရာမှ အရှင်ကြီးများ ကူညီအားပေးမှသာ ထို မြောက် အောင်မြင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ အရှင်ကြီးများ၌ တန်ခိုးသတ္တိထူး ရှိသည်ဟု အင်စာအားက ပြောပါ၏။ ကျွန်ုပ် တို့လည်း မြင်တန်သလောက် မြင်ကြရပါ၏။ သို့သော် ကွယ်လွန်ပြီးသော ဘုရင်၏သားကို ပြန်၍ နန်းတွင်ဖို့အရေးမှာ အလွန်ကြီးကျယ်သော ကိစ္စ ဖြစ်၍ အရှင်ကြီးများက အံ့ဩလောက်သော အထိမ်းအမှတ် နိမိတ်လက္ခဏာ တစ်စုံတစ်ခု ပြမှသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ကူညီအားပေးခြင်း ပြုခဲ့ကြပါတော့မည်။ နိမိတ်လက္ခဏာ တစ်ခုခု ထင်ထင်ရှားရှား ပြတော်မူကြပါ” ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ နိမိတ်လက္ခဏာ အထိမ်းအမှတ် တစ်ခုခု ပြရမည် ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ရပ်မိကြသော်လည်း အံ့ဩလောက်အောင် ပြသဖို့ အလုပ်မှာ လွယ်ကူမည် မဟုတ်သောကြောင့် အကြံရကြပ်လျက် ရှိကြစဉ်၊ ဝှံ့ဒက ကျွန်ုပ်တို့ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပါရစေဦးဟု အခွင့်တောင်းပေးရန် ကျွန်ုပ်အား အကြံပေးသည်နှင့်လူကြီးများအား ထိုအတိုင်း ပြောပြသဖြင့် ကောင်းပါပြီဆိုကာ တဲအပြင်သို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။“ဘယ့်နယ်လုပ်ကြမလဲ ဆရာတို့”

ရီ။ ။“ကျုပ်တော့ ဘယ့်နယ်မှ မကြိတ်တဲအောင် ဖြစ်နေပြီ”

ဝွဒ်။ ။“ကျုပ် အကြိတ်တဲရဲရဲတယ်နက်ဖြန်ခါ ဇွန်လ ၄ ရက် နေ့ ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်။ ။“ဟုတ်ရင်ကော ဘာဖြစ်သလဲ”

ဝွဒ်။ ။(၎င်း၏ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးကို ထုတ်လျက်) “ဒိုင်ယာရီ မှာ ဆိုထားတယ်ဇွန်လ ၄ ရက်နေ့ည ၁၀ နာရီကျော်မှာ လင်ပုပ် ဖမ်းလိမ့် မယ်တဲ့။ ဖမ်းသောအခါ အာဖရိကတိုက် တောင်ပိုင်းက မြင်ရလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒီတော့ကား နက်ဖြန်ညမှာ လကို မှောင်သွားအောင် ကျုပ်တို့ လုပ်ပြမယ် ဆိုလျှင် မကောင်းပေဘူးလား”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီတို့သည် ဝွဒ်၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ကို ချီးမွမ်းသောအားဖြင့် ၎င်း၏လက်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆွဲယမ်းလှုပ်ခါ ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။“နေရာတော့ ကျပြီဗျို့ ၊ ခင်ဗျား ဒိုင်ယာရီ လွဲသွားလျှင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ခွန်ပြီး လုပ်ကြ ရတော့မှာပဲ”

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်စာဒူးနှင့် လူကြီးများကို တဲထဲသို့ ပြန်ခေါ်၍ နက်ဖြန်ည သန်းခေါင်မတိုင်မီ အချိန်တွင် ကောင်းကင်မှ လမင်း ကို ကျွန်ုပ်တို့၏ အတတ်ပညာဖြင့် မှောင်မည်းသွားအောင် လုပ်ပြမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့်လူကြီးများလည်း ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်နိုင်လျှင် ယုံကြည်သဖြင့် အားပေးကူညီကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကြလေ၏။ အင်စာဒူးကမူ နက်ဖြန်ညတွင် တွာလာဘုရင်သည် မိန်းကလေးများ၏ ကပွဲ ကျင်းပ၍ အချောဆုံး မိန်းကလေးကို ယစ်ပူဇော်ကြမည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ လ ကို မှောင်အောင်လုပ်ပြီး မိန်းကလေး၏ အသံကို ကယ်ဆယ်လိုက်ရလျှင်၊ လူအပေါင်းတို့ ယုံကြည်သွားကြမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထပ်ဆင့်ပြောပြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့က လ ကို မှောင်သွားအောင် လုပ်ပြရန်အတွက် ဆေးဝါး မန္တရားများ စီရင်ရန် အလုပ်များ ရှိသေးကြောင်း ပြောသည်နှင့် လူကြီးများနှင့် အင်စာဒူးတို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

အီနိုစီ ။ “တကယ် ဖြစ်နိုင်ကြပါမည်လား အရှင်တို့”

ရီ။ ။“ဖြစ်နိုင်တာပွဲပါကွယ်၊ သို့သော် မင့်အကြံအစည် အောင်မြင်လို ဘုရင်ဖြစ်လျှင် တစ်ခုတော့ ကတိထားရမယ်”

စီ။ ။“ဘာလဲ အရှင်”

ရီ။ ။“ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ နေ့ကစပြီး မင့်လက်ထက်မှာ စုန်းရွေးပွဲများ မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ကတိထားရမယ်”

စီ။ ။“ဒီပြင်ကော”

ရီ။ ။“ဒီပြင်လည်း အပြစ်မရှိသူ တစ်ယောက်ကို မုန်းတဲ့သဘောသက်သက်နဲ့ သတ်လား ဖြတ်လား မလုပ်ပါဘူးလို့ ကတိထားရမယ်”

စီ။ ။“စိတ်ချပါ အရှင် ... ကျွန်ုပ် ကတိထားပါတယ်၊ အကြောင်းမဲ့ မသတ်စေရပါဘူး”

ရီ။ ။ကွင်း... တော်လောက်ပြီ။ အိပ်လိုက်ကြဦးစို့” ကျွန်ုပ်တို့သည် အိပ်ရာသို့ဝင်၍ လှဲလိုက်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်သွားကြလေရာ၊ နောက်တစ်နေ့ နေမြင့်ချိန်တွင်မှ နိုးလာကြလေ တော၏။ ထိုနေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုကုယားနား လူမျိုးများ နေထိုင် စားသောက်ပုံများကို လှည့်လည် ကြည့်ရှုကြခြင်းအားဖြင့် အပျင်းဖြေ ကြ၏။

၎င်းည၌ ၈ နာရီအချိန်ခန့်တွင် တာလာထံမှ ကျေးကျွန်တစ်ယောက် ရောက်လာ၍ မိန်းကလေးများ၏ ကပ္ပကို ရှုစားရန် ဖိတ်ကြားရာ၊ ကျွန်ုပ် သည် သံချပ်အင်္ကျီများကို အခြားအဝတ်များအောက်မှ ခံဝတ်၍ သေနတ်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးများကိုပါ ကိုင်စွဲကာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေ၏။ ကွက်လပ်ကြီး မှာမူ ယမန်ညကကဲ့သို့ စစ်သားများ မရှိတော့ဘဲ ဒေသအလျောက် ဝတ်ဆင်ကာ ပန်းများ ကိုယ်စီကိုင်လျက် ရှိကြသော မိန်းမပျိုကလေးများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ ကြရလေ၏။ ကွက်လပ်ကြီး အလယ်၌ကား တာလာဘုရင် ထိုင်လျက်ရှိရာ ဂါဂိုလ၊ စကရက်လားနှင့် အင်ဖာဒူးတို့က ခြံရံလျက် ရှိကြ၏။ ၎င်းတို့ အနီးအပါး၌ လူကြီးလူကောင်း၊ ဆယ်လေးငါး ယောက်တို့လည်း ရှိနေကြပေရာ၊ ၎င်းတို့အနက်တွင် ယမန်ည၌ ညက ကျွန်ုပ်တို့ထံ လာဖူးသော လူကြီးများကိုလည်း တွေ့မြင်ရသေး၏။

တာလာသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ထိုည၌မှာ မိန်းမ များ၏ ပွဲဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၍၊ လောက၌ မိန်းမများသည် သူတို့နေရာနှင့် သူတို့ အသုံးဝင်ပုံများကိုပင် ချီးကျူးပြောဆိုသေး၏။ ထိုနောက် တာလာက ကျွန်ုပ်တို့ အလိုရှိခဲ့လျှင် ယခုတွေ့ မြင်ကြရသော မိန်းကလေးများအနက်မှ အချောဆုံး အလှဆုံးကို ဘယ်နှစ်ယောက်ပင် လိုချင်သည်ဖြစ်စေ၊ သားမယား အဖြစ်နှင့် ရွေးချယ်ယူနိုင်ကြကြောင်းနှင့် ပြောရာ၊ ကျွန်ုပ်က ကြယ်တာရာ သားများ၏ ထုံးစံမှာ ကြယ်တာရာသူနှင့်သာ စုံဖက်လက်ထပ်နိုင်ကြောင်း ပြန်ပြောသဖြင့် တာလာက ရှုမဲ့သွားသေး၏။ ၎င်း၏သဘောမှာ မြေကြီးမှ ဖြစ်စေ၊ တာရာမှ ဖြစ်စေ၊ နေမှ ဖြစ်စေ၊ လမှ ဖြစ်စေ ရွေးချယ်ရန် မလှ။ ချောချော လှလှ ဝဝ တွတ်တွတ်ရလျှင် မြေကြီးအောက်မှ ရရ၊ ကျေနပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသေး၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ထုံးစံချင်း မတူကြောင်းပြော၍ စကားဖြတ်လိုက်ရ၏။

ထိုခဏ၌ ကပ္ပ အစပြုကြရန် တာလာက အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ ပန်းခွေကြီးများကို ဦးခေါင်းတွင်စွပ်လျက် လက်နှစ်ဖက်၌ ပန်းခိုင်များ ကိုင်ထားသည့် ရာပေါင်းများစွာသော မိန်းမပျိုကလေးများသည် တေးချင်းများကို သံပြိုင်သီဆိုကာ၊ လ ရောင်တွင် လှည့်ပတ် ကပြကြလေ၏။ ၎င်း နောက် ၄ ယောက်တစ်တွဲ၊ ၈ ယောက်တစ်တွဲ တွဲလျက်လည်းကောင်း၊ စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန်၊ လေးထောင့်ပုံသဏ္ဌာန်၊ ရှစ်ထောင့်ပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်အောင် အားလုံး စုပေါင်းဖွဲ့စည်းလျက် လည်းကောင်း၊ အချို့မှာ ထိုင်ချည်တစ်ခါ၊ တချို့မှာ ထချည်တစ်လှည့် လည်းကောင်း၊ အချို့ကား ရပ်လျက်၊ အချို့ကား ပတ်ချာ လှည့်လျက်လည်းကောင်း အနည်းနည်း အဖုံဖုံ က ပြကြလေရာ မိန်းကလေး သုံးလေးရာ က ပြခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ၈ ယောက် ယိမ်းခွေ ယောက်ယမ်းများ ကပြတသကဲ့သို့ သူနေရာနှင့်သူ အမှားအယွင်း မရှိရအောင် ကပြနိုင်ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် ချီးမွမ်းအံ့ညွှံ လောက်ပါပေ၏။

နောက်ဆုံး၌ အားလုံးသော မိန်းကလေးများသည် စက်ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ရပ်နေကြ၍ အချောဆုံးသော မိန်းကလေး ၈ ယောက်တို့သည် စက်ဝိုင်းကြီး ၏ အလယ်တွင် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ တစ်ယောက်ချင်း ကပြကြလေ၏။

တစ်ယောက် က လိုက်သည့်အခါ သူ့သာလျှင် ချောသည်ဟု မှတ်ထင်ရသော် လည်း၊
နောက်တစ်ယောက် ထွက်၍ က ပြန်သည့်အခါ သူက သာ၍ ချောသည်ဟု
မှတ်ထင်ပြန်လေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ တစ်ယောက်ချင်း ထွက် က ရသည့် မိန်းကလေး
၈ ယောက်တို့အနက် နောက်ဆုံး က သော မိန်းကလေးမှာ အချောဆုံး အလှဆုံး
ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် မှတ်ထင်မိ၏။

တွာလာက ကျွန်ုပ်အား "ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဘယ်သူ အချောဆုံး ထင်သလဲ"

ကျွန်ုပ် ။ ။ "ပန်းခွေအဖြူနဲ့ နောက်ဆုံး မိန်းကလေး အလှဆုံး ဖြစ်ပါသည်"

တွာလာ။ ။ "သင်နဲ့ ကျွန်ုပ် သဘောတူသည်။ နောက်ဆုံး က သော
မိန်းကလေးကို ယစ်ပူဇော်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြစေ"

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ မှားမှန်း သိရလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်
အချောဆုံးဟူ၍ ရွေးကောက်ထားသည့် မိန်းကလေး ၈ ယောက် အနက် ဘုရင်က
တစ်ဖန် ထပ်၍ အချောဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်သော မိန်းကလေးမှာ ထိုညဉ့်အဖို့၌
တောင်နတ်ပူဇော်ရန် သတ်မှတ်ရသော ထိုးစံ ရှိနေသောကြောင့်ပေတည်း။

သို့ဖြစ်၍ ကျေးကျွန်များသည် နောက်ဆုံး မိန်းကလေးကို သတ်ဖြတ်
ပူဇော်ရန်အတွက် ဘုရင်ရှေ့သို့ ခေါ်လာကြစဉ်၊ စကရက်လားမှာ မိန်းကလေးကို
သတ်ရမည့်လို့ ဖြစ်သည့်အလျောက်၊ လှံသွားကို ထက်မြက်ပါ၏။ လော ဟု
လက်ဖြင့် စမ်းသပ်လျက် ရှိလေ၏။ ဂါဂူလကလည်း "သတ်ဖို့ ပြင်စေသတ်ဖို့
ပြင်စေ" ဟု မြည်အော်လျက် ရှိလေ၏။

မိန်းကလေးသည် တွာလာရှေ့သို့ရောက်၍၊ စကရက်လား၏ လှံကို
မြင်သောအခါ သေရတော့မည့် အကြောင်းကို ယခုမှပင် ရိပ်မိသည့်လက္ခဏာ နှင့်
အော်ဟစ်ကာ ရုန်းကန်လေရာ၊ ကျေးကျွန်များက မြှင့်ခံ ဆင်တိုင်း ကြ၏။
စကရက်လားသည် ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြသည့်အတွင်း မိန်းမပျို၏ ရင်ဘတ်ကို
လှံသွားဖြင့် ချွန်၍ကာ ကျီစယ်လိုက်ရာ၊ မိန်းမပျိုက တွန့်ဆုတ်
သွားသောအခါတွင် သွားကိုဖြဲလျက် "သေရမှာ ဒီလောက်တောင်
ကြောက်သလား" ဟု မေးသေး၏။

ဂါဂူလ။ ။ "သင့်နာမည် ဘယ်လို ခေါ်ပါသလဲ"

ပျို။ ။ "ဖော်လတာ ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး အမေကြီး ရယ်။
ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲနဲ့ ကျွန်မကို သတ်ကြတော့မလား အမေကြီးရယ်"

လ။ ။ "သေတာ ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲယစ်ပူဇော်ပြီး အသေခံရတာ
မြတ်တယ် မဟုတ်လား" ထိုအခါ ဖော်လတာသည် အမယ်ကြီး၌
သနားကရုဏာစိတ် မရှိ ကြောင်း ရိပ်မိသည်ဖြစ်၍ ၎င်းထံ အသနားခံခြင်း
မပြုတော့ဘဲ ရည်းစားမျှ ထားရမုန်း မသိသေးမီ၊ မိဘဆွေမျိုးများနှင့် ခွဲခွာ၍
သေရမည့်လမ်းကြီးသို့ တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားရမည့် အကြောင်းများကို
ဖွဲ့နွဲ့ညည်းတားလေရာ၊ ဝှဒ်မှာ စကားများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သော်လည်း
သိနေ သိထားနှင့် မျက်နှာထားကို မြင်ခါမျှနှင့်ပင် ကရုဏာပြင်းစွာ သက်သည့်နှင့်
ငိုမိမ့် ဖြစ်နေလေတော့၏။ မိန်းမပျိုသည် ဝှဒ်၏ မျက်နှာထားကို မြင်လိုက်
ရသောအခါ၊ မိမိကို ကြင်နာသနားကြောင်း သိရှိသည်နှင့် ၎င်းဘက်သို့ လှည့်လျက်
မြေပေါ် ခုန့်ထောက်ကာ "ကြွယ်တာရာမှ အရှင်ကြီးရယ် ... ကယ်တော်မူပါဦး ရှင်"
ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ဝှဒ်သည် ရှေ့သို့လှမ်းတက်၍ မိန်းမပျို၏လက်ကို

ကိုင်းထားလေ၏။

ထိုအခါ တာလာသည် စကရက်လားအား အချက်ပေးလိုက်သဖြင့် လှမ်းတက်လာရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာမူ လမင်းကို မကြာခဏ မော့ကြည့်နေရာမှ၊ ငပုပ်ဖမ်းစ ပြသဖြင့် အစွန်းအဖျားတွင် မည်းစ ပြလာသည်ကို မြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ မိန်းမပျိုနှင့် စကရက်လားတို့ အကြားသို့ ရုတ်တရက် ဖြတ်ဝင်လိုက်ပြီးလျှင် တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် “ဘုရင် တာလာ ကျွန်ုပ်စကားကို နာယူလော့၊ ဤမိန်းကလေးကို မသတ်ပါလေနှင့်” ဟု ပြောလိုက်၏။

တာလာသည် အာဏာသံ ခပ်ပါပါနှင့် ပြောလိုက်သော ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ၊ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ဒေါသ အမျက်ပြင်းစွာထွက်လျက် “ခြင်္သေ့မင်း၏ နယ်တွင်းသို့ ကျူးကျော်လာသည့် အသင် ခွေးဖြူ၊ အသင်ပါ အတူသေ၍ လိုက်ချင်ဘိသလော။ ငါ့အမိန့်ကို သင် ဝင်၍ နှောင့်ယှက်ဝံ့သလော။ စကရက်လား ကောင်မကလေးကို သတ်လော့၊ ကျေးကျွန်များ ဤလူကို ဖမ်းကြလော့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ကျေးကျွန်အချို့တို့သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးလာကြရာ ဆာဟင်နရီ၊ ဂွန်နှင့် အမ်ဘိုပါတို့လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ယှဉ်ကာရပ်ကြ၍ သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် ချိန်ခွယ်ထားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။(ကျေးကျွန်များဘက်သို့ လှည့်လျက်) “ငါ့ကို လက်ဖျားနဲ့ ထိကြစမ်း၊ ချက်ချင်း စင်းစင်းသေကုန်စေမယ်။ လားလား ဘာမှတ်ကြ လို့လ” ဟု ဝေါက်ပြောလိုက်ရာ၊ လူများလည်း ရပ်တန့်နေကြလေ၏။

တာလာ။ ။“ဖမ်းသာ ဖမ်းကြတာလုပ် ရပ်နေကြတာလဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။“ဖမ်းကြည့်စမ်းလ ကို ချက်ချင်းမှောင်အောင် လုပ် လိုက်ပြီး တစ်ပြည်လုံး မှောင်ထဲမှာ သေကုန်စေမယ်”

ဂါဂူလ။ ။“လူကြားတွေကပဲ၊ ဖမ်းသာ ဖမ်းကြ။ ကောင်းကင်က လ ကို မှောင်အောင် သူ တိုးအေတောင် မလုပ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်ုပ်။ ။(လကို လက်ညှိုးညွှန်လျက်) “အသင်လမင်း မှောင်ချပေးလိုက်စမ်း၊ ဒီလူမိုက်တွေကို ကျွန်ုပ်တို့ သုတ်သင်ကြရအောင် မှောင်ချပေးလိုက်စမ်း”

လူအားလုံးသည် လ ကို မော့ကြည့်လိုက်ကြရာ၊ လ၏ အစွန်းအဖျား တွင် မည်းမှောင်စ ပြနေသည်ကို မြင်ကြရသည်နှင့် ပါးစပ်များ ငေးကြည့်နေကြလေ၏။ ထိုနှစ်က လငပုပ်ဖမ်းခြင်းမှာ တစ်ခုလုံး ကုန် အောင် မျှသောနှစ် ဖြစ်လေရာ၊ လ၌ အမည်းရိပ်သည် ကြီး၍ကြီး၍ လာတိုင်း မြေကြီးမှာလည်း တိုး၍တိုး၍ မှောင်လာလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း လူ အားလုံးသည်လည်း စကားပြောဖို့ သတိမရဘဲ လ ကိုသာ မော့ကြည့်နေကြသည် ဖြစ်၍ ကွက်လပ်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေ၏။

လ တစ်ခြမ်းသာသာ မျှပြီးသောအခါ၌ မြေကြီးမှာ သိသိသာသာ ကြီး မှောင်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ၊ နောက်ဆုံး၌ စကရက်လားက “လူဖြူတွေက ပြစားလိုက်လို့ လ ကြီး သေရှာတော့မယ်၊ ငါတို့အားလုံးလည်း မှောင်ထဲမှာ သေကုန်ကြတော့မယ်။ ပြစားဦးပဲ လူဖြူတွေ” ဟု ကြောက်အားလန့်အား ခြိမ်းခြောက်ရာမှာ လုံ့ကို မြှောက်ပြီးလျှင် ၎င်းနှင့် အနီးဆုံးရပ်နေသော ဆာဟင်နရီ၏ ရင်ဘတ်ကို

တည့်တည့်ကြီး ထိုးလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆာဟင်နရီမှာ အဝတ်များအောက်တွင် သံချပ်အင်္ကျီ ခံလျက် ဝတ်ထားရကား လုံညွှားသည့် နံတေးသို့ချော်၍ ထွက်သွားလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဆာဟင်နရီသည် စကရက်လား၏ လက်မှလွှဲကို လှယူ၍ ၎င်း၏ရင်ဝကို တအားနှစ်ထိုးလိုက်ရာ ကျောမှ ထုတ်ချင်းပေါက်သော ဒဏ်ရာနှင့် စကရက်လား လဲကျသေဆုံး လေတော့၏။

လငပုပ်ကြောင့် မှောင်မည်းနေသဖြင့် တုန်လှုပ်နေကြရသည့်အတွင်း ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ကြရသော အခါတွင်မူကား၊ မိန်းကလေးများ သည် တားမနိုင် ဆီးမရ ထိတ်လန့်ကြသည်ဖြစ်၍ ငယ်သံပါအောင် ကုန်း အော်ကာ ထွက်ပြေးကြလေရာ၊ တစ်ကွင်းပြင်လုံး ကျွက်ကျက်ညံ့လျက် ရှိလေတော့၏။ ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ မည်သည်မှာ ပလိပ်ရောဂါကဲ့သို့ပင် ကူးစက်တတ်ရကား နောက်တစ်ခဏ၌ တူလာ၊ ၎င်းနောက် ကိုယ်ရှိစစ်သား များ၊ ၎င်းနောက် အကြီးအကဲများ၊ ၎င်းနောက် ဂျာလမှစ၍ တဲများဆီသို့ ဖရိုဖရဲ ထွက်ပြေးကြရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့လူစုနှင့် ယှဉ်ပူဇော်မည့် ဖော်လတာ သာလျှင် ကျန်ရစ်လေတော့၏။ မိန်းမဝေး၌မူ အင်ဖာဒူးနှင့် ယမန်ညက အကြီးအကဲ လူကြီးများ ရပ်လျက်ရှိကြ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ။ ။ “လူကြီးများ ကျွန်ုပ် ပြုလိုက်သော နိမိတ် လက္ခဏာကို မြင်ကြချိန် မဟုတ်ပါလော။ တစ်နာရီခန့်လောက် မှောင်ဦးမည့် အခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ အကြံအတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြရန် တိမ်းရှောင်လိုက် ကြဦးမို့” ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် အင်ဖာဒူးနောက်သို့ မှောင်မိုက် ထဲတွင် လိုက်သွားကြလေရာ၊ ဝှဒလည်း မိန်းကလေး ဖော်လတာကို တွေ့ခေါ် ခဲ့လေ၏။

စစ်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ကြခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့လူစုနှင့် အင်စာဒူးတို့ လူကြီးစုသည် တစ်နာရီကျော်ခန့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားကြ၍၊ ငုပ်အန်ပြီးသဖြင့် လမင်း ပြန်ပေါ်လာသော အခါတွင် လူးမြို့နှင့် ၅ မိုင်ခန့်ကွာ၍ မြင်းခွာပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော တောင်ကလပ် ထိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ တောင်ကလပ်ကလေးမှာ အလွန်မြင့်သော် လည်း မတ်စောက်လှသည် ဖြစ်သောကြောင့် ခဲယဉ်းစွာ တက်ကြရ၏။ ၎င်းဌာနသည်ကား တာလာဘုရင်ကို တော်လှန်ရန်အတွက် အင်စာဒူးတို့ လူစုရွေးချယ်ထားခြင်းဖြစ်ရာ၊ တောင်ကလပ်ဆိုသည့်အတိုင်း ထိပ်ပေါ်တွင် ညညာပြန်ပြူးစွာ ရှိ၍၊ အင်စာဒူးနှင့် ၎င်း၏မိတ်ဆွေ အကြီးအကဲများ၏ လူများဖြစ်သော စစ်သားနှစ်သောင်းခန့်တို့သည် တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် စခန်းချလျက် ရှိကြသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

ကလပ်အလယ်၌ ဆောက်လုပ်ထားသော တဲကလေးသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုခဲ့သော တဲမှ ကျွန်ုပ်တို့ပိုင် ပစ္စည်းကလေးများ ကို ထမ်းပို့သယ်ယူလာသည့် လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ကြရ၏။ ၎င်းပစ္စည်းများ အနက်တွင် ဂွဒ်၏ တောင်းဘိနာနှင့် အခြား အဝတ်အစားများလည်း ပါရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဂွဒ်သည် ရည်းစားနှင့်ကွဲရာမှ ပြန်တွေ့သောသူကဲ့သို့ အဝတ် များကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကောက်ယူဝတ်ဆင်လေ၏။ ဖော်လတာမှာမူ ကြင်နာသော မျက်နှာထားနှင့် ဂွဒ်အား စိုက်လျက်ကြည့်နေ၏။

အင်စာဒူးက ထိုညဉ့်အတွက်မှာ ရန်သူများကို စိုးရိမ်ဖို့ မရှိကြောင်း၊ နက်ဖြန် မိုးလင်းသောအခါမှ စစ်သားများအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြ၏။ သို့ရာတွင် တာလာဘုရင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရန်သူကြီး ဖြစ်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် စိမ့်ဆောင်ရွက်ရန် အလုပ်များချေတော့မည် ဖြစ်သည်အလျောက် စိတ်သောကများလျက် ရှိကြ၏။

နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်သောင်းခန့်မျှသော စစ်သားများသည် တောင်ကလပ်ထိပ်ပေါ်တွင် စစ်အစီအစဉ်ဖွဲ့လျက် ရပ်နေကြရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အကြီးအကဲများ ရောက်သွားကြ၍ အင်စာဒူးက အကြောင်း ခြင်းရာများကို ကျယ်လောင်လေးနက်သော အသံဖြင့် ပြောပြ၏။ ဘုရင် အစစ်အမှန်ဖြစ်သော အင်မိတူကို တာလာက ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့သည် အကြောင်း၊ အိန္ဒီတို့ သားအမိနှစ်ယောက် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ထွက်ပြေးကြ ရာရသည်အကြောင်း၊ တာလာ၏ ရက်စက်သော သဘောထားအကြောင်း၊ လူကောင်းများကို စုန်းဟု စွပ်စွဲပြီး အပြစ်မရှိဘဲ သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်အကြောင်း၊ တာလာ ဆိုးသွမ်းသည်ဟု ကြွယ်တာရာမှ အရှင်ကြီးများပင် သတင်းကြားကြ၍ မင်းနွယ်အစစ်ဖြစ်သော အိန္ဒီကို ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် ခေါ်လာခဲ့သည် အကြောင်း၊

သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့မှာ လူယုတ်မှာ တာလာကို နန်းချ၍ ဘုရင်နွယ် အစစ်ဖြစ်သော အနိစိကို ဘုရင်တင်မြှောက်ရန် ကြိုးစားထိုက်ကြောင်းများ နှင့် အင်စာဒူးက ပြောပြရာတွင် စစ်သားများလည်း ဩဘာပေးကြလေ ကုန်၏။

အင်စာဒူး၏ စကားအဆုံးတွင် အနိစိက ထ၍ အစ်ကိုအရင်းကို ရွက်စက်စွာ သတ်ပစ်သော တာလာ လူယုတ်မှာနှင့် နန်းညွန့်နန်းနွယ်အစစ် ဖြစ်သော မိမိတို့ နှစ်ယောက်အနက်တွင်၊ မည်သူကို မေတ္တာထားထိုက်သည် ဟု လူကောင်းဟူသမျှ ဆုံးဖြတ်ရန် မခက်ခဲသင့်ကြောင်း၊ မိမိမှာ အင်မတူ၏ အနိစိ အစစ်ဖြစ်ကြောင်းကို လူကြီးများက အထင်အရှား တွေ့မြင်သိရှိပြီးကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကြယ်တာရာမှ အရှင်ကြီးများ၏ အကူအညီ ဖြင့် မိမိရောက်သော ရာထူးကို ပြန်ရမူ အားထုတ်ရာတွင် လူကောင်းဟူသမျှ ကူညီကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း၊ ၎င်းပရိသတ်များအနက် မိမိ ပြော သောစကားကို မကျေနပ်သူ၊ မယုံကြည်သူ ရှိခဲ့လျှင် ယခုထက်ခွဲ၍ မိမိနှင့် တစ်ယောက်ချင်း လုံ့လွှားချင်း ယှဉ်ထိုးကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသော အခါ ပရိသတ်အားလုံးက “ယုပါပြီ ကျေနပ်ပါပြီ” ဟု ကြွေးကြော် ကြလေ၏။

၎င်းနောက် အနိစိက မိမိဘက်မှ ကူညီတိုက်ခိုက်သဖြင့် အောင်မြင် သောအခါတွင် စစ်သားများ၏ ကျေးဇူးကို ဘယ်အခါမှ မမေ့ဘဲ၊ တစ်တိုင်း ပြည်လုံးရှိ အဝဆုံးသော နွားများနှင့် အလှဆုံးသော မိန်းမပျိုများကို ထိုလူ များကို ခွဲဝေပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေရာ လူများလည်း ဩဘာ ပေးကြလေကုန်၏။

ထိုနောက်တစ်ဖန် အင်စာဒူးက ထပြန်၍ “ငါတို့၏ ဘုရင်အစစ် မင်းသွေးဖြစ်သော အနိစိအား သုံးကြိမ် သုံးခါ အရိအသေ ပြုကြလော့” ဟု ဟစ်အော် ကြွေးကြော်လိုက်ရာ စစ်သားများလည်း လုံ့များကိုမြှောက်ကာ “ခူးမံ ... ခူးမံ ... ခူးမံ” ဟု ဟစ်အော်ကြလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အစည်းအဝေးကို ရပ်စဲ၍ စစ်အစီအစဉ် နှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများကို လူကြီးအချင်းချင်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင် ကြရ ပြန်၏။ မည်သည့်စစ်တပ်က မည်သည့်နေရာမှ ခုခံရမည်စသော ကိစ္စများ ကို ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်ပြီးနောက် တောင်ကလပ်ထိပ်သို့ တက်ရသော လမ်း များကို ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ပိတ်ဆို့ခြင်း၊ ရန်သူများ အတင်းတက်လာ သောအခါတွင် လှံချရန်အတွက် ကျောက်တုံးကြီးများ ပြင်ဆင်ထားခြင်း စသော အလုပ်များကို စစ်သားများအား ထိုနေ့တစ်နေ့ပတ်လုံး လုပ်ကိုင်စေ ၏။ ညနေခင်း အချိန်၌ကား ကျွန်ုပ်တို့၏ ခံတပ်ဖြစ်သော တောင်ကလပ်မှာ အတော်ပင် တောင့်တင်းခိုင်လုံ သွားခဲ့လေပြီ။

ထိုအတောအတွင်း၌ လူးမြို့ တွင်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိသော အထိမ်းအမှတ်များ တွေ့မြင်ကြရ၏။ ခြေမြန်တော်များသည် အရပ် လေး မျက်နှာတို့သို့ မနားတမ်း ထွက်သွားနေကြသည်ကို မြင်ရသဖြင့် စစ်တပ် စုဆောင်းခြင်းကိစ္စပင် ဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်သည် အင်အားမှာ နှစ်သောင်းခန့်ရှိပေရာ တာလာက တစ်တိုင်းပြည်လုံးမှ စုခဲ့လျှင် လေးသောင်းခန့် ရနိုင်မည်ကား မှန်၏။ သို့သော် တစ်ယောက်နှင့် နှစ် ယောက် တိုက်ကြရစေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့လူများမှာ လက်ရွေးစင်များ ဖြစ်သည့်ပြင် အမြင့်မှ အနိမ့်ကို ခုခံရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် စိုးရိမ်စရာ မရှိဟု သဘောပိုက်ထားကြ၏။

တာလာက ကျွန်ုပ်တို့အား စစ်သည် အလုံးအရင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်တော့မည်မှာ အမှန်ဖြစ်သော်လည်းနက်ဖြန်ထက်စော၍ မတိုက်နိုင်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။ ယင်းသို့ ခန့်မှန်းသည်အတိုင်းလည်း မှန်ကန်ကြောင်း တွေ့ကြရ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ လူးမြို့ မှ ကျွန်ုပ်တို့ထံ လူတစ်စု ထွက်လာ၍ တစ်ယောက်သောသူက လက်တွင် ထမ်းရွက်တစ်ရွက် ကိုင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် စကားပြောလိုသော အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်သည်ဟု သိရှိရသည်နှင့် အနီး၊ အင်ဖာဒူးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် တောင်ခြေရင်းသို့ ဆင်းကာ တွေ့ ဆုံကြလေ၏။ ၎င်းတို့အနက် ကျားသစ်ရေကို ဝတ်ထားသည့် အကြီးအမှူးသည် ရှေ့သို့တက်၍ လာပြောသည်မှာ

“ခြင်္သေ့မင်းကို တုပြိုင်၍ ဟိန်းလိုသော ခွေးအများ၊ ဝန်လိုငှက်ကို အန်တုဗလ ပြုလိုသော ကျီးကန်းများ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “သင် ပြောရန်ရှိသည်ကို ပြောလော့၊ ငါတို့ကို ဆဲရေး မြည်တွန်မနေပါနှင့်”

စေတမန်။ ။ “ခြင်္သေ့မင်း၏ ခံတွင်းမှ အမိန့်တော် ရှိလိုက်သည်။ သားတော်မောင် စကရက်လားကို သတ်သော ရာဟုဂြိုဟ်မှ အကောင်ကြီး၊ ထီးနန်းကို လုပ်ကြံသော အမ်ဘိုပါ၊ သူပုန်ထဖို့ ဖြားယောင်းသော ညီတော် အင်ဖာဒူး၊ ၎င်း သားယောက်ကို မွန်းမတည့်မီ ဘုရင့်လက်တော်ရောက် အပ်နှံခွဲလျှင် သင်တို့၏ အပြစ်ကို ချမ်းသာပေး၍ ..

ကျွန်ုပ်။ ။ “တာလာဘုရင် တစ်ဖက်ကန်းကို ပြောလိုက်၊ သုံးယောက် မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခြမ်း တစ်ပုံကိုတောင် မအပ်ဘူး ပြောလိုက်။ မအပ်တဲ့အပြင် ဘုရင်အစစ်ရဲ့ နန်းကို လုယူတဲ့ တာလာလူယုတ်မှာကို၊ ကြယ် တာရာမှ လူများက နှစ်ရက်အတွင်း သေအောင်သတ်ပြီး အလောင်းကို လင်းတစာ ကျွေးမယ်လို့ ပြောလိုက်။ တာလာကိုသတ်ပြီး ဘုရင်အစစ်ဖြစ်တဲ့ အိဇီစီကို သူ နေရာမှာ နန်းတင်ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်။ သွားကြ၊ မြန်မြန် ပြန်သွားကြ။ ကြာကြာနေလျှင် ငါ ကန်ထုတ်မိလိမ့်မယ် သွားကြ”

စေတမန်။ ။ (ရယ်မောလျက်) ‘သင် ခြောက်လို့ ကြောက်မည့် လူစားမျိုး မှတ်လို့လား။ အခုတော့ သင် သတ္တိကောင်းတယ်၊ တော်တော်ကြာတော့ ဒီလို သတ္တိကောင်းနိုင်ဦးမလား ကြည့်ရဦးမယ်။ တော်တော်ကြာလို့ ငါတို့လာတော့ ကြယ်တာရာဆီကို ထွက်ပြေးမကုန်နှင့်ကြနဲ့နော်၊ စောင့်နေကြ’

ထို့နောက် လူစုလည်း ပြန်သွားကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ဆာဟင်နရီသည် အဘယ်စိတ်ကူးရသည် မသိ၊ အင်ဖာဒူးထံမှ ဂူကူယာနားလူမျိုးတို့ ဝတ်ဆင်သည့် စစ်ဝတ်စစ်စား ယူနီဖောင်းတစ်ခု တောင်း၍ ကျားသစ်ရေ ဝတ်ရုံကြီးကို ပခုံးထက်၌ လည်းကောင်း၊ ငှက်မွေးအနက်ကို နဖူး၌လည်းကောင်း၊ ခါးနှင့် ဒူးများအောက်တွင် နွားမြီးအဖြူကြီးများကို လည်းကောင်း၊ ကြွဦးချိုဖြင့် လက်ကိုင်ပြုလုပ်ထားသည့် စစ်ပုဆိန်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ နွားသားရေအဖြူဖြင့် ကျက်ထားသည့် ဒိုင်းကြီးကို လည်းကောင်း ဂူကူယာနား စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ကဲ့သို့ ကျကျနန ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။ ခါး၌ကား ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် ကို ထိုးလျက်ရှိရာ၊

အိန်နီမှာလည်း ၎င်းအလားတူ ဝတ်ဆင်ထားသည့်ဖြစ်၍ လူနစ်ယောက်တို့မှာ
လုံးတူရပ်တူ ဖြစ်နေသဖြင့် အဖြူနှင့် အညိုလောက်သာ ခြားနားခြင်း
ရှိကြလေရကား ... ကျွန်ုပ်မှာ ထိုလူနစ်ယောက်ကို ကြည့်ရသည်မှာ
အလွန်အားရပါးရ ရှိလှသောကြောင့် ၎င်းတို့ထက် ခွဲခွဲညားညား
ယောက်ျားပီသသော လူတစ်စုံကို တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် ရှာသော်လည်း တွေ့နိုင်မည်
မဟုတ်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

၇ နာရီခန့် ရှိလတ်သော် တွာလာ၏ စစ်တပ်များသည် လူးမြို့မှ
ထွက်လာကြရာ၊ ပုရွက်ဆိတ်အုံမှ ပုရွက်ဆိတ်များ ထွက်လာခြင်းကိုသို့
မဆုံးနိုင်အောင် တသိတ်တန်းကြီး ရှိနေကြလေ၏။ ၎င်းတို့သည် သုံးတန်းခွဲလျက်
ထွက်လာကြ၍ တစ်တန်းလျှင် လူတစ်သောင်းမှ သောင်းနှစ်ထောင် ခန့်
ရှိလှမည်ဟု ခန့်မှန်းကြရ၏။ သုံးတန်း ခွဲထွက်လာသည်အနက် တစ်တန်းသည်
တောင်ပူစာ၏ လက်ဝဲဘက်သို့ လည်းကောင်း၊ တစ်တန်းသည် လက်ယာဘက်သို့
လည်းကောင်း၊ တစ်တန်းသည် အလယ်ဗဟိုသို့ လည်းကောင်း
ချီတက်လာကြသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အား သုံးမျက်နှာတို့မှ ညှပ်၍ တစ်ပြိုင်တည်း
တိုက်ခိုက်မည် ကြံရွယ်ကြကောင်း ထင်ရှားပေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း
စစ်တပ်များကို သုံးစုခွဲ၍ သုံးမျက်နှာမှ ခုခံ ကြရန် ပြင်ဆင်ထားကြလေ၏။

စစ်ပွဲကြီး တိုက်ခိုက်ကြခြင်း

တ္တာလာ၏ စစ်တပ်ကြီးသုံးတန်းသည် တောင်ပူစာသို့ ချီတက်လာကြ၍၊ အလယ်တန်းသည် တောင်ခြေရင်းနှင့် ကိုက် ၅၀၀ ခန့် ကွာသောနေရာသို့ ရောက်လာကြသောအခါ၊ လက်ယာ လက်ဝဲတို့မှ ပန်းချီတက်ရသော စစ်တပ်များနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်ခိုမိသောတူ ရပ်ဆိုင်းနေကြသေး၏။ ၎င်းတို့၏ အကြံမှာ တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်၍ တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်ခိုက်ကြရန် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် သေနတ်ကိုယ်စီ ကိုင်လျက် ထိုလူများကို ကြည့်နေကြစဉ် ဆာဟင်နရဲက ...

ရီ။ ။ "ဘယ်နှယ်လဲ ကွာတာမိန်း၊ လက်ဖြောင့်တယ်လို့ နာမည် ကျော်ပေမယ့် ဒီကနေပြီး မှန်အောင် ပစ်နိုင်ပါမလား။ ရှေ့ဆုံးက ရပ်နေတဲ့ ဗိုလ်လုပ်တဲ့လူကို မှန်စေ၊ မမှန်စေ လောင်းတမ်း စားတမ်း ပစ်ခံပါမလား။ ကိုင်း အင်္ဂလန် ပြန်ရောက်တဲ့ တစ်နေ့မှာ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြား ပေးစတမ်း လောင်းကြစို့လေ၊ ထဲအောင် ပစ်နိုင်ပါမလား"

ကျွန်ုပ် ။ ။ "သေနတ်မှာ ဆိုက်တပ်ထားတာက ကိုက် ၃၅၀ သာ ပြထားတယ်၊ ခရီးက ကိုက် ၅၀၀ ထက် မလျော့ပေဘူး။ သို့သော် မှန်လိုမှန်ပြားပါ့လေ၊ စမ်းကြည့်စမ်းမယ်"

၎င်းတို့က ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့ဆုံးမှ တစ်ယောက်တည်းရပ်နေသော ဗိုလ်၏လည်းပင်းကို ချိန်လျှင် ရင်ဘတ်လောက် ထိမှန်ကောင်း၏ဟု မှန်းဆ လျက်၊ သေနတ်ကို ကျောက်တုံးတွင် ထောက်ပြီးလျှင် သေချာစွာချိန်၍ ဆွဲလိုက်၏။ တစ်ခဏ၌ မီးခိုးများ ဖုံးအုပ်နေသောကြောင့် ဘာမျှမမြင်ရသော လည်း မီးခိုးများ လွင့်သွားသောအခါ၌ ကြည့်လိုက်ရာတွင်၊ စစ်ဗိုလ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မဖြစ်ဘဲ ရပ်မြဲရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အလွန်ရှက်သွား မိ၏။ အကြောင်းမူကား အင်ဖာဒူးတို့လူစုသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို စောင့်နေသော ကြောင့် ပေတည်း။

သို့ရာတွင် စစ်ဗိုလ်နှင့် သုံးလှမ်းကွာလောက်တွင် ရပ်နေသော စစ်သားတစ်ယောက်မူကား မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ အရှက်မပြေနိုင်ချေ။ စစ်ဗိုလ်သည် စစ်သား လဲကျ သွားသည်ကို မြင်သဖြင့် ပေတူလှဟန်နှင့် ပြေးသွားရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် နှစ်လုံးပြူးသေနတ် ဖြစ်သည်အလျောက် ကျန်သောယမ်းတောင့်ဖြင့် စစ်ဗိုလ် ကို ခပ်သုတ်သုတ်ချိန်ကာ ဖြုတ်ချလိုက်၏။ ထိုအခါ၌ကား စစ်ဗိုလ်မှာ လက်မြှောက်ကာ ထိုးလှသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်၊ တစ်ကမ္ဘာ လုံးတွင် လက်အဖြောင့်ဆိုးသော ဆင်ပစ်မှုဆိုးဟူ၍ မိတ်ဆွေများ ပေးထား သော နာမည်ကို မပျက်စေအောင် ဆည်လိုက်နိုင်သေး၏။ လူသတ္တဝါတို့ မည်သည်မှာ ရရှိထားပြီးသော နာမည်မပျက်စေမှုအတွက် အထူးလုံလုံ တတ်သည် ဖြစ်ရကား၊ လူတစ်ယောက်လုံး လဲကျသေဆုံးသည်ကို သနားဖို့ သတိမရနိုင်ဘဲ၊ ကျွန်ုပ်၏

အသရေ ဆည်မိချေပြီ ဟူ၍သာ ဝမ်းမြောက်မိသေး၏။

ထိုကဲ့သို့ လူနှစ်ယောက် ကျသည့်ကို တွေ့ရသောအခါ အခြားသော စစ်သားများသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကြသည်နှင့် ကစဉ့်ကရဲ ကြံပြန်ထွက်ပြေးကြရာတွင်ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် လူများ အထူထပ်ဆုံးသော နေရာသို့ချွန်လျက် သေနတ် သုံးလေးချက်မျှစီ ပစ်ခတ်လိုက်ကြရကား၊ လူပေါင်း ၈ ယောက်ခန့် လဲကျ ကျန်ရစ်သည်ကို တွေ့ကြရ၏။ သို့ဖြစ်၍ အလယ်ဗဟိုချက်မှ တိုက်ခိုက်မည့် စစ်တပ်မှာ အတန်အခြေပျက်သွားခဲ့ လေပြီ။ နောက်တစ်ခဏ၌ကား တောင်ပူစာ၏ လက်ဝဲလက်ယာ အရပ်များ ဆီမှ ဆူညံစွာသော ညာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားကြရသည်နှင့်၊ သုံးမျက်နှာ ညှပ်တိုက်မည့်အစား နှစ်မျက်နှာတို့မှ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ညှပ်တိုက်နေကြသည့် အဖြစ်ကို သိရှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှာ ဗဟိုချက်မှ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသူများ ဖြစ်လေရာ၊ အလယ်တန်းမှ ရန်သူများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ သေနတ်ကိုလန့်၍ ကစဉ့်ကရဲ ပြေးလွှားနေကြရာမှ၊ လက်ဝဲလက်ယာ အရပ်တို့မှ ညာသံများကို ကြားကြ ရသောအခါတွင် အားတက်လာကြသည့် လက်နက်နှင့် တွဲပြန်ချီတက် လာကြပြီးလျှင်၊ တောင်ခြေ၌ရှိသော ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်သားများကို တိုက်ခိုက် ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အစီအစဉ်မှာ တောင်ခုလတ်တွင် စစ်တပ်တစ်တပ်၊ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ ၅၀ လောက် အထက်တွင် စစ်တပ်တစ်တပ်၊ တောင်ကလပ်စွန်းတွင် စစ်တပ်တစ်တပ်စုစုပေါင်း သုံးဌာနခွဲလျက် ခုခံကြ၏။ လက်ဝဲ လက်ယာတို့တွင်လည်း ဤနည်းအတူပင် စီစဉ်ထား၏။

ရန်သူများသည် တောင်ခြေမှ ပြေးတက်လာကြ၍၊ ပထမခံတပ် ရှေ့သို့ ရောက်ကြသောအခါ အမောပြေမိသောက ခေတ္တမျှ နားနေကြပြီး နောက်၊ ပထမခံတပ်ကို ဖြိုဖျက်ရန် ကြိုးစားကြ၏။ ရန်သူများက “ဤလာ ဤလာ ... တိုက်ဟ... တိုက်ဟ” ဟု ညာသံပေးလျက် တိုက်ခိုက်ကြရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုများကလည်း “အိန်စီ ... အိန်စီ ... တိုက်ဟ ... တိုက်ဟ” ဟု တုံ့ပြန်ဟစ်အော်လိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ၌ကား ရန်သူများနှင့် ပထမ ခံတပ်သားများသည် ရင်ဆိုင်တွေ့ နေကြပြီဖြစ်၍၊ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပစ်လိုက်ကြသော ဓားများမှာ မိုးရွာသွန်းသကဲ့သို့ မရပ်မစဲ ဖြစ်နေလေ တော့၏။

ရန်သူစစ်တပ်ကြီးသည် ရှေ့သို့ တက်လာချည်တစ်ခါ၊ နောက်သို့ ဆုတ်သွားချည်တစ်လှည့်နှင့် ဆင်းချည် တက်ချည်၊ တိုးချည် ဆုတ်ချည် ဖြစ်နေစဉ် နှစ်ဖက်လုံးမှ ကျဆုံးကြသော စစ်သားများမှာ၊ တပေါင်း တန်ခိုး ရာသံတွင် ကြွေကျသော သစ်ရွက်များသဖွယ် ဖြစ်နေပေတော့၏။ နောက်ဆုံး ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ လူများသည် နှစ်ဆမက များပြားလှသော ရန်သူစစ်တပ် အင်အားကို မခံမရပ်နိုင်ကြရကား၊ ပထမ ခံတပ်သားများသည် နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာ၍ ဒုတိယခံတပ်သားများနှင့် ရောပေါင်းလိုက်ကြ ရ၏။ ထိုနေရာ၌ တိုက်ပွဲသည် တိုး၍ ပြင်းထန်လာသော်လည်း လူအား နည်းသော ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်တပ်မှာ ကြာရှည်စွာ မခုခံနိုင်သဖြင့် အထက်သို့ ဆုတ်တက်လာကြရပြန်လေရာ၊ စစ်ပွဲ စသည်မှ မနှစ် ၂၀ ခန့် အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ တတိယ ခံတပ်သားများပါ တိုက်ခိုက်နေကြရလေပြီ။

ထိုအခါ၌ကား ရန်သူများမှာ အတော်ပင်ပန်းနေကြသည့်ပြင်ကျဆုံးသူ အရေအတွက်မှာလည်း မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့်၊

တတိယခံတပ်ကို ဖောက်ထွင်းချဉ်းနင်းရန် မတတ်နိုင်အောင် ရှိနေကြ၏။
တောင်ကလပ်၏ အစွန်းတွင် စစ်တပ်ကြီး နှစ်တပ်တို့သည် သူတစ်ပြန်
ငါတစ်လှည့်ဖြင့် တွက်ချည့်ဆင်းချည် ဖြစ်ကာ ကျွမ်းထိုးလျက် ရှိနေရာ၊
မည်သည့်ဘက်မှ အနိုင်ရမည်ဟု မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေပေတော့ ၏။ ထိုအခါ
ဆာဟင်နရီသည် မီးရောင်တလက်လက် ထွက်တော့မတတ် တောက်ပြောင်စွာသော
မျက်လုံးများဖြင့် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရာမှ၊ ရုတ်တရက် ညာသံပေးလျက် ရန်သူများ
အထူထပ်ဆုံးသော နေရာသို့ ခုန်ဆင်းပြေးသွား လေရာ၊ ဂွဒ်လည်း နောက်မှ
ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ် နာမူ ထိုနေရာမှသာလျှင်
ငေးကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စစ်သားများသည် ဆာဟင်နရီ၏ ထောင်ထောင်မောင်း မောင်း
ရှိသော လူလုံးလူထည်ကြီးကို မြင်ကြရသောအခါ စိတ်အားတက်ကြွ လာကြသည့်
လူကုဏာနှင့် “အင်ကူဘူ၊ နံဇေးယား၊ ချီးလ်ချီးလ်” (ဆင်ပြောင် ကြီး တက်လာပြီ၊
တိုက်ကြဟ ...တိုက်ကြဟ) ဟု ညာသံပေးလျက် ယခင်က တစ်ချက်
ထိုးခုတ်သည့်အချိန်တွင် နှစ်ချက် သုံးချက်ဆင့်၍ ထိုးခုတ်ကြလေ တော့၏။
စစ်ပွဲများ၌ လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ဓာတ်အင်အားသည် အဘယ်မျှ လောက်
အရာရောက်သည်ကို ထိုအခါက လက်တွေ့ကြုံလိုက်ရဖူး၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဆုတ်ချည် တက်ချည် ဖြစ်ခဲ့သော ရန်သူစစ်တပ်မှာ ရှေ့သို့
တက်နိုင်တော့သည် မရှိဘဲနောက်သို့ချည်းသာလျှင် တစ်ဖက်သတ်
ဆုတ်ရလေတော့၏။ ဆာဟင်နရီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူများသည် ရှေ့သို့
တစ်လက်မထက် တစ်လက်မ၊ တစ်ပေထက် တစ်ပေတစ်ကိုက်ထက် တစ်ကိုက်
တိုးဝှေ့ တိုက်ခိုက် အတင်းလိုက်၍ သွားကြလေရာနောက်ဆုံး၌ ရန်သူများသည်
တောင်ခြေရင်းတွင် ဖရိဖရဲ ကြလွင့်သွားကြလေတော့၏။

ထိုခဏ ဓေတမန်တစ်ယောက် ရောက်လာ၍ လက်ဝဲဘက်မှ ရန်သူ
များလည်း ဆုတ်ခွာသွားကြပြီဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နေရာကျလှချေပြီဟု
ပျော်ရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေဆဲတွင်လက်ယာဘက်မှ ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်သား
များသည် နောက်သို့ အပြေးအလွှား ဆုတ်ခွာလာကြ၍ ရန်သူများက နောက်မှ
ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာကြသည်ကို တွေ့ မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်
နံဘေးတွင် ရပ်လျက်ရှိသော အနိမ့်က အမိန့်ပေးလိုက် သည့်နှင့်
တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ခြေစောင့်လက်စောင့်သဘောနှင့် သီးသန့် ဖယ်ထားသော
အထူးစစ်တပ်သည် လက်ယာဘက် တောင်ကလပ်စွန်းသို့ ချီတက်သွားကြလေ၏။

နောက်များ မကြာမီအတွင်း ကျွန်ုပ်မှာ ရန်သူများ အထူထပ်ဆုံးသော
အပိုင်းသို့ ရောက်နေ၍ အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်နေရလေရာ၊ အနိမ့်၏ ကြီးမား
ကျယ်ဝန်းသော ကိုယ်ကာယကြီးနောက်မှ ကွယ်လျက် ရန်သူများကို တတ်အားသမျှ
ထိုးခုတ်ပစ်ခတ် ချနေရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ နဂိုအားဖြင့်
သတ္တိကောင်းလှသူတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း၊ ဣဏ္ဍိယာနားပြည်သို့
ရောက်ကတည်းက နေရင်းဌာနရောက်ဖို့ စခန်းကာလသည်ဟု မှတ်ယူထား
သည်နှင့် သေရခြင်း၊ ရွှင်ရခြင်းတို့ကို များစွာ ခြားနားသည်ဟု
သဘောမထားတော့ဘဲ ဖြစ်လို့ရာ ဖြစ်စေဆိုသော ဥပေက္ခာစိတ်မျိုးနှင့်
တိုက်ခိုက်နေရကား၊ သတ္တိကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဟူ၍ပင် လူအများက

မှတ်ထင်နေကြ တော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့ နောက် လက်ဝဲ လက်ယာ စသည့်တို့၌ ရန်သူများ ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၍ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်၊ ဘုန်းနှင့်ခိုင်း၊ ပုဆိန်နှင့်ခိုင်းတို့ ထဲတွင် မသည့် အသံတို့ဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိစဉ်၊ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့် မြင့်မားသည့် ရန်သူ လူရိုင်းကြီးတစ်ယောက်သည် မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့် ကျွန်ုပ်ထံ ပြေးလာ၍ သွေးတစ်စက်စက် ကျလျက်ရှိသော လှံကြီးဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ရင်ဝကို ချန်ထိုးလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ချန်ရန်ပင် အချိန်မရသည် နှင့် ထိုသူ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် အလျားလိုက် ထိုးမှောက်ကာ အိပ်လိုက် ရလေ၏။ ထိုအခါ မြင့်မားသော ရန်သူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ အဟုန်ပြင်းစွာ နှင့် ပြေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်၊ ရုတ်တရက် အရှိန်သတ်ရန် မတတ် နိုင်သည့်နှင် ပြေးမြဲတိုင်း ဆက်လက်ပြေးရာတွင်၊ ၎င်း၏ ခြေထောက်များ သည် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်နှင့် တိုက်ခတ်မိသဖြင့် ဟပ်ထိုးကြီး လဲကျသွားလေ ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဗလသွေးငယ်သလောက် သွက်လက်သူတစ်ယောက် ဖြစ် သည့်အတိုင်း၊ ထိုလူကြီး မထနိုင်မီ ကျွန်ုပ်က အလျင်ထ၍ လူကြီးကျောကုန်း ကို ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ပစ်သတ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ တော်လှန်ချွေပြဲဟု အောက်မေ့လျက် အနစ်ကို မီအောင် လိုက်ဦးမည်ဟု မျှော်ကြည့်လျက်ရှိစဉ်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ဦးခေါင်းကို နောက်မှ ဆောင့်ချလိုက်သည် နှင့် ထိုးလဲ မြောမေ့သွားလေတော့၏။

သတိရလာသဖြင့် မျက်စိများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ တဲတွင်းသို့ ရောက်နေ၍၊ ဝွဒ်က ဘူးတောင်းတစ်ခုမှ ရေများ တိုက်ပေး နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်နေကြသေးသလဲ၊ နိုင်ကြပြီလား”

“အခုတော့ဖြင့် ရန်သူတွေ နောက်ဆုတ်သွားသေးတာပဲ၊ နိုင်တယ် လို့တော့ မဟုတ်သေးဘူး။ သက်သာသွားပြီလား”

“ဝေတေတေတော့ နေသေးတာပဲ၊ နို့ပေမယ့် ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူး”

“ခင်ဗျားကို ပွေ့သွင်းလာကြတာ မြင်လိုက်ရတော့ ကိုယ့်လူ တစ်ယောက် သွားရှာပြီလားလို့ ကျုပ်မှာ အလုံးများတောင် ဆွံ့တက်လာသေးတယ်ဗျာ”

ဌင်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်ပွဲ အခြေအနေကို ပြောနေကြစဉ် ဆာဟင်နရီ၊ အနီစ၊ အင်ဖာဒူးနှင့် လူကြီး နှစ်ယောက် သုံးယောက်တို့ ဝင်လာကြလေ၏။ ထိုလူများသည် ကျွန်ုပ် သတိရသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနှင့် ကျွန်ုပ်အား လက်ဆွဲယမ်းခါကြပြီးနောက်၊ စစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရှေ့အဖို့ မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ကြရမည် အကြောင်းများကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြ လေ၏။ တွာလာသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ရာ၌ သုံးမျက်နှာလုံးတွင် အ ထ မမြောက်ဘဲ တွန်းလှန်ခြင်း ခံခဲ့ရတာ၊ စစ်တပ်များကို ပြန်ဆုတ်စေ၍ ကျွန်ုပ်တို့အား အစာငတ် ရေငတ် ဖြစ်သည်တိုင်အောင် ဝိုင်းရံထားဖို့ စီမံလျက် ရှိသည်ဟု သိရှိရ၏။ ထိုနေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ စစ်သား နှစ်သောင်း ရှိသည်အနက် နှစ်ထောင်ခန့် ကျဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်၍၊ တစ်သောင်းရှစ်ထောင်ခန့် ကျန်ရှိသေးသည့်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ကို လေးမျက်နှာမှ ဝိုင်းရံထားမည်ဆိုသော် ထိုလူ တစ်သောင်းရှစ်ထောင်အတွက် ရေလုံလောက်စွာ ရဖို့ကိစ္စမှာ အတော်ပင် ကြီးလေးလှပေ၏။ ၎င်းတောင်ပူစာ၌ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခု ရှိသော် လည်း လူပေါင်း ၁၈,၀၀၀ သောက်သုံးရန်အတွက် မလုံလောက်ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ကြမည်ဟု ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြစဉ် အောက်ပါ နည်းလမ်းသုံးခုအနက် တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။ (၁) မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်ဖြစ်စေ၊ ထိုနေရာမှ ရပ်တန့်ခိုခိုရန်၊ (၂) မြောက်ဘက်မျက်နှာမှ ဖောက်ထွက်ဆုတ်ခွာသွားကြ ရန်၊ (၃) ကာလာ၏ စစ်တပ်များကို မိမိတို့ကပင် အတင်းချင်းနင်း ဝင် ရောက် တိုက်ခိုက်ရန်တို့ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ၎င်းနည်းလမ်းသုံးခုကို ဆွေးနွေးရွေးချယ်လျက် ရှိကြစဉ်၊ ကျွန်ုပ်အား စစ်ပရိယာယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်သည့်ဟု အားလုံးကပင် ယုံကြည်ကြသည်ဖြစ်၍ ဆာဟင်နရိက “ကိုင်း ကွာတာ မန်း စကားမရှည်ကြနဲ့ဗျ၊ ဒီသုံးနည်းအနက် တစ်နည်းနည်းကို ခင်ဗျားပဲ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ပေတော့” ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ကြီးလေး လှသော တာဝန်ကြီး ဖြစ်သည်အလျောက်၊ လေးနက်စွာ စဉ်းစားတိုင်းထွာ ပြီးမှ၊ ကျွန်ုပ်တို့က အတင်းဝင်တိုက်ရန်ဖြစ်သော တတိယနည်းလမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က ယင်းကဲ့သို့ ရွေးချယ်ပြီးသော်လည်း ယခုကိစ္စမှာ အိန္ဒိစီ၏ ကိစ္စ ဖြစ်သည်ပြင်၊ အိန္ဒိစီမှာ ဘုရင်လောင်းလည်း ဖြစ်နေရကား ဆီးဖြူဖို့ တာဝန်မှာ သူ၏တာဝန် ဖြစ်သည်ဟု အားလုံးက ယူဆကြသည်အတိုင်း၊ အိန္ဒိစီအား လှမ်း၍ ကြည့်နေကြလေ၏။

အိန္ဒိစီသည် နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ပွတ်သပ်ကာ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးနောက် “ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာကြီး ရွေးချယ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ် သဘောကျပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က တိုက်ခိုက်မည်ဆိုလျှင် မည်သည့် အစီအစဉ်နှင့် တိုက်ခိုက်ရမည်ကို ကျွန်ုပ် ပြောပြလိုပါသည်” ဟု ပြော၍ ၎င်း၏ စိတ်ကူးထားပုံများကို ရှင်းလင်းပြောပြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရင် ဖြစ်မည့်လူ ဖြစ်သောကြောင့်သာလျှင် ထိုမျှလောက် စိတ်ကူးကောင်းသည်ဟု စိတ်ထဲမှ ချီးမွမ်းမိသေး၏။ အိန္ဒိစီ၏ စိတ်ကူးမှာ ဤသို့တည်း။

ကျွန်ုပ်တို့ ခုခံလျက်ရှိသော တောင်ပူစာမှာ အထက်တွင် ပြောခဲ့သည့် အတိုင်း မြင်းခွာပုံသဏ္ဌာန် ရှိနေပေရာ၊ အလယ်၌ရှိသော “အဟိုက်” မှာ အဝတွင် ပေ ၉၀ ခန့် ကျယ်ဝန်း၍၊ အနက်မှာ ကိုက်ပေါင်း ၃၀၀ မျှ လည်းကောင်း၊ အနံမှာ အကျယ်ဆုံးသော နေရာတွင် ကိုက်ပေါင်း ၂၅၀ မျှလည်းကောင်း ရှိနေပေ၏။ အင်္ဂဟဒူး အုပ်ချုပ်ရသော လူ ၃,၀၀၀ တပ်မှာ အသက် ၄၀ ကျော် အရွယ်ရှိ ဝါရင့်ပြီး စစ်သားများချည်း စုပေါင်းဖွဲ့စည်း ထားသည်ဖြစ်ရာ၊ ဆံပင်ဖြူစ ပြနေသော လူများသာလျှင် များသည့်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတပ်ကို “ဖောင်းဝတ်” တပ်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်လေ့ ရှိကြ၏။ ၎င်းစစ်တပ်မှာ ကုကုယာနား တစ်ပြည်လုံးတွင် အကောင်းဆုံး လက်ရွေးစင် တပ် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ အင်္ဂဟဒူး ပါလာ၍ ၎င်းတပ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိထားခဲ့သည်မှာ အလွန်ကောင်းလှပေ၏။

အင်္ဂဟဒူးက သွေးဆောင်ခဲ့သော စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်မှာလည်း “ကျွဲပေါက်” တပ်ကို အုပ်ချုပ်ရပေရာ၊ ၎င်းတပ်သားများမှာ ကာယဗလ ကောင်းလှ၍ ကျွဲပေါက်ကြီးများသဖွယ် မည်းမည်းသည်းသည်း၊ တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင် ရွှံ့ကြရကား တစ်ပြည်လုံးတွင် ဒုတိယစွာသော စစ်တပ် ဖြစ်ပေ၏။ ၎င်းတပ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိထားခြင်းမှာလည်း ကံကောင်းခြင်းတစ်ရပ်

ဖြစ်နေပေ၏။

အိန္ဒိစီ စိတ်ကူးထားသော စစ်အစီအစဉ်များကား “ဖောင်းဝတ်” တပ်က မြင်းခွာပုံသဏ္ဌာန်တွင် အလယ်၌ရှိသော “အဟိုက်” ထဲသို့ ဆင်းသွား၍ တွာလာ၏။ စစ်တပ်ကို ပြေးယောင်းရမည်။ တွာလာသည် ရန်သူများ ဆင်းလာသည်ကို မြင်သောအခါ တိုက်လိုအားကြီးနှင့် “အဟိုက်” ထဲသို့ ဝင်လာလိမ့်မည်။ သို့သော် “အဟိုက်” မှာ လွန်စွာ မကြီးကျယ်သည့်ပြင် အဝမှာလည်း ပေ ၉၀ ခန့်မျှသာ ရှိသောကြောင့်၊ စစ်တပ် အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်လာရန် မဖြစ်နိုင်ဘဲ၊ စစ်တပ် တစ်တပ်ချင်းမျှသာလျှင် စေလွှတ်နိုင်ပေ လိမ့်မည်။ တစ်တပ်ချင်း ဝင်လာသမျှကို “ဖောင်းဝတ်” တပ်က ဆီးကြို တိုက်ခိုက် သတ်သင့်ဖြူဖျက် ပစ်ရမည်။ “ဖောင်းဝတ်” တပ်ကို အင်ဖာဒူးနှင့် ဆာဟင်နရီတို့က အုပ်ချုပ်လိုက်ပါ သွားကြရမည်။

“ဖောင်းဝတ်” တပ်၏ နောက်ဆုံး၌ကား “ကျွဲပေါက်” တပ်က ကပ်လျက် လိုက်ပါသွားရမည်။ အရေးနှိမ်ခန့်ထင်လျှင် ဝင်ကူရမည် ဖြစ် သော်လည်း တစ်ခါတည်း ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုရ၊ မတော်တဆ ဖောင်းဝတ်တပ် ပြတ်ပြတ်ပြုန်းခွဲသော်၊ “ကျွဲပေါက်” တပ်က ၎င်း၏နေရာကို တက်၍ ခုခံတိုက်ခိုက်ရမည်။ ၎င်းစစ်တပ်တွင် ကျွဲပေါက်စစ်ဗိုလ်နှင့် အိန္ဒိစီကိုယ်တိုင် အုပ်ချုပ်လိုက်ပါ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့နှင့် လိုက်ရမည်။

တောင်ပူစာမှာ မြင်းခွာပုံသဏ္ဌာန် ရှိနေသည်အလျောက် ဦးချို သဖွယ် အစွန်းနှစ်ဖက် ထွက်လျက်ရှိရာ၊ တစ်ဖက်သော အစွန်းသို့ စစ်သား ၆,၀၀၀ မျှလည်းကောင်းအခြားအစွန်းသို့ လူ ၆,၀၀၀ မျှလည်းကောင်းလျှို့ဝှက်စွာ သွားကြ၍ ရန်သူများကို တတ်တဆတ် ဝိုင်းညှပ်ထားရမည်။ တွာလာတို့လူစုမှာ “အဟိုက်” ထဲမှ ရန်သူများကိုသာ သတိပြုနေကြသော ကြောင့် အစွန်းနှစ်ဖက်မှ ဝိုင်းညှပ်ထားသော ရန်သူများကို သတိမပြုမိဘဲ ရှိကြလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံးတွင် အချက်ပေးလိုက်သော အခါမှ အစွန်းနှစ်ဖက် စစ်သားများက ရန်သူကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဝိုင်းညှပ် တိုက်ခိုက်ရမည်။ လက်ယာဘက်အစွန်း စစ်တပ်တွင် ဂွဒ် လိုက်ပါသွားရမည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၌ရှိသော စစ်သား ၁၈,၀၀၀ ကို အောက်ပါ အတိုင်း ခွဲဝေပြီးထားပြီ ဖြစ်နေပေတော့၏။

- ဖောင်းဝတ်တပ်သား ၃,၀၀၀
- ကျွဲပေါက်တပ်သား ၃,၀၀၀
- လက်ယာအစွန်းတပ်သား ၆,၀၀၀
- လက်ဝဲအစွန်းတပ်သား ၆,၀၀၀

ပေါင်း ၁၈,၀၀၀

ထိုအခါ၌ကား မွန်းတည့်ချိန် နီးနေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အကြံမှာ ကွာလာအား နောက်ထပ် စစ်သားများစုပေါင်းရန် အချိန်မပေးလိုသည် ဖြစ်၍၊

ထိုနေ့ညနေပင် ပြီးပြတ်အောင် တစ်ခါတည်း တိုက်ကြဖို့ ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့သည်
အထက်ပါနည်းအတိုင်း စီမံဆုံးဖြတ် ပြီးသောအခါတွင်၊ စားစရာများစား၍
အမောအပန်း ဖြေကြရန် လူစုခွဲလိုက်ကြလေ၏။

ဖောင်းဝတ်တပ်၏ ခွန်စားပုံ

စစ်ချီတက်ရန် အချိန်တိုင်ရောက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်မှာ တပေါင်းတစည်းတည်း ပြန်လည်ဆုံးစည်းဖို့ရန် အပုံတစ်ရာလျှင် ခွဲပုံမျှလောက်သာ လမ်းရှိသည်ဟု တွက်ကန်းကြရကား။ လက်တစ်ဖက်စီနှင့် ဆွယ်မီးနှုတ်ဆက်ခြင်းကို အားမရနိုင်သည်နှင့် နှစ်ဖက်စီ ကြာရှည်ဆွဲခါ လှုပ်ယမ်းကြ၏။ ဝှိဒ်၏ အသံမှာ တုန်ရိလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်၏အသံမှာလည်း ထူးခြားနားနားပင်ရှိ၍ ဆာဟင်နရီ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ရယ်နိုင် မောနိုင် ရှိနေတော့၏။ စင်စစ်မှာ ဆာဟင်နရီသည် ဖောင်းဝတ်တပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါရမည်ဖြစ်၍ ၎င်းစစ်တပ်မှာလည်း ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသည်တိုင်အောင် ရှေးဆုံးမှ ခုခံတိုက်ခိုက်ရမည် ဖြစ်ရကား။ ဆာဟင်နရီ မသေမပျောက် ပြန်ရောက်ဖို့လမ်းမှာ အပုံတစ်ရာလျှင် ဆယ်ပုံမျှပင် မရှိချေ။ သို့နှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အနက်တွင် ထိုညနေအဖို့၌ အာအရှင်ဆုံး ဖြစ်နေနိုင်ခြင်း မှာ တိုက်ခိုက်ခြင်းအလုပ်၌ အလွန်အလွန် ဝါသနာပါသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးထင်မိတော့၏။

ရီ။ "ကျုပ်တော့ သေဖို့နဲ့ ရှင်ဖို့မှာ မသာချဖို့က လမ်းများနေ ထင်ပါရဲ့။ သို့သော်.....တယ်နေရာမှာ နေနေ တစ်နေ့တော့ သေရမှာ ချည်းပဲလေ။ သေခြင်း သေရတော့ စစ်မြေပြင်မှာ သေခြင်းဟာက ယောက်ျားပီတယ်လို့ ပြောချင်တာပဲ။ ဒါထက် ကာတာမန်းမှာတော့ မသေလို့ နေရလျှင် စိန်တော့ တစ်ပေတစ်ပိုက်ကြီးနဲ့ ပြန်ရဦးမလား မဆီနိုင်ဘူး၊ ဒီလိုများဆိုလျှင် အင်္ဂလန်ပြန်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ကျုပ်အဖို့ မှတ်တိုင် ကလေးများ စိုက်ထူထားဖို့ မမေ့ကြပါနဲ့ဗျာနော်"ဟု ရယ်မောကာ ပြော သေး၏။ ရယ်လျှင်သာ ရယ်ရမည်၊ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးမှာ နေရင်းဌာနနှင့် မိုင်ပေါင်းထောင်သောင်း ဝေးကွာသည့် အရင်းအစင်းများထဲသို့ ဘေး အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး တွေ့ကြုံခဲ့ပြီးမှ ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ညီအစ်ကိုအရင်းမက တွယ်တာနေကြပြီဖြစ်၍၊ တစ်ယောက်၌ ဦးခေါင်းကိုက်သည် ဆွဲခါမျှနှင့် နှစ်ယောက်မှာ နေမချည်၊ ထိုင်မချည် ရှိနေကြလေပြီ။ ဆင်းရဲဖော် ကောင်းစားဖက်ဖြစ်၍ သေတွင်းမှ အတူတကွ အကြိမ်ကြိမ် လွတ်ခဲ့ကြရသည်။ လူမျိုးတူ အချင်းချင်းသည် တစ်ရပ်တစ်ကျေး အဝေးတိုင်းပြည်များ၌ နေထိုင်ကြရသည့်အခါ အဘယ်မျှ လောက် ကြင်နာတွယ်တာခြင်း ရှိကြသည်ကို ပြော၍မယုံ ကြဖူးမှ သိနိုင် ကြပေလိမ့်မည်။

နေစောင်းလတ်သော် ဦးချိုစွန်းနှစ်ဖက်သို့ ချီတက်ရမည့် ၆,၀၀၀ တပ်ကြီး နှစ်တပ်တို့သည် ရန်သူများ မမြင်နိုင်စေခြင်းငှာ တောင်ပူစာ၏ အခြားဘက် ကမ်းပါးယံစောင်းမှ တိတ်ဆိတ်စွာ ချီတက်သွားကြလေရာ၊ နာရီတစ်ဝက်ခန့် ကြာသောအခါမှ "ဖောင်းဝတ်" တပ်ကြီးသည် လည်း ကောင်း၊ ထိုနောက်မှ "ကျွဲပေါက်" တပ်ကြီးသည် လည်းကောင်း "အဟိုက်" ဆိုသို့ ဆင်းသက်ကြလေ၏။ ၎င်းတပ်ကြီး နှစ်တပ်အနက် ဖောင်းဝတ်တပ် မှာ နံနက်ခင်းစစ်ပွဲ၌

သီးသန့်ဖွယ်ရာထားခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံးအချိန်တွင် အနည်းငယ်မျှလောက်သာ တိုက်ခိုက်ကြရသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ “ကျွဲပေါက်တပ်” မှာလည်း လက်ဝဲဘက် တောင်ကလပ်အစွန်းတွင် တတိယ အဆင့် ခံတပ် ခုခံရသူများဖြစ်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုလိုက်ရသောကြောင့် လည်းကောင်း နှစ်တပ်လုံးမှ လူများမှာ လတ်ဆတ်စွာ ရှိနေကြပေ၏။

“ဖောင်းဝတ်” တပ်ကြီးသည် တစ်တန်းလျှင် စစ်သား တစ်ထောင်ခန့် ပါဝင်သည့် အတန်းကြီးသုံးတန်း ဖွဲ့လျက် ချီဆင်းသွားကြရာ၊ နွေကွက်ဆုံး စစ်သားများသည် ကိုက် ၅၀၀ ခန့်သို့ ရောက်သွားကြသောအခါတွင် အနိမ့် က “ကျွဲပေါက်” တပ်နှင့် ဆက်၍ လိုက်လေ၏။ ဆာဟင်နရီသည် ဖောင်းဝတ်တပ်နှင့် လိုက်ပါသွား၍၊ ကျွန်ုပ်မှာ “ကျွဲပေါက်” တပ်နှင့် အတူ လိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စစ်တပ်သည် တောင်ကလပ်စွန်းသို့ ရောက်ကြ သောအခါ “ဖောင်းဝတ်” တပ်သည် “အဟိုက်” ကြီးထဲ၌ရှိသော လွင်ပြင်သို့ မရောက်မီ လမ်းတစ်ဝက်ခန့် ရောက်နေကြလေပြီ။ ထိုအတောအတွင်း၌ တာလာ၏ စစ်တပ်များသည် “ဖောင်းဝတ်” တပ်ကို ပိတ်ဆို့ရန်အတွက် “အဟိုက်” ၏ အဝဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ချီတက်နေကြ၏။ “ဖောင်းဝတ်” တပ်ကြီးသည် “အဟိုက်” ၏ အစွန်းတွင် တောင်ပူစာမှ ဆင်းခဲ့၍ “အဟိုက်” ၏ အလယ်ဗဟိုသို့ ရောက်ကြသောအခါ သုံးတန်း တန်းလျက် ရပ်စောင့် နေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ “ကျွဲပေါက်” တပ်ကမူ “ဖောင်းဝတ်” တပ်၏ နောက် ကိုက် ၁၀၀ ခန့်တွင်ရှိသော “အဟိုက်” ၏ အစွန်းတွင် ရပ်နေကြ၏။

တာလာ၏ စစ်တပ်များသည် “ဖောင်းဝတ်” တပ်ဆီသို့ ချီတက် လာကြ၍ “အဟိုက်” ၏ အဝသို့ ရောက်ကြသောအခါ အဝမှာ ပေ ၉၀ ခန့်မျှသာ ကျယ်ဝန်းသဖြင့်၊ စစ်တပ်များအားလုံး မဝင်နိုင်ဘဲ တစ်ကြိမ်လျှင် တစ်တပ်မျှသာ ဝင်နိုင်ကြောင်း တွေ့ ကြရ၏။ နံဘေးမှ ပန်းတက်ဝိုင်းဝန်း ရန်မှာလည်း မတိုစောက်လှသော တောင်ကမ်းပါးကြီး ခံနေသောကြောင့် မဖြစ်နိုင်ချေ။ မတိုက်ဘဲသော်လည်း နေရမည်၊ တိုက်လျှင်လည်း တစ်တပ်ချင်းသာ တိုက်ရမည် ဟူသော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

အတန်ငယ် ရပ်တန့်ဆင်ခြင်ပြီးနောက် တာလာသည် ဗိုလ်မှူးကလေး များ ခြံရံကာ အဝသို့ ရောက်လာ၍ အဝနှင့် အနီးဆုံးရပ်နေသော တပ် တစ်တပ်ကို ချီတက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ ၎င်းတပ်သည် “ဖောင်းဝတ်” တပ်ဆီသို့ ညာသံပေးလျက် ဝင်လာလေ၏။ “ဖောင်းဝတ်” တပ်မှူးက ငြိမ်လျက် စောင့်နေလေ၏။ ကိုက် ၄၀ ခန့် ကွာသောနေရာသို့ ရောက်ကြ သောအခါ နှစ်ဖက်လုံးမှ ပစ်ပေါက်လိုက်ကြသော ဓားများမှာ မိုးရွာသကဲ့သို့ ပျံ့ကြဲနေလေတော့၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ “ဖောင်းဝတ်” တပ်ကြီးသည် ဝေါခန့် ညာသံ ပေး၍ လုံများကိုမြှောက်ကာ ဝန်းခန့် ရှေ့သို့ ခုန်တိုးလိုက်ရာတွင်၊ တပ်ကြီး နှစ်တပ်တို့မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်သော အသံကြီးဖြင့် ဂျှန်းခန့် ထိတွေ့ မကြုံ လေ၏။ ဒိုင်းချင်းဒိုင်း၊ လုံချင်းလုံ၊ ပုဆန်ချင်းပုဆန် ထိုးခုတ် ထိတွေ့မကြုံ သော အသံများမှာ နားပွင့်မတတ် ဆူညံနေလေတော့၏။ တပ်ကြီး နှစ်တပ် တို့သည် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဖြစ်နေရာမှ၊ ရန်သူစစ်တပ် သည် ကြည့်ရင်းကြည့်ရှင်း ငယ်ချင်းငယ်ချင်း သွားပြီးလျှင် သမုဒ္ဒရာ လှိုင်းကြီး သည် သောင်ကလေးကို မျိုလိုက်ဘိသည့်အလား “ဖောင်းဝတ်” တပ်သည် ရန်သူတပ်ကို လုံးလုံးမျိုလိုက် ပြီးခဲ့လေပြီ။ ရှင်းရှင်းဖော်ပြရသော် ရန်သူ စစ်တပ်မှ

စစ်သားများမှာ နာကျင်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ သေပြီးသဖြင့် လည်းကောင်း မြေပေါ်၌ လဲကျနေပြီဖြစ်၍ မတတ်တတ်ရပ်လျက် တစ်ယောက် တလေမျှ မကျန်ရှိတော့ချေ။ “ဖောင်းဝတ်” တပ်မှာလည်း အပျက်အစီး မနည်းပါးလှချေ။ အတန်းကြီး သုံးတန်းအနက် တစ်တန်းလုံးလုံး ကုန်သွား ပြီ ဖြစ်သဖြင့် လူတစ်ထောင်ထက်မနည်း ကျဆုံးခဲ့လေပြီ။

သို့ရာတွင် “ဖောင်းဝတ်” တပ်ကြီးမှ လူများမှာ အနည်းငယ်မျှ တွန်လုပ်၍ ကြောက်သည့် လက္ခဏာမရှိဘဲ၊ ကျသွားသော နေရာများတွင် လူစားထိုးသွင်း၍ ပခုံးချင်းယှဉ်ရပ်ကာ နေကြလျက် နောက်လာမည့် ရန်သူ စစ်တပ်ကို စောင့်မျှော်ကာ ကြည့်နေကြလေ၏။ တကယ့်သတ္တိခံများပေတည်း။ ဥရောပတိုက်မှ လူယှဉ်ကျေးများဆိုသော စစ်သည့်တော်များပင်လျှင် ဤမျှထက် ထူးကဲအောင် သတ္တိပြနိုင်ကြရန် နည်းလမ်း မရှိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ် မှာမူ ၎င်းတို့အနက်တွင် အရေးအကြီးဆုံး လူတစ်ယောက်ကို မျက်စိဖြင့် အနွှံ့အပြား လိုက်ကြည့်ရာ၊ ရွှေရောင်မုတ်ဆိတ်ကြီး တဖွားဖွားနှင့် လူများကို နေရာအစီအစဉ် ချထားပေးနေသော ဆာဟင်နရီကြီးကို မြင်ရသော အခါမှ အသက်ရှူ ချောင်ချသွားပေတော့၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ဖောင်းဝတ် တပ်ကြီးသည် ရှေ့သို့ ကိုက်အနည်း ငယ် တိုးရွေ့ တက်သွားသည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ကျွဲပေါက်တပ်သည် ၎င်းတို့၏ နေရာသို့ တိုး၍ လိုက်ကြပေရာ၊ လေးထောင်ခန့်သော လူများ အတုံးအရုံး လဲလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နှလုံးနှာမသေး၏။ ဒဏ်ရာ နှင့် လဲနေသော ရန်သူများကို သတ်ပစ်ရသောထိုးခံ ရှိသောလည်း အနုစိက ထိုကဲ့သို့ မပြုရန် တားမြစ်သည်ကို တွေ့ ရသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ယဉ်ကျေး သော အမူအရာများကို အတုယူဖော် ရလေပြီဟု ဝမ်းမြောက်မိ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ငှက်မွေး အဖြူများကို စိုက်ထားသည့် ဒုတိယ စစ်တပ်တစ်တပ် ချီတက်လာပြန်ရာ၊ ဖောင်းဝတ်တပ်သားများမှာ အရှေ့ အတက် ယုတ်လျော့နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယခင်ကနည်းတူ တွန်ခြင်း ဆုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြပြန်၏။ ဤအကြိမ်၌ကား ပထမတပ် နှင့် တိုက်ရစဉ်ကကဲ့သို့ အနိုင်အရှုံးကို လျင်မြန်စွာ ပိုင်းခြားရန် မဖြစ်နိုင် ချေ။ တစ်ခါက ဖောင်းဝတ်တပ်က အရေးနိမ့်ကျတော့မည်ဟူ၍ပင် တွေးထင် လိုက်ရသေး၏။ ၎င်းရန်သူစစ်တပ်မှာ လူငယ်ကလေးများချည်းသက်သက် ရွေးကောက်ဖွဲ့စည်းထားသော စစ်တပ်ဖြစ်ရကား၊ သွက်လက်လျင်မြန်ခြင်း သည် ဝါရင့်ခြင်းထက် အရေးပါတော့မည်ကဲ့သို့ မှတ်ထင်လိုက်ရသေး၏။ ကျဆုံးလိုက်ကြသည်မှာ ကြောက်ခမန်းလိလိ ဖြစ်နေ၍ တစ်မိနစ်လျှင် လူပေါင်း သုံးလေးရာမျှ တဖိုင်းဖိုင်း လဲကျနေတော့၏။ လိုသ၊ ပုဆိန်သံ၊ ဒိုင်းသံတို့ဖြင့် ဆူညံနေသည့်အတွင်း ရန်သူ၏ဗိုက်ကို လှံနှင့် ထိုးလိုက်သော အခါများ၌ ထိုးလိုက်သောသူ၏ ပါးစပ်မှ “ဆဂီး ... ဆဂီး” ဟု အော်မြည် လိုက်သော အသံများသည် အခြားအသံများကို ဖောက်ထွင်းလွှမ်းမိုး ထွက် ပေါ်လာလေသေး၏။

လူငယ်တပ်သည် သတ္တိအရာ၌ တူညီသည် ထားဘိဦး။ စည်းစနစ် သေဝပ်၍ မယိမ်းမယိုင် ကျောက်တိုင်ကြီးများသဖွယ် မြဲခိုင်သည့် ဝါရင့်ကြီး များ ဖွဲ့စည်းထားသော ဖောင်းဝတ်တပ်၏ဒဏ်ကို ကြာရှည်စွာ မခံမရပ်နိုင် ချေ။

တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆက်ကာဆက်ကာ ပြေးဝင်
တိုက်ခိုက်ကြသော လူငယ်တပ်ကို အကြိမ်တိုင်း အကြိမ်တိုင်း တွန်းလှန်ပြီးနောက်၊
ဆာဟင်နရီ၏ နက်ကျယ်သော အသံမှောင်းကြီးသည် လေထဲတွင် သံမဏိ
လှမ်းမိုးထွက်လာ၍၊ ၎င်းက အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ဖောင်းဝတ်တပ်သည် ရပ်ချိခံသော တိုက်နည်းမှ လိုက်၍တိုက်သော တိုက်နည်းသို့
ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲ၍ ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး လိုက်တိုက်ရာတွင်၊
လူငယ်တပ်လည်း ဖရိုဖရဲ ကြွလွင့် ထွက်ပြေးကြလေကုန်၏။ ဖောင်းဝတ် တပ်မှာ
ဒုတိယအကြိမ် အောင်မြင်ခဲ့ကြပြန်လေပြီ။ သို့ရာတွင် စောစောက လူပေါင်း
၃,၀၀၀ အနက် မတ်တတရပ်လျက် ကျန်သေးသော အရေအတွက်မှာ ၆၀၀ ထက်
များတော့မည် မထင်ပေ။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ ကြွင်းကျန်သော လူ
၆၀၀ တို့သည် ကျွဲပေါက်တပ်ဆီသို့ ဆုတ်၍ ပူးပေါင်းမည့်အစား၊ ရှေ့
တိုက်တစ်ရာခန့်တွင်ရှိသော “ကမူ” ကလေးတစ်ခုသို့ ပြေးတက်သွား၍ “ကမူ” ကို
သုံးထပ်ရစ်ကာ စောင့်နေကြလေတော့၏။ ဆိုလို့ရင်းမှာ စက်ဝိုင်း တစ်ဝိုင်းလျှင် လူ
၂၀၀ ခန့်ရှိသည့် စက်ဝိုင်းသုံးဝိုင်း ဖွဲ့စည်းကာ ရပ်နေကြ လေ၏။
၎င်းတို့အနက်တွင် ဆာဟင်နရီနှင့် အင်ဖာဒူးတို့ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ
ဝမ်းသာမိပေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ တာလာ၏ စစ်သားများသည်
ဖောင်းဝတ်တပ်ရှိရာ “ကမူ” ကလေးဆီသို့ ပြေးဝင်လာကြလေပြီ။

ရန်သူစစ်တပ်တစ်တပ်သည် “ဖောင်းဝတ်” တပ်ကို တစ်ဖက်သော နံဘေးမှ
တိုက်ခိုက်မည့်အပြုတွင်၊ ကျွန်ုပ် နံဘေးမှ ရပ်လျက်ရှိသော အိန္ဒိစီ သည် “ကျွဲပေါက်”
တပ်ကို ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ချီတက်စေ၍ ရန်သူစစ်တပ် ကို နံဘေးတစ်ဖက်မှ
ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လေ၏။ ယခင်က အဖြစ်အပျက် များကိုမူ ကျွန်ုပ်သည် နံဘေးမှ
ရပ်ကြည့်နေရသောကြောင့် အစွဲအလင် ဖော်ပြနိုင်ခဲ့သော်လည်း၊ ယခုမှာမူ
ကိုယ်တိုင်ပါဝင် တိုက်ခိုက်နေရပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဘာမျှ မသိကွဲတော့ဘဲ
အော်သံဟစ်သံညာသံညည်းသံများဖြင့် နားထဲတွင် ပွက်ပွက်ရိုက် ဆူညံရှုပ်ထွေး
နေပေတော့၏။ တစ်ခါက ကျွန်ုပ်သည် “ကျွဲပေါက်” တပ်သားများအကြားတွင်
ညပ်လျက် ရှေ့သို့ပါသွား၍ “ကမူ” ကလေးအနီးသို့ ရောက်သွားလေရာ၊
ရန်သူစစ်တပ်က တွန်းလှန်လိုက်ရာတွင် “ကျွဲပေါက်” တပ်လည်း နောက်သို့ ခေတ္တ
ပြန်ဆုတ်သွားရလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဆာဟင်နရီသည် ကျွန်ုပ်ကို
မြင်လိုက်သည်နှင့် “ဖောင်းဝတ်” တပ် စက်ဝိုင်းအတွင်းသို့ ဆီသင်းထားလိုက်
ရကား၊ ကျွန်ုပ်မှာ “ကျွဲပေါက်” တပ်နှင့် ကွဲ၍ “ဖောင်းဝတ်” တပ်ထံသို့
ရောက်နေလေတော့၏။

ထိုအတောအတွင်း ရန်သူများသည် အနည်းငယ်မျှသာ ကြွင်းကျန် နေသော
“ဖောင်းဝတ်” တပ်ကလေးကို တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက် လေရာ၊
“ဖောင်းဝတ်” တပ်သားများကလည်း တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် တွန်းလှန်နိုင်သည့်သာ
ဖြစ်၏။ ဆာဟင်နရီမှာ ဦးခေါင်းကိုချန်၍ ထိုးလိုက်သော လှံချက်တစ်ချက်ကြောင့်
ငှက်မွေးကြီး ပြုတ်ကျသွားသဖြင့် ၎င်း၏ ရွှေရောင် ရှိသော ဆံပင်များသည်
လေထဲတွင် ဝဲလျက်ဝဲလျက် လွင့်နေရာ ၎င်း၏ ပုဆိန်၊ လှံ၊ ဒိုင်၊ အဝတ်
စသည်တို့၌ ရန်သူများ၏ သွေးများဖြင့် ရဲရဲနီလျက် ရှိနေပေ၏။ ၎င်း၏
ပုဆိန်ချက်ကို မည်သည့်ရန်သူမျှ ခံနိုင်သည့်မရှိဘဲ တုံးခနဲ တုံးခနဲ
လဲကျသွားရသည်သာ ဖြစ်ပေ၏။ ဆာဟင်နရီသည် ပုဆိန်ကြီး မြှောက်၍
တအားခိုက်ဝိုင်းလေ့ရှိရာ ထိုလိုက်သော နေရာများ၌ ဒိုင်၊ သော်လည်းကောင်း၊

လိုသော်လည်းကောင်း၊ ဆံပင်သော်လည်းကောင်း၊ ဦးခွံ သော်လည်းကောင်း မခံနိုင်ဘဲ ထက်ပိုင်းကွဲကျသွားသည့်သာ ဖြစ်ချေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ရန်သူများသည် ဆာဟင်နရီနှင့် တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ရမည့် အရေးကို ခပ်ရှောင်ရှောင်လုပ်ကြ၍ မလွဲမရှောင်သာသော သူတို့သာလျှင် ၎င်းနှင့် တိုက်ကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆာဟင်နရီ၏ အားရအောင်တိုက်ပုံကို အားကျလျက် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် တတ်နိုင်သမျှ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိစဉ် “တ္တာလာဟေ တ္တာလာဟေ” ဟု ပြောသမျှ ကြားလိုက်ရ၏။ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒိုင်းနှင့်လွှံတို့ကို ကိုင်ကာ လူအုပ်ကြီးထဲမှ တိုးဝှေ့ထွက်လာသည့် လူထွားကြီး တွာလာကို မြင်ရလေ၏။

“ငါ့သားကို သတ်တဲ့လူဖြူ။ ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ့ကို သတ်နိုင်ရဲ့လား။ ကြည့်စမ်းရအောင်” ဟု ဆိုကာ၊ တ္တာလာသည် ဆာဟင်နရီထံ ခွတ်ခွတ် ခွတ်ခွတ် တိုးဝင်သွားလေအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တ္တာလာသည် လက်ပစ်ဓားကြီးတစ်ချောင်းနှင့် ဆာဟင်နရီကို ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ၊ ချိန်သည့်အတိုင်း တည့်တည့်ကြီး ခွတ်ဝင်သွားသော်လည်း၊ ဆာဟင်နရီက မျက်စိရှင်သည့်အတွက်ကြောင့် ဒိုင်းနှင့် ခံလိုက်သဖြင့် ဓားသည် ဒိုင်းတွင် တန်းလန်းကြီး စိုးစိုက်နေလေတော့၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ တ္တာလာသည် ဆာဟင်နရီထံသို့ ခုန်ဝင်၍ ပုဆိန်ကြီးနှင့် လှဲပြီးခွတ်လိုက်ရာ၊ ဆာဟင်နရီက ဒိုင်းနှင့်ကာလိုက်သဖြင့် ပုဆိန်သည် ဒိုင်းကိုသာ ခုတ်မိသော်လည်း၊ အလွန် အလွန် ပြင်းထန်သော ပုဆိန်ချက်ကြောင့် အလွန်မလကောင်းလှသော ဆာဟင်နရီပင်လျှင် ဒူးထောက်လျက် ကျသွားသေး၏။

သို့ရာတွင် ထိုသုန္ဒရီယောက်တို့မှာ ထိုအကြိမ်တွင် ဤမျှထက်ပို၍ တိုက်ခွင့်မရကြေအကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်သည့် ညာသံများ ကြားရသည့် နှင့် လူမီးကြည့်လိုက်သောအခါ၊ လက်ဝဲနှင့် လက်ယာရှိ ဦးချိုစန်းတို့မှ ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်တပ်များက တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဝိုင်းညှပ် တိုက်လိုက်ကြ သဖြင့်၊ ရန်သူများသည့် “အဟိုက်” ကြီး အပြင်သို့ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေး ကြရသောကြောင့် ပေတည်း။ စစ်တပ်တို့မည်သည်မှာ တစ်ယောက် လန့်သည်ကို မြင်ရသောအခါတွင် လန့်ဖျပ်ခြင်း ကူးစက်သွားတတ်သည်ဖြစ်ရာ၊ “အဟိုက်” တွင်းမှ စစ်သားများ လန့်ဖျပ် ပြေးလွှားလာကြသည်ကို မြင်ကြ ရသောအခါ၌၊ အပြင်မှ စောင့်နေသော စစ်တပ်များသည်လည်း တားမနိုင် ဆီးမရဖြစ်လျက် လန့်ဖျပ်ထွက်ပြေးကြလေကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အောင်မြင်ကြလေပြီ။

“အဟိုက်” ကြီး အတွင်း၌ကား တုံးလုံးပက်လက်လဲလျက် သေနေ လိုက်ကြသည့် အလောင်းများမှာ “တောင်ပုံ ရာပုံ” ဖြစ်နေလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်နင်းရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်သော “ဖောင်းဝတ်” တပ်ကြီး မှာကား လူပေါင်း ၃,၀၀၀ ကျော်အနက် ၉၅ ယောက်မျှသာ မတ်တတ်ရပ် လျက် ကျန်ရစ်ပေတော့၏။

များမကြာမီ အိန္ဒိစီသည် ကြွင်းကျန်သော တပ်သားများကို စုရုံးပြီး နောက် လူးမြို့ဆီသို့ ချီတက်သွားရာ၎င်း၏အကြိမ်မှာ ရန်သူများ ထိတ်လန့် ပြေးလွှားနေကြသဖြင့် ပြန်လည်စုပေါင်းရန် မတတ်နိုင်မီ မြို့နှင့် ဘုရင်တို့ကို တစ်ခါတည်း ဖမ်းဆီးသိမ်းပိုက်လိုက်ရန် ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်ကြည့် နေကြစဉ် စေတမန်တစ်ယောက် ရောက်လာ၍ အင်စာဒူးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူစုအား လူးမြို့ထဲသို့ လိုက်ခွဲရန် အိန္ဒိစီက မှာကြားသွားသည်ဟု ပြောသည်

လိုက်ကြမည့်ပြုစဉ် ဝှဒ်လည်း အဆင်သင့်ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး မြို့ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ဖောင်းဝတ်တပ်မှ ကျန်သေးသော စစ်သား အနည်းငယ်မှာမူ ခြေလက်များကိုပင် မလှုပ်ရှားနိုင်တော့သဖြင့် “ကမူ” ခြွပ်ငဲ့ နေရစွဲကြရလေတော့၏။

လူးမြို့ တံခါးဝသို့ ရောက်ကြသောအခါ “ကျွဲပေါက်” တပ်နှင့် အိန်စီကိုတွေ့ရာ၊ အခြားသော တံခါးပေါက်များတွင်လည်း အိန်စီ၏ အမိန့်အရ ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်တပ်အသီးအသီး ဝိုင်းလျက်ရှိသည်ဟု သိရှိရ၏။ ဘုရင်တာလာမှာလည်း လူးမြို့ထဲတွင် ရှိနေ၏။ ၎င်း၏စစ်သည်တော်များ မှာ အလွန်အားလျှော့စွာတပ်ချက်လျက် ရှိကြသည်ဟု သူလျှို့ဝှက်စွာယောက်ထံမှ ကြားသိရ၏။ သို့ဖြစ်၍ အိန်စီသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုနှင့် တိုင်ပင်ပြီးနောက် လက်နက်ချ၍ အရှုံးပေးသော စစ်သားဟူသမျှအား အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာ ပေးမည့် အကြောင်းကို တံခါးလေးပေါက်တို့မှ မောင်းကြွေးနှင်းခတ်၍ ကြေညာစေ၏။ နောက်များမကြာမီ ရန်သူများသည် ဖြုတ်ထားသော ကျုံးကူး တံတားကြီးကို ချပေးလိုက်သည့်ပြင် မြို့တံခါးကိုလည်း ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက် ရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်သားများသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ညာသံပေး လျက် မြို့တွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။

အိန်စီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် “ကျွဲပေါက်” တပ် ခြံရံလျက် မြို့တွင်း လမ်းများတစ်လျှောက် သတ် ဝံ့ရယူနှင့် လျှောက်လာကြစဉ်၊ တာလာ၏ စစ်သားများမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်အားလျော့သော အမူအရာနှင့် လမ်းများနံဘေးတွင် ဂိုင်တွေချလျက် ရှိကြသည်များကို တွေ့ကြရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တာလာ၏ တဲကြီးသို့ တည့်တည့်ချီတက်သွားကြ၍ ယမန်ညတွဲ စစ်သားများ၊ မိန်းမပျိုများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိခဲ့ဖူးသော ကွက်လပ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေပေရာ၊ ကွက်လပ်ကြီး၏နံဘေးရှိ တံကြိုးရှေ့တွင်မူကား ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ထိုင်လျက်ရှိသော တာလာကို တွေ့ရ၏။ အားလုံးသော ကျွေးကျွန်များသည် တာလာကို ပစ်ထားကြဟန် တူပေရာ၊ အမယ်အိုကြီး ဂါဂုလ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် အနီးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် ရှိလေတော့၏။

တာလာနှင့် ကိုက် ၅၀ ခန့် ကွာသောနေရာသို့ ရောက်ကြသောအခါ အိန်စီသည် စစ်တပ်ကို ရပ်တန့်စေ၍၊ ကိုယ်ရံစစ်သား အနည်းငယ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူစုကိုသာခေါ်လျက် တာလာအနီးသို့ လျှောက်လာကြ၏။ ရှေ့ တည့်တည့်သို့ ရောက်ကြသောအခါမူ တာလာသည် ဦးခေါင်းကိုမော့၍ အလွန် မုန်းတီးလှသော မျက်နှာထားဖြင့် အိန်စီကို ခိုက်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ၎င်း၏ တစ်လုံးတည်းသော မျက်လုံးသည် နဖူး၌ စည်းထားသည့် မိနီကြီး ကဲ့သို့ပင် မီးတလက်လက် ထွက်လျက် ရှိပေတော့၏။

လာ။ ။ “သားရေပေါ်အိပ်၍ သားရေနားစားသည့် ဧည့်သည်၊ အရိပ်ကိုခို၍ အခက်ကိုချိုးသည့် တစ်ပြည့်သား ကြယ်တရာသားများ၏ အောက်လမ်းအတတ်ကြောင့် ငါတို့ကို နှင်ပါပေပြီ။ ငါ့အဖို့ အဘယ်သို့ စီရင်ချက် ချပါမည်နည်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး” ဟု လှောင်ပြောင်သော လေသံမျိုးနှင့် မေးလိုက်၏။

စီ။ ။ “ငါ့မွေးသဖခင်ကို သင် စီရင်ခဲ့ဖူးသည်အတိုင်း သင့်ကို ငါ စီရင်ရလိမ့်မည်”

လာ။ ။“ကောင်းပါပြီသို့သော် ငါတို့ ကူကူယားနားပြည်သား
ထုံးစံအတိုင်း မသေမီ ငါ တောင်းသော ဆုတစ်ခုကို ပေးပါမည်လော”

စီ။ ။ငါ တတ်နိုင်လျှင် ပေးမည်၊ တောင်းလေလော့”

လာ။ ။“ငါကား စစ်တိုက်ရင်း သေလိုသည်။ သင်တို့လူစုထဲမှ
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ငါနှင့်တိုက်၍ ငါ မသေမချင်း တစ်ယောက်စီ
တက်စေလိုသည်”

စီ။ ။“ကောင်းပြီ၊ သင် တောင်းသောဆုကို ငါ ပေးမည်။ ငါမှ တစ်ပါး သင်
တိုက်လိုသောသူကို ရွေးချယ်ပေလော့။ ။ ငါမူကား ဘုရင်ဖြစ်၍
ဘုရင်တို့မည်သည်မှာ စစ်မြေပြင်မှတစ်ပါး ရန်သူများနှင့် တိုက်ရသောထုံးစံ
မရှိကြောင်း သင် သိပြီးအတိုင်း ဖြစ်သည်”

ထို့နောက် တွာလာသည် လူရွေးချယ်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို ကြည့်
လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်စိချင်း ဆိုင်လိုက်မိသော တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့
ရွေးချယ်လိုက်လျှင် ခက်ချေတော့မည်ဟု ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသေး၏။ ။ စစ်
မြေပြင်၌ တိုက်ရခြင်းကား ကိစ္စမရှိ ထားဘဲဦး၊ ကျွန်ုပ်ထက် လက်ခုပ်
တစ်ဖောင်ခန့်မြင့်သော လူရိုင်းတစ်ယောက်နှင့် လူရိုင်းနည်းအတိုင်း ပုဆိန်နှင့်
တိုက်ရမည်ဆိုသော်၊ သေရမည်မူချ ဖြစ်သောကြောင့် မည်ကဲ့သို့ ဆင်ခြေ
ပေးရမည်ဟုပင် တွေးတောနေမိသေး၏။ ။ သို့သော် မောင်မင်းကြီးသား
တွာလာသည် ကျွန်ုပ်တို့ ကျော်လွန်၍ ဆာဟင်နရီကို ပုဆိန်ကြီးဖြင့် ညှန်ပြ လျက်
“အသို့နည်း ဆင်ဖြူကြီး၊ သင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ယနေ့ စ မိပြီးသော တုတ်ပွဲကို
ကျွန်ုပ်တို့တွင် လက်စသတ်ရလျှင် မကောင်းပါလော့”ဟု မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ
အိနိုစိက “မတိုက်ပါလေနှင့် အရှင်ကြီး” ဟု ဝင်၍ တားသေး၏။

လာ။ ။“သူ ကြောက်လျှင်တော့ မတိုက်ချင် မတိုက်ပါစေနှင့်။ လူဖြူတွေဟာ
အသားဖြူသလောက် သွေးလည်းဖြူတယ်လို့ ကူကူယားနား များက ပြောရစေကြရုံ
ရှိတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်က စကားပြန်လုပ်၍ ပြောပြရင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် တားသေး၏။

ရီ။ ။“ဖြူတယ်၊ နီတယ် သိကြရအောင် တိုက်မယ်၊ ပြင်သာ
ပြင်ပေစေတော့”ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၊ အိနိုစိနှင့် ဂွဒ်တို့မှာ
ဖြစ်ရပ်လေခြင်းဟု အောက်မေ့ကြရတော့၏။

အိနိုစိမှာ ဆာဟင်နရီ၏ တင်းမာခိုင်မြဲသော စိတ်သဘောကို ရိပ်မိပြီး
ဖြစ်သောကြောင့် တားမြစ်ရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ တိုက်ပွဲကိုသာ
ပြင်ဆင်စေတော့၏။

အချိန်၌ကား နေဝင်ဖို့ နာရီတစ်ဝက်ခန့်မျှသာ လိုတော့သည့် ဖြစ်ရာ၊
ဆာဟင်နရီနှင့် တွာလာတို့သည် ကွက်လုပ်ကြီးသို့ ထွက်ကြ၍ ဒွင်း၊ ပုဆိန်၊ ဓား
စသော လက်နက်များ ကိုယ်စီဆောင်ကြလျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ တစ်ခဏမျှ
စိုက်ကြည့်နေကြသေး၏။ ။ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်လုံးမှာ အရပ် ၆ ပေကျော် မြင့်ကြ၍
လူလုံးလူဖန်များမှာလည်း အရပ်ကြီးနှင့်လိုက် အောင် တုတ်ခိုင်ကြပေရကား
အလွန်ဘက်ညီလှသော လူနှစ်ယောက် ဖြစ်၍ လောင်းစားလိုသူများ ရှိခဲ့လျှင် “ဆ

တူ” လောင်းစားထိုက်သူ နှစ် ယောက် ဖြစ်ပေ၏။

တစ်ခဏမျှ ရပ်ကြည့်နေကြပြီးနောက် လူနှစ်ယောက်တို့သည် ပုဆိန်ကြီးများကို မြှောက်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချာလပတ် ရစ်ပတ် လှည့်လည်နေကြ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဆာဟင်နရီသည် ရှေ့သို့ ရုတ် တရက် ခုန်တိုး၍ တွာလာ၏။ ဦးခေါင်းကို ပုဆိန်ကြီးနှင့် တအားလွှဲကာ ခုတ်လိုက်ရာ၊ တွာလာသည် နံဘေးသို့ ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ ခုန်လျက် တိမ်း ရှောင်လိုက်၏။ ဆာဟင်နရီမှာ အားကုန်ထုတ်၍ ခုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် တွာလာကို မထိဘဲ ရှိရာတွင် ၎င်းကိုယ်တိုင် ယိမ်းယိုင်လျက် ခြေလှမ်း ပျက်သွားလေရကား၊ တွာလာသည် အခွင့်ကောင်းကို သိမြင်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိ၏ ပုဆိန်ကြီးကိုမြှောက်၍ ဆာဟင်နရီကို အားကုန် ခုတ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဟန်ပျက်နေသော ဆာဟင်နရီကို မြင်ရသောကြောင့် “သွားရှာ ရှေ့ဟ” ဟု အောက်မေ့မိလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဆာဟင်နရီ သည် လက်ဝဲလက်ကို မြှောက်၍ ပုဆိန်လာမည့်လမ်းတွင် ဒိုင်းဖြင့် ဆီးကာ လိုက်ရာ၊ ပုဆိန်သည် ဒိုင်း၏အစွန်းကို ရှိတ်ခနဲ တိဖြတ်ပြီးနောက် ဆာ ဟင်နရီ၏ လက်ဝဲပခုံးကို ခြစ်မိချေသေး၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဆာဟင်နရီ သည် ဒုတိယအကြိမ် ပုဆိန်နှင့် ခုတ်လိုက်ပြန်ရာ၊ တွာလာက ဒိုင်းနှင့်ပင် ကာကွယ်နိုင်ပြန်၏။ ထိုနောက် တစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်အား ပုဆိန် ကြီးများဖြင့် သူတစ်ပြန် ငါတစ်ပြန် ခုတ်ထစ်နေကြရာ ဒိုင်းနှင့် ခံလိုက်သည် ဖြစ်စေ၊ ငို၍ ရှောင်လိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ နောက်သို့ ဆုတ်တိမ်းလိုက်သည် ဖြစ်စေ ပြန်ကြသည်သာ ဖြစ်သောကြောင့် မည်သူမျှ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် မရရှိနိုင်ချေ။ ထိုအခါ၌ကား တိုက်ခိုက်သူ နှစ်ယောက်တို့သာလျှင် သွေးပူ လာကြသည် မဟုတ်၊ နံဘေးမှ ရပ်၍ကြည့်ရသော စစ်သားများပင်လျှင် စစ်စည်းကမ်းကို သတိမရနိုင်ကြတော့ဘဲ၊ ရှေ့သို့တိုးကာ ဆူညံစွာ ဩဘာ ပေးကြလေ၏။

ဆာဟင်နရီသည် တွာလာ၏ ပုဆိန်ချက်ကို ဒိုင်းဖြင့် ခံလိုက်ပြီး နောက် သွေးပူလာသဖြင့် တိုး၍ သွက်လက်လာသည်အတိုင်း၊ ပုဆိန်ကြီးကို မြှောက်ယမ်းကာ ခွန်အားရှိသမျှ ညစ်ထုတ်ခုတ်ခွဲချလိုက်ရာ၊ ပုဆိန်သည် တွာလာ၏ ဒိုင်းကိုဖောက်ထွင်း၍ သားရေနောက်မှ ထည့်ထားသော သံ နန်းကြီးများကို ဖြတ်ပြီးလျှင် တွာလာ၏ပခုံးကို ပြဲသွားစေသေး၏။ ထိုအခါ တွာလာသည် ပုဆိန်ချက်ကြောင့် နာလည်းနာကျင်၊ ဒေါသလည်း ထွက်သည့် နှင် ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးဖြင့် မြည်အော်လျက် ဆာဟင်နရီ၏ ပုဆိန် ချက်ကို အတိုးနှင့် ပြန်ချလိုက်ရာ၊ ပုဆိန်သွားသည် ဆာဟင်နရီ၏ ပုဆိန်ရိုးကို တိခနဲ ပြတ်စေသဖြင့်၊ ဆာဟင်နရီမျက်နှာကို အဖျားခတ်လျက် လက် လေးသစ်ခန့်မျှ ပြဲသွားစေ၏။ ဆာဟင်နရီ၏ ပုဆိန်လက်ကိုင်ရိုးမှာ ကြံ ဦးချိုဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့်ပြင် သံနန်းကြီးများ အထပ်ထပ် ရှစ်ပတ်ထား သည့် ဖြစ်သောကြောင့် အဘယ်မျှလောက် ပြင်းထန်သော ပုဆိန်ချက် ဖြစ်သည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ ဆာဟင်နရီ၏ ပုဆိန်ခေါင်းကြီးသည် လက်ကိုင်ရိုးမှ ပြတ်ကျလာ၍ လက်ထဲတွင် ကြံဦးချိုရိုးကြီးမျှသာ ကိုင်လျက် ကျန်ရစ်လေရ ကား၊ “ကျွဲပေါက်” တပ်သားများသည် လန့်ဖျပ်ကာ ဟစ်အော်မိလိုက်ကြသေး၏။ တွာလာကမူ ဆာဟင်နရီထဲတွင် လက်နက်မရှိတော့သည်ကို သိမြင်သဖြင့် ရှေ့သို့ အတင်းတိုး၍တိုး၍ လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ကိုယ့်လူ ခံရတော့မည့် အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်နိုင်သည်နှင့် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်မိတော့၏။

အတန်ငယ်ကြာမှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သော အခါတွင်မူကား ဆာဟင်နရီ၏ခိုင်းကြီးမှာ မြေပေါ်တွင်ကျနေ၍ ဆာဟင်နရီ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း တွာလာ၏ခါးကို စိစပ်အောင် လက်မောင်းကြိုး များဖြင့် ညှစ်ထားသည့်ကို တွေ့ရ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ တွာလာကလည်း ခိုင်းကိုလွှတ်ချ၍ ဆာဟင်နရီ၏ခါးကို လက်ဖြင့် ဖက်တွယ်ထားလေရာ၊ လူနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖျစ်ညှစ်လျက် မြေ ပေါ် တွင် ဤမှထိုမှ ယိမ်းယိုင်နေကြစဉ်၊ တွာလာသည် အကြောကြီးများ ဖြိုင်းပြိုင်း ထ သည့်တိုင်အောင် ရှိသမျှ ခွန်အားကို တစ်ချက်တည်း ညှစ် ထုတ်၍ ဆာဟင်နရီ၏ ကိုယ်ကြီးကို မြေပေါ်မှ တက်ကြွလာအောင် မြှောက် ပစ်လိုက်ရကား၊ မြေပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား တွယ်လျက် လိမ့်သွားကြ လေ၏။ ယင်းသို့ လူးလိမ့်နေကြစဉ် တွာလာသည် ဆာဟင်နရီ၏ ဦးခေါင်း ကို ပုဆိန်ဖြင့်ခုတ်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိရာ၊ ဆာဟင်နရီကလည်း မိမိ၏ ပစ်ခားကို ခါးမှဆွဲထုတ်၍ တွာလာ၏ သံချပ်အင်္ကျီကို ဖောက်ထွင်းဖို့ ကြိုးစားလျက် ရှိ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ကြည့်ရှုနေကြသော ပရိသတ်တို့မှာ မချုပ် တည်းနိုင်လောက်အောင် တန်လှုပ်ကြသည့်ဖြစ်၍ ဤဘက်မှ ထိုဘက်သို့ ကူးလူးပြေးလွှားကာ ဆူညံစွာ ဟစ်အော်နေကြလေတော့၏။

ထိုခဏ၌ ဂွဒ်သည် ဆာဟင်နရီအနီးသို့ တတ်နိုင်သမျှ နီးကပ်အောင် တိုးသွားပြီးနောက် “သူ့ ပုဆိန်ကို လုယူပါတော့လား...” ဟု အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ဟစ်အော်ပြောလိုက်၏။ ဆာဟင်နရီသည် ဂွဒ်၏ သတိပေး စကားကို ကြားလိုက်ရသည့် လက္ခဏာနှင့်၊ မိမိ၏ခါးကို လွှတ်ချ၍ တွာလာ၏ ပုဆိန်ကို ဆုပ်ကိုင်လုယူလေရာ တွာလာကလည်း တိုး၍ မြဲမြံစွာ ကိုင်ထားလိုက်၏။ ထိုအခါမှစ၍ လူနှစ်ယောက်တို့သည် သူတစ်ပြန် ငါ တစ်လှည့်ဖြင့် အပေါ်သို့ ရောက်ချည်တစ်ခါ၊ အောက်သို့ လန်ကျသည် တစ်လှည့် ဖြစ်နေကြစဉ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နာကျင်အောင်ပြုလုပ် ဖို့ သတိမရကြတော့ဘဲ၊ ပုဆိန်ရမှု အတွက်ကိုသာ အထူးလုံ့လပြုလျက် လုယက်နေကြတော့၏။ တွာလာ၏ ပုဆိန်မှာ ခိုင်မြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထား ရှိမျှမက လက်ကောက်ဝတ်တွင် ကျရေဖြင့် ခိုင်မြဲအောင် ချည်တုတ်ထား ချေသေး၏။ သို့ပါသော်လည်း ဆာဟင်နရီသည် ၎င်းပုဆိန် ရမှုအပေါ်တွင် မိမိ၏အသက် တည်နေမည်ဟု သိရှိသည်အလျောက်၊ နားထင်ကြောကြီးများ ထောင်လျက် ထ လာသည်တိုင်အောင် အံ့ကြိတ်ကာ စိတ်မာန်ထွတ်ပြီး နောက် တစ်ချက်တည်း ဆောင်၍ ဆွဲလိုက်လေရာ သားရေကြိုးများ ထောင်းထောင်းပြတ်ထွက်ပြီးလျှင် ပုဆိန်လည်း ၎င်း၏လက်ထဲသို့ လွတ်ထွက် ပါလာလေတော့၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဆာဟင်နရီသည် မျက်နှာ၌ ထိခိုက်ထားသော ဒဏ်ရာမှ သွေးများယိုစီးလျက် မြေပေါ်မှ ရုတ်တရက် လူးလိမ့်လိုက်ရာ၊ တွာလာလည်း ၎င်းနည်းတူ ထ၍လွှတ်လာပြီးလျှင် ခါးမှခါးကို နှုတ်ယူ၍ ဆာဟင်နရီ၏ ရင်တံတို့ကို နှိပ်ထိုးလိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် သိက္ခာချပ် ကို ဖောက်ထွင်းရန်မူကား မတတ်နိုင်သဖြင့် ဓားဦးသည်သာလျှင် လန်ထွက်သွားလေတော့၏။ သို့ရာတွင် တွာလာမှာ အခြားလက်နက် မရှိတော့သည့် ဖြစ်၍ ဆာဟင်နရီထံသို့ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပြေးဝင်ပြီးလျှင် ဓားဖြင့်သာလျှင် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆင့်၍ ထိုးနေလေတော့၏။ ဓားသည် သံချပ်အင်္ကျီ ကို ခုန့်ဖောက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သော်လည်း အရှိန်ပြင်းလှသော ဓားချက် ကြောင့်

ဆာဟင်နရီမှာ လန်ချ်လန်ချ် ဆုတ်သွားရ၏။ စတုတ္ထအကြိမ် တာလာ
ပြေးဝင်လာသော အခါဥပုဏ္ဏား ဆာဟင်နရီသည် ပုဆိန်ကြီးကို ဦးခေါင်းပေါ်သို့
မြှောက်ယမ်းလျက် ခွန်အားအစမ်းရှိသလောက် ခုတ်ပိုင်း လိုက်ရာတွင်၊
တာလာ၏ဇက်ကို လှလှကြီး မိသွားလေရကား တာလာ၏ ဦးခေါင်းသည်
ပန်းနှစ်ဖက်တို့၏ အကြားမှ လေထဲသို့ ခုန်ဝ တက်လာပြီး လျင် မြေပေါ်တွင်
တောလုံးသဖွယ် တလိမ့်တလိမ့်နှင့် လိမ့်ဆင်းသွားပြီးမှ အနိစိ၏
ခြေထောက်များအနီးတွင် ရပ်နေတော့၏။ ဦးခေါင်း မပါသော တာလာ၏
ကိုယ်ကြီးမှာ တစ်စက္ကန့်ခန့်မျှ မြေပေါ်တွင် ထောင်လျက်သား ရှိနေသေး၍
လည်ပင်းမှ သွေးများ ငေါက်ငေါက်ပန်းထွက် နေသေး၏။ နောက် တစ်ခဏတွင်မှ
ကိုယ်ကြီးသည် မြေပေါ်သို့ ဗိုင်းခန့် လဲကျသွား လေရာဆာဟင်နရီမှာလည်း
ရပ်တည်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့သည့် လက္ခဏာနှင့် တာလာ၏ အလောင်းပေါ်သို့
ထပ်လျက်သား လဲကျသွား လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆာဟင်နရီကို ပေတုကြွ၍ မျက်နှာကို ရေဖြင့်
ပက်ဖျန်းပေးကြရာ၊ မကြာမီ မျက်လုံးပြာကြီးများသည် ပွင့်လာ၍ အသက်
မသေသေးကြောင်း သိရှိရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရ၏။

ထိုခဏ၌ နေမင်းသည် အနောက်ဘက်တောင်တန်းအောက်သို့ ငုပ်ကွယ်စ
ပြုနေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် တာလာ၏ နဖူးမှ ခိန်ကြီးကို ဖြုတ်ယူ၍ အနိစိသို့
ပေးအပ်လျက် “ကုက္ကယာနား ဘုရင်အစစ်ဖြစ်သော အသင်နှင့်သာ ဆိုင်သည်၊
ယူပေလော့” ဟု ပြောလိုက်၏။ အနိစိလည်း ခိန်ကြီးကိုယူ၍ နဖူးတွင်
စည်းထားလိုက်၏။

ဂွဒ်နှင့် ဖော်လတာ

ထိုည၌ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် တွာလာ၏ နန်းတော်ဖြစ်သော တံကြီး
ထဲတွင် စခန်းချကြလေရာ မိန်းမပျိုကလေး ဖော်လတာသည် ကျွန်ုပ်တို့အား
ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြပေ၏။ ဖော်လတာမှာ ကျွန်ုပ်တို့လူစုက ဝိုင်းဝန်း ကယ်
ဆယ်ခြင်းအားဖြင့် အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာရခဲ့သည် မှန်သော်လည်း၊
ဂွဒ်တစ်ယောက်တည်းကသာ ကယ်ဆယ်ခဲ့သည် ဟူသောအမှတ်နှင့် ဂွဒ်ကို အထူး
မြတ်နိုးတယ်တာလျက် ရှိ၏။ ဖော်လတာက ကြံပေးသော သစ်ရွက် ပြတ်ရည်ကို
ကိုယ်တွင် လိမ်းကျခြင်းအားဖြင့် ပွန်းပဲ့သော ဒဏ်ရာများကြောင့် နာကျင်ခြင်းမှ
သက်သာရာရကြ၍၊ ၎င်းပြုတ်ပေးသော စပ်ပြုတ်ကို သောက်မျိုကြပြီးနောက်
ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှာ တွာလာ၏ သားမွေးကော်ဇောကြီးများ ပေါ်တွင် လူးလှိမ့်ကာ
အပ်လိုက်ကြရာ တစ်ရေးမှမနိုးဘဲ အိပ်ပျော်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အင်ဖာဒူး ရောက်လာ၍ တွာလာ၏
စစ်တပ်များသည် တစ်တပ်ပြီးတစ်တပ် လက်နက်များချကာ အရှုံးပေးလျက်
ရှိကြောင်း ပြောပြသည်တွင်၊ တွာလာနှင့်တကွ သား စက်ရက်လားပါ
ကျွေးပျက်စီးပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ထီးနန်းကို လုပ်ကြံမည့်သူ မရှိတော့ဘဲ
အနိစ္စသာလျှင် ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆက်ခံစိုးစံဖို့ ရှိကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။
တစ်ခဏမျှကြာသော် အနိစ္စကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရောက်လာ၍ နဖူးတွင်
စိန်ကြိုးစည်းလျက် အလွန်ခံ့ညားသော အမူအရာ ရှိပေရာ၊ လွန်ခဲ့သော
လအနည်းငယ်ခန့်က ဒါဘန်မြို့၌ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါရန် အခွင့်
တောင်းခဲ့ဖူးသည့် ဇူးလူး၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ကျွန်ုပ် သတိရမိသည်နှင့် ကံဇာတာ
တက်ကြပုံကို ဆင်ခြင်ကာ ပြုံးရယ်မိသေး၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ "ကျန်းမာပါစေသော် အို ဘုရင်"

စီ။ ။ "မှန်ပါသည်။ လက်ယာဘက် သုံးချောင်းနှင့်တူသော အသင်တို့
သုံးယောက်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်ုပ် ဘုရင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရပေပြီ"

၎င်းနောက် အိန်စီက အစစ အရာရာ နေရာတကျရှိကြောင်း ပြောပြ၍၊
ရက်သတ္တနစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် တိုင်းသူပြည်သားတို့ရှေ့တွင် မိမိက
မျက်နှာပြရသောပွဲ အခမ်းအနားကြီး ကျင်းပမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။
ကျွန်ုပ်က ဂါဂူလအကြောင်း မေးမြန်းသောအခါ အိန်စီက .

စီ။ ။ "ဂါဂူလနဲ့ တပည့်စုန်းမ အားလုံးကို ကျွန်ုပ် သွတ်သင်ပစ်ရမည်။
ဂါဂူလမှာ အသက်မည်မျှ ကြီးရင့်သည်ဟု မည်သူမျှ မပြောနိုင်။ တိုင်းပြည်ကို
ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်အောင် သူတို့လူစုက ဖန်တီးလာခဲ့သည်မှာ ကြာလှပြီ။ သူတို့
မရှိမှသာ တိုင်းပြည် ကောင်းစားနိုင်တော့မည်"

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က စောလမန်၏ ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ဂါဂုလ တစ်
ယောက်တည်းသာ သိသဖြင့် ဂါဂုလ မရှိခဲ့လျှင် ဘဏ္ဍာတိုက်ကို
ရှာဖွေခက်ခဲမည်အကြောင်း၊ အနိစ္စဘက်မှ ကျွန်ုပ်တို့ ကူညီတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုမိက
အနိစ္စ ထားခဲ့သော ကတိအကြောင်းများကို ကျွန်ုပ်က သတိပေး ဖော်ပြ၍
ကျွန်ုပ်တို့ကို ကူညီရန်အတွက် ဂါဂုလကို ခေတ္တမျှဖြစ်စေ အသက်ရှင်ခွင့်
ပေးထားထိုက်ကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေထိုအခါ အနိစ္စက ဘဏ္ဍာတိုက် ကို
စုံစမ်းရှာဖွေမှု၌ ဂါဂုလ၏ အကူအညီကို လိုခဲ့လျှင် ၎င်းအား အသက် ချမ်းသာခွင့်
ပေးတန်က ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထပ်မံ ကတိထားသွားသေး၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ဂွဒ်မှာ ကောက်ရဘိသကဲ့သို့ ရုတ်တရက် အဖျား ရောဂါ
ကပ်ရောက်လေရာဖော်လတာသည် ဂွဒ်၏ အိပ်ရာအနီးမှ တစ်ခဏတာမျှ
စွန့်ခွာခြင်း မရှိဘဲ စောင့်ရှောက်ပြုစုလျက် ရှိ၏။ လေးငါးရက်အတွင်း၌ ဂွဒ်၏
အဖျားရောဂါမှာ တိုးတက်သည်ထက် တိုးတက်လာ၍၊ အသက်မှ ချမ်းသာရာ
ရပါမည်လော ဟူ၍ပင် စိုးရိမ်ပူပန် နေကြလေပြီ။ ထိုရက်များ အတောအတွင်း
ဖော်လတာသည် လူနာအတွက် ဆောင်ရွက်ရန်ကိစ္စ ဟူသမျှ ကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာနှင့်
ကျင်လည်လျင်မြန်စွာ လုပ်ကိုင်ပြုစုပေးရကား ဆေးရုံကြီးများ၌
လေ့ကျင့်သန့်သင်ခြင်း ခံရပြီးသော သူနာပြုဆရာမများပင် မသာနိုင်ဟု ကျွန်ုပ်တို့
မှတ်ထင်မိကြ၏။ ယင်းသို့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီတို့ကို
ကူညီကြသော်လည်း ဖော်လတာက ရှိပ်သည် ဟုပြော၍ လူနာကလည်း
သဘောကျဟန် မတူသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရှောင်ဖယ်ပေးကြရ၏။
ဖော်လတာသည် အဖျားကြီးသော ရက်များ၌ ညတွင် လည်း မအိပ်၊ နေ့၌လည်း
လဲလျောင်းခြင်းမျှပင် မပြုဘဲ အိပ်ရာအနီး၌ နေရော ညဉ့်ပါ မခွာဘဲ
ပြုစုနေလေတော့၏။ တစ်ခါက လူနာသည် ဖော်လတာ၏ အဖျားသွယ်သော
လက်ချောင်းကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိရာ၊ ဖော်လတာသည်
မိမိ၏လက်ကို ရပ်ဖွယ်လိုက်ပါက လူနာ နိုးသွားမည်စိုးသည်နှင့်၊
လူနာ၏နံဘေးတွင် နံရံကိုမီလျက် တစ်ညဉ့် ပတ်လုံး မလှုပ်မရှားဘဲ ငြိမ်သက်စွာ
ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။ လူနာ နိုးလာသော အခါတွင်မူကား ဖော်လတာမှာ
တစ်ကွယ်လုံး ထုံကျဉ်လျက်၊ လက်ခြေများကိုမျှ ဆန့်တန်းရန်
မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ လူများတွဲ၍ ထုတ်ကြရ၏။

၅ ရက် ကျော်လွန်သောအခါ လူနာသည် ရောဂါလည်လာသည် ဖြစ်၍
တဖြည်းဖြည်း သက်သာလာခဲ့ရာ၊ ထိုနေ့မှစ၍ အားအင်ဖြည့်တင်း လာပြီးလျှင်
မကြာမီ လမ်းလျှောက်နိုင်သော အခြေသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။
နာလန်ထပြီးသည့်နောက်၌ ဆာဟင်နရီက ဂွဒ်အား ထိုညဉ့်က လူနာနိုးမည့်
စိုးသဖြင့် တစ်ညဉ့်ပတ်လုံး မလှုပ်မရှားဘဲ ဖော်လတာ ဝင်ခံခဲ့ပုံအကြောင်း များကို
ပြန်ပြောင်းပြောပြသောအခါ၊ ဂွဒ်မှာ မျက်ရည်များဝိုင်းလျက်
နားထောင်နေလေ၏။ ဆာဟင်နရီ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂွဒ်သည်
ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးအတွက် ညစာများ ချက်ပြုတ်လျက်ရှိသော ဖော်လတာ ရှိရာသို့
ထသွားပြီးလျှင်၊ ဖော်လတာ၏ ကြင်နာယုယစွာ ပြုစုသော ကျေးဇူး ကို
ဘယ်အခါမျှ မေ့နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ
ပြောဆိုနေလေ၏။ သဘောသားတိုမည်သည်မှာ ချစ်ကြိုက်တတ်ခြင်း အရာ ဌာန၌
အလွန်တရာ “အညှာလွယ်” သော လူစုဖြစ်ပေရာ၊ ဤမျှလောက် အဟုတ်တကယ်
ချစ်ခင်ဖွယ် ကောင်းပေသော ဖော်လတာကိစ္စ၌ ရှေ့အဖို့ အနှောင့်အယှက်များ
ဖြစ်လာဦးမည် သိမြင်သည်နှင့်၊ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် စိတ်လေးမိသေး၏။

ဂွဉ်ဒါရောဂါ သက်သာပြီးသည်နောက် ရက်အနည်းငယ် ကြာလတ် သော် အိန်စီသည် တိုင်းသူပြည်သားတို့ရှေ့တွင် ဘုရင်အဖြစ်ကို အထင်အရှား လက်ခံသောအားဖြင့် ဘိသိက်ခံပွဲ ကျင်းပ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာမူ ထိုအချိန်တွင် ဘုရင်၏တံကြီးမှ မူလက ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ခဲ့သော ဧည့်တံသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့ကြလေပြီ။ ၎င်းအခမ်းအနားတွင် စစ်တပ်အားလုံးကို ပေါင်းစု ချီ စစ်ကြီး ခင်းကျင်းပြုသသေးသည့် ဖြစ်သောကြောင့် သိုက်မြိုက်ခမ်းနား လှပါပေ၏။ ထို့နောက် “ဖောင်းဝတ်” တပ်မှ ကျန်သမျှသော စစ်သား များကို စစ်ဗိုလ်ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခန့်ထားလိုက်သည့်ပြင်၊ လယ်မြေနှင့် ကျွဲနွားများကိုလည်း ဆုလာဘ်အဖြစ်နှင့် ချီးမြှင့်ပေးကမ်းလိုက်သေး၏။ ထို့ပြင် ချီးမြှင့်ထိုက်သော အခြားလူများကိုလည်း သူကောင်းပြုရန် အိန်စီ က မမေ့ လျော့ခဲ့ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်အားမူ တိုင်းသူပြည်သားများ က ဘုရင်နှင့် အတူ အလေးအမြတ် ပြုကြရမည်ဟု အထင်အရှား ညွှန်ကြား အမိန့်ရှိသည့်ပြင် “မင်းကြီးသက်တော်ရှည်” များ အဖြစ်နှင့်လည်း အသိအမှတ် ပြုသေး၏။

အခမ်းအနား ပြီးစီးလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိန်စီထံ ချဉ်းကပ်၍၊ စောလမန်ဘဏ္ဍာသိုက်နှင့် ပတ်သက်သည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိစ္စကြီးတစ်ခု ကျန်သေးကြောင်း သတိပေးကြ၏။ ထိုအခါ အိန်စီက ၎င်းဘဏ္ဍာသိုက်အကြောင်းကို မိမိလည်း စုံစမ်းမေးမြန်းထားကြောင်း၊ ရှေ့၌ မြင်ရသော “ဖုခံလောက်ဆိုင်” တောင်ကြီးသုံးလုံးတို့ အထဲတွင် ဂူကြီးတစ်ဂူရှိ၍ ဘုရင်များ၏ အလောင်းများကို ဖုတ်ကြည့်သလိုဟုကြကြောင်း၊ ၎င်းဂူကြီးနှင့် ဆက်လျက် အတွင်းဘက်တွင် ဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီးရှိ၍ ဘဏ္ဍာများ သိုထားသည်ဟု ပြောကြကြောင်း၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျော်လွန်ပြီးသောအခါက လူဖြူတစ်ယောက် ရောက်လာ၍ မိန်းမတစ်ယောက်က ၎င်းအား ဘဏ္ဍာများကို လွှဲပြုဖူးကြောင်း၊ သို့သော် ထိုမိန်းမက လူဖြူကို အကောက်ကြံ လိုက်သောကြောင့် လူဖြူမှာ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာမျှ မရမရှိခဲ့ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘဏ္ဍာများကို ရှာလိုခဲ့လျှင် ၎င်းက ကူညီမည့်ပြင် တွေ့ရှိသော အခါတွင် သယ်ယူနိုင်သလောက် သယ်ယူသွားနိုင်ကြကြောင်းများနှင့် ပြောပြ လေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဂူရှိသော နေရာကို ဂါဂူလ သိသည် မဟုတ်ပါလော”

စီ။ ။ “သိသည်ဟု ပြောကြပါသည်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “သို့ဖြစ်လျှင် ဂါဂူလ လိုက်၍ ပြပါစေလော့”

စီ။ ။ “ပြပါစေမည်၊ ငြင်းပယ်လျှင် သတ်ပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ပေးပါမည်”

၎င်းနောက် အိန်စီသည် ကျေးကျွန်တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ အမယ်အို ဂါဂူလကို ခေါ်ခွင့်ရ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ ၎င်းရောက်လာသောအခါ အိန်စီ သည် အခြွေအရံများကို ဖယ်ရှားရန် အမိန့်ပေးပြီးမှ၊ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဂါဂူလတို့အား တိုင်ပင်ဆွေးနွေး၏။ ဂါဂူလသည် ကြမ်းပေါ်တွင် အဝတ်စုတ်ပုံကြီး သဖွယ် ထိုင်လျက်မိန်းတီးသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြည့်နေ၏။

ဂါဂူလ။ ။ “ကျွန်ုပ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ခေါ်သလဲ။ အိန်စီ ကျွန်ုပ်ကို လက်ဖျားနဲ့ တို့မယ် မကြံပါလေနဲ့၊ စင်းစင်းသေအောင် ပြုစားပစ်လိုက်မယ်။ ကျွန်ုပ်အတတ်ကို

မကြောက်ဘူးလား”

စီ။ ။ “သင့်အတတ်နဲ့ တွာလာကိုမှ မကယ်ဆယ်နိုင်ဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်က ကြောက်လိမ့်မှာလဲ။ ကျွန်ုပ်တစ်ခု မေးမယ်၊ မှန်မှန်ပြော စမ်း။ ဟောဒီစိန်မျိုးတွေ ထားတဲ့ ဂူကြီးကို သင်သိတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောလျက် နဖူးမှ စိန်ကို ညွှန်ပြလေ၏။

လ။ ။ “ဟားဟားဟားဒီဟာတွေ ထားတဲ့နေရာက ကျွန်ုပ်ကလွဲလို့ တယ်သူမှ မသိဘူး။ လူဖြူတွေက စိန်ကိုလိုချင်တယ် ဟုတ်လား။ မပြဘူး၊ ပြ မပေးဘူး မပြဘူး”

စီ။ ။ “မပြဘဲ မနေရဘူး၊ ပြရမယ်။ မပြလျှင် ပြအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်”

လ။ ။ “သင်က ဘုရင်ဖြစ်လို့ တန်ခိုးကြီးပေမယ့် ကျွန်ုပ် မပြချင်တာကို ပြအောင် သင် မတတ်နိုင်ပါဘူး”

စီ။ ။ “တတ်နိုင်တယ်”

လ။ ။ “တတ်နိုင် လုပ်စမ်း”

စီ။ ။ “ပြလျှင်ပြ မပြလျှင် သင့်ကို သတ်ပစ်မယ်” ဟု ပြော၍ လှံနှင့် ရွယ်လေ၏။

လ။ ။ “ရွယ်ပေမယ့် သင် တကယ် မထိုးဝံ့ပါဘူး”

စီ။ ။ “ထိုးဝံ့တယ် ဂါဂူလ၊ ထိုးဝံ့တယ်” ဟု ပြောရင်း အိန်စီသည် စိတ်တိုလာသည့် လက္ခဏာနှင့် ဂါဂူလ၏ကျောကို လှံနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုးလိုက်ရာ၊ ဂါ ဂူလသည် များစွာသောလူတို့ကို သေအောင် တိုက်တွန်းလာခဲ့သော်လည်း၊ ကွယ်တိုင် သေရမည်ဟု မှတ်ထင်သော အခါတွင်မူကား အလွန်တရာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ကွေးကွေးကောက်မျှ တွန့်လိမ် သွားလေတော့၏။

လ။ ။ “မလုပ်နဲ့နော်၊ ငါ့ကို မလွှပ်ကြနဲ့။ မိုးရေ မြေကြီးရေ အားလုံးကုန် သိမ့်သိမ့်တုန်သွားစေမယ်၊ ဖယ်ပါ လုံကြီးကို ဖယ်ပါ”

စီ။ ။ “ပြောမှ ဖယ်မယ်၊ မပြောလျှင် ဗိုက်မှပေါက်ထွက်အောင် ထိုးလိုက်မယ်”

အိန်စီကလည်း တကယ်ထိုးမည့်သဘောကို ပြလိုဟန်နှင့် ခပ်မြက်မြက် ထိုးလိုက်ပြန်၏။

လ။ ။ “အမယ်လေးတော်။ ပြပါတော့မယ် မောင်တို့၊ တော်ပါ တော့ ပြပါတော့မယ်”

စီ။ ။ “ကောင်းပြီ။ နက်ပြန်နံနက် အင်စာအားရယ်၊ လူဖြူများရယ်၊ သင်ရယ် သွားကြရမယ်။ ကောင်းကောင်းပြန် ယိုးတီးယားတား မလုပ်နဲ့။ သင့်ကို တဖြည်းဖြည်း သေအောင် ညှဉ်းဆဲပြီး သတ်မယ်၊ ကြားရဲ့လား”

လ။ ။ “ကြားပါပြီ အိန်စီ ကြားပါပြီ။ ဟား...ဟား ... ဟား တွာလာနဲ့ တွေ့ရဦးမယ်။ ဟား....ဟားဟား ..တွာလာအဖေနဲ့ တွေ့ရဦးမယ်။

တွာလှအဘိုးနဲ့ တွေ့ရဦးမယ်၊ ဟား...ဟား....ဟား...."

မရဏ ရာဇာ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် စောလမန်ဘဏ္ဍာတိုက်သို့ ထွက်လာကြ၍၊ တတိယနေ့ ညနေတွင် “ဖိုခုံလောက်ဆိုင်” တောင်ကြီးသုံးလုံး တို့ခြေရင်းတွင် စခန်းချလျက် ရှိကြ၏။ ၎င်းခရီးတွင် ပါဝင်ကြသော လူများမှာကား ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်၊ အင်ဖာဒူး၊ ဖော်လတာ၊ ဂါဂုလနှင့် အစောင့်အရှောက်စစ်သား လေးငါးယောက်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ဖော်လတာမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မလိုက်ခွဲရန် တားမြစ်သော်လည်း ဂွဒ်နှင့်ခွဆာ၍ မနေရစေနိုင် ဟု အတင်းတွယ်ကပ်လျက်ရှိသောကြောင့် လိုက်ခွင့်ပြုကြရ၏။ ဂါဂုလ မှာ ထမ်းစင်တစ်ခုပေါ်တွင်တင်၍ စစ်သားများထမ်းလျက် လိုက်ပါလာရာ၊ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ညည်းတားရေရွတ်ကာ ပါလာခဲ့လေ။ “ဖိုခုံလောက်ဆိုင်” ဟုခေါ်သော တောင်ကြီးသုံးလုံးတို့မှာ စင်စစ်အားဖြင့် တစ်ခုသော တောင်တန်းကြီး၏ အထွတ်ကြီးများ ဖြစ်ကြလေရာ၊ တစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချရာ အရပ်၏ လက်ဝဲဘက်၌ လည်းကောင်းတစ်ခုမှာ လက်ယာဘက်၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ခုမှာ ရှေ့တည့်တည့်၌ လည်းကောင်း တည်ရှိကြပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ လှပဆန်းကြယ်သော ရှုခင်းအမျိုးမျိုးတို့ကို မြင်ခဲ့ရပေါင်းများလှပြီ ဖြစ်သော်လည်းနောက်တစ်နေ့နံနက် နေထွက်ချိန်တွင် ၎င်းတောင်ထွတ်ကြီး သုံးခုတို့ကို မြင်ရပုံမှာ၊ စိတ်ထဲတွင် ဘယ်အခါမျှ မမေ့နိုင်လောက်အောင် ခွဲမြဲလျက် ရှိပေတော့၏။ မိုးပွင့်များဖြင့် ဖွေးဖွေးဖြူလျက် ရှိသော တောင်ထွတ်ကြီး သုံးခုတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ မိုးလျက်၊ မိုးတိမ်များထဲသို့ အလိမ်အလိမ် ထိုး၍ တက်သွားကြပေရာ၊ မိုးပွင့်တန်းအောက်၌ကား အခါခပ်သိမ်း စိမ်းလန်းစွာရှိနေသော တောအုပ်ကြီးများဖြင့် မိုးခိုင်းညိုညို ချိနေကြကုန်၏။ ရှေ့တည့်တည့်၌ကား စောလမန်လမ်းမကြီးသည် ဗဟိုတောင်ထွတ်၏ ခြေရင်းသို့ချက်အောင် ဖွေးဖွေးကြီးရှိသော အဖြူစင်းကြီးသဖွယ် မောက်တက်သွားလေရာ၊ တောင်ခြေသို့ ချက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုတ်တရက် လက်စသတ်လိုက်သည့် လက္ခဏာနှင့် တစ်နဲ့ ပြတ်လျက် ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းလမ်းကြီးတစ်လျှောက် ဆက်လက်၍ လျှောက်သွားကြစဉ် လမ်းအဆုံးသို့ ရောက်သောအခါတွင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ မုန်းမေ့ရစိတ်ကူးခဲ့သော ဘဏ္ဍာတိုက်ကို တွေ့ ရချေတော့မည် အထင်နှင့် ခပ်သုတ် သုတ်နှင့်သွားကြသည်ဖြစ်၍ ထမ်းစင်ကို ထမ်းရသော စစ်သားများမှာ ခက်ခဲစွာနှင့် မအောင် လိုက်ရှာကြရ၏။ ထိုအခါ ဂါဂုလသည် မြက်ကန်လန် ကာများ အကြားမှ ဦးခေါင်းပြုလျက် “သေမည့်လမ်း သွားရတာကို ဘာထင်လို့ ဒီလောက်တောင် အလျင်လိုကြသလဲ၊ လောကကြီးကို ပြီးငွေ့လွန်းလို့ မြန်မြန်ပြီး သေရအောင် ပြေးသွားကြတာလား၊ ငရဲမီးကို ရွှေပန်း မှတ်လို့ လက်လှမ်းပြီး ခူးတဲ့ လူဖြူတွေနဲ့ တွေ့ နေပါပြီကရီ ဟား ... ဟား ...ဟား ... ဟား” စသည်ဖြင့် ရယ်ကာ ပြောဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ၎င်း၏ ရယ်သံကို ကြားရသောအခါတိုင်း ကျောထဲမှ

ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်သွား သည်နှင့် စိတ်များ လေးလံစွာ အရှိန်သတ်လိုက် ကြရလေ၏။

၎င်းနောက် တဖြည်းဖြည်း ဆက်လက်သွားကြပြန်သောအခါ၊ ဗဟို တောင်ထွတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အကြားတွင် အနက်ပေ ၃၀၀ နှင့် မိုင်တစ်ဝက် ပတ်လည်မျှရှိသော တွင်းဝိုင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ကြရလေရာ၊ တွင်းကြီး၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ မတ်စောက်စွာ မဟုတ်ဘဲ ခပ်ပြေပြေ ဆင်ခြေလျှော့ ရှိနေပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တွင်းကြီးနှုတ်ခမ်းသို့ရောက်၍ မြေကြီးတည်နေပုံကို ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်သောအခါ “ကင်ဘာလိမ့်နဲ့တွင်း” များကို သတ်ရသည်နှင့်၊ ၎င်းတွင်းကြီးမှာ ရှေးအခါက စောလမုန်တုန်းခဲသော မိန့်တွင်းဟောင်းကြီးပင် ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု အောက်မေ့သည်နှင့်၊ ဆာဟင်နရီတို့ လူစုအားလည်း ပြောပြရသေး၏။ တွင်းကြီး၏အဝသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းမကြီးသည် နှစ်မြွှာခွ၍၊ တွင်းကြီး၏ လက်ဝဲ လက်ယာတို့မှ ရစ်ပတ်ပြီးလျှင် တောင်ခြေ သို့ ခိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆုံးသွားလေတော့၏။ လမ်းမကြီး၏ အဆုံး ဦးကား အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသော ကျောက်ရပ်ကြီး သုံးရပ်တို့သည် လူးမြို့ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ရပ်လျက်ရှိကြရာ၊ ထိုအခါမှ ဖော်လတာကို ယစ ပူဇော်မည်ဆိုသော အကြံအစည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်မိကြလေတော့၏။ ထိုညဉ့်က ဖော်လတာ သတ်မည့်ကိစ္စမှာ ဖခံလောက်ဆိုင် တောင်ကြီးသုံးလုံးကို ယစပူဇော် ပသရန်အတွက် မဟုတ်၊ ထိုရပ်တုကြီး သုံးခုသို့ ပူဇော်ပသရန် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိကြရလေတော့၏။

ကျောက်ရပ်ကြီး သုံးခုတို့မှာ ကျောက်နက်ပလွင်ပေါ်တွင် တည်ရှိ ကြ၍ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခြေလှမ်း ၂၀ မျှ ကွာခြားလေရာ နှစ်ရပ်မှာ ယောက်ျား၊ တစ်ရပ်မှာ မိန်းမပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်၍ ပလွင်ထက်မှ ဦးခေါင်းသို့တိုင်အောင် ၁၀ ပေထက်မနည်း မြင့်ကြပေ၏။ မိန်းမရပ်ကြီးမှာ လှပသောမျက်နှာ ရှိသော်လည်း ခက်ထန်သော မျက်နှာထား ရှိပေရာ ဝတ်လစလစရှိသော ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်၍ ဦးခေါင်းနောက်တွင် လခြမ်းစွန်းပုံသဏ္ဌာန်ရှိသည့် ဦးချို ကြီး နှစ်ချောင်း ထွက်လျက်ရှိ၏။ ယောက်ျားရပ် နှစ်ရပ်မှာမူ အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပုံသဏ္ဌာန်များဖြစ်၍ ကြော့ခွက်မက်ဖွယ်ရာ မျက်နှာ များ ရှိကြပေရာ၊ အထူးသဖြင့် လက်ယာဘက်မှ အရပ်ကြီးများမှာ “စေတနာ မာနတ်” ၏ မျက်နှာမျိုးဖြစ်၍ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ လက်ဝဲဘက် အရပ်မှာမူ အရပ်မဆုံးသော်လည်း သနားကြင်နာခြင်း အလျဉ်း ကင်းမဲ့သည့် မျက်နှာတစ်မျိုး ရှိသည့်ဖြစ်၍၊ ၎င်းကို ခိုက်ငေးကြည့်ရှုသည့်အခါ တစ်နည်းအားဖြင့် တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်းပေ၏။

၎င်းအရပ်ကြီး သုံးရပ် လုံးမှာ စောလမုန်ဘုရင် လက်ထက်က လူတို့ ကြောက်ရွံ့ ကိုးကွယ်ကြရ သည့် နတ်များ၏ ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာ ရှိပေရကား တုန်လှုပ်ဖွယ် သော မျက်နှာထားများ ရှိနေကြခြင်းကို အံ့ဩဖွယ်ရာ မရှိပေ။

(ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်တွင်လည်း ၃၇ မင်း နတ်ရုပ်များ ထုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ ရသည်အခါ၊ လှပချောမောအောင် ထုလုပ်ထားသော နတ်ရုပ်ဟူ၍ အလွန်တွေ့ ရခဲလှ၏။ နတ်ရုပ်များ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မြင်ခါမျှနှင့်

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်၍ မြင်သူ၏စိတ်ကို ညွတ်အောင် ရည်မှန်း ထုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်၊ အရပ်ခပ်ဆိုးဆိုး အကျဉ်းတန်တန် ကိုယ်ဟန်ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထုလုပ်ထားကြခြင်းသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့ သော ထူးစိတ်စိခု ဖြစ်တန်ရာချေသည်။ (ရွှေဥဒေါင်း)

ကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်ပေါင်း ၃,၀၀၀ ထက်မနည်း အချိန်ကြာရှိရမည် ဖြစ်သော ၎င်းရပ်တိုကြီးများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြပြီးနောက် အင်စာဒူးက ဂူထဲသို့ ယခုချက်ချင်း ဝင်ကြမည်လောသို့တည်းမဟုတ် နေ့စာ စားပြီးမှ ဝင်ကြမည်လောဟု မေးမြန်းရာ အချိန်မှာ ၁၁ နာရီ မကျော်လွန်သေးသည့် တစ်ကြောင်း၊ ကြည့်လို မြင်လိုသော စိတ်ဇောလည်း ထက်သန်လှသည့် တစ်ကြောင်း၊ ချက်ချင်းပင် ထွက်ခွာကြမည်ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် အမိန့်ချက်နှင့် ရေဘူးနှစ်လုံးကို လက်ဆွဲခြင်းတစ်ခုတွင် ထည့်စေ၍ ဖော်လတာလက်သို့ ပေးအပ်ပြီးလျှင် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင် ကြရာ၊ ဂါဂူလလည်း ထမ်းစင်မှဆင်း၍ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းနှင့် ရှေ့မှ တဒေါက်ဒေါက် လျှောက်သွားလေ၏။

ကျောက်ရပ်ကြီးများ၏နောက် ခြေလှမ်း ၅၀ ခန့်တွင် ကျောက်တောင်ကြီးသည် ပေ ၈၀ ခန့်တိုင်အောင် မတ်မတ်ကြီး တက်သွား၍၊ ထိုနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပြေသွားပြီးလျှင် ပေ ၃,၀၀၀ ခန့်မြင့်သော တောင် ထွတ်ကြီး၏ အောက်ချိတ်သဖွယ် တည်နေပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂါဂူလနောက်မှ လိုက်သွားကြ၍ မတ်စောက်စွာ ရှိနေသော ကျောက်နံရံကြီးသို့ ရောက်ကြသောအခါ၊ သေးငယ်သော ဂူတစ်ခုကို တွေ့ကြရလေရာ၊ ဂါဂူလသည် ဂူဝတွင်ရပ်လျက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ပြုံးရယ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ကြည့်နေပြီးမှ

ဂါဂူလ။ ။“ကြယ်တာရာမှ လာကြသည်ဆိုသော လူဖြူများ၊ ဘုရင်၏အမိန့်ကို နာခံရသည့်အတိုင်း ဘဏ္ဍာတိုက်ကို လိုက်ပြန် ကျွန်ုပ် လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်လိုက်ရန် သင်တို့ အဆင်သင့် ရှိကြပြီလော”

ကျွန်ုပ်။ ။“အသင့်ရှိကြသည်၊ လမ်းပြပါလော့”

လ။ ။“ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ။ အရှင်သခင်ကို သစ္စာဖောက်သော အင်စာဒူးကော လိုက်မည်လော”

ဒူး။ ။(မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်) ‘ကျွန်ုပ်တား မလိုက်လို၊ လူဖြူတွေကိုသာ ခေါ်သွားလေတော့။ သို့သော် သင်၏လျှာကို သတ်ထားပါ။ သူတစ်ပါးကို ကော်လား ခတ်လား မပြောပါလေနှင့်။ အထူးစကားတစ်ခွန်း ကျွန်ုပ် မှာလိုက်မည်။ ဤလူဖြူများကို လှည့်ဖြားခြင်းအားဖြင့် ၎င်းတို့ ဆံပင်တစ်ပင် ကျွတ်ခဲ့လျှင် သင်၏အတတ်ကို ကျွန်ုပ် မကြောက်။ ယခုထက် အပြန်ပေါင်း ၅၀ သင် တတ်စေကာမူ သင့်အသက်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စီရင်လိုက်မည်၊ ကြား၏လော”

လ။ ။“ငါကြားသည် အင်စာဒူး။ သို့သော် သင့်ကိုလည်း ငါ မကြောက်၊ ဘုရင်အမိန့်ကိုသာ ငါ နာခံရသည်။ ဘုရင်တိုင်း ဘုရင်တိုင်း ငါက နာခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် ငါ့အမိန့်ကိုသာ ဘုရင်များ နာခံကြရသည်။ ဟီး

ဟီး ဟီး၊ ဟား ဟား ဟား”

ယင်းသို့ ပြောဆိုရယ်မောပြီးနောက် ဂါဂူလသည် ဆီအပြည့် ထည့်ထားသော ဘူးတောင်း မီးခွက်တစ်ခုကို အဝတ်ထဲမှ ထုတ်လေ၏။

ဝွဒ်။ ။ “သင်ကော လိုက်မလား ဖော်လတာ” (ဝွဒ်မှာ ဆရာကောင်း တွေ နေသဖြင့် ဇူလူးစကားကို အတော်ပင် ပြောနိုင်နေလေပြီ။)

တာ။ ။ “ကျွန်မ သိပ်ပြီး ကြောက်တာပဲ”

ဝွဒ်။ ။ “ဒါဖြင့် သင် ဒီမှာ နေရစ်၊ ခြင်းတောင်းကို ပေးလိုက်ပေတော့”

တာ။ ။ “ဟင့်အင်း၊ ဒီလိုလည်း မနေရစ်ချင်ဘူး။ သင် သွားတဲ့ နေရာကို ကျွန်မလည်း လိုက်မှာပေါ့”

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသုန္ဒရီယောက်တို့၏ အမှုအရာကို မြင်ရသောအခါ၊ ဤအရပ်ဒေသမှ ထွက်ခွာကြရမည့် တစ်နေ့တွင် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ အခက်အခဲ ကြုံတွေ့ ရဦးတော့မည်ဟု စိတ်လေးမိသေး၏။

ထိုနောက် ဂါဂူလသည် ဂူထဲသို့ ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်သွားလေရာ ကျွန်ုပ် တို့လည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လျှောက်သွားကြသော လိုက်ခေါင်းမှာ လူနှစ်ယောက် ရင်ပေါင်တန်း လျှောက်နိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းပေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂါဂူလ၏ အသံကိုမှန်းလျက် မှောင်ထဲ၌ လိုက်သွားကြစဉ် အတောင်ခတ်သံများ ကြားကြရ၏။

ဝွဒ်။ ။ “အလို..... ငါ့မျက်နှာကို ဘယ်သူက ပုတ်လိုက်တာလဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “လင်းနို့ပါဗျာ၊ သွားသာ သွားပါ”

ခြေလှမ်း ၅၀ ခန့် ရောက်မီကြသောအခါ တဖြည်းဖြည်း တိုး၍တိုး၍ လင်းလာသည်ကို တွေ့ ရပေရာ၊ တစ်မိနစ်ခန့် ဆက်လက်လျှောက်မီကြရာ တွင်မူကား၊ လူတို့မျက်စိဖြင့် တွေ့မြင်ရဖူးသမျှသော အခြင်းအရာများ အနက်တွင် အထူးဆန်းဆုံး တစ်ခုဟူ၍ ခေါ်ဆိုလောက်သည့် အခြင်းအရာ ကို တွေ့ကြရလေ၏။

စာဖတ်သူသည် တောင်းဟောလ်၊ သို့မဟုတ် ဂျူဗလီဟောလ်၊ သို့ မဟုတ် ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးတစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်ဖူးခဲ့လျှင် ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီးတစ်ခန်းကို တွေ့မြင်ဖူးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သင်တို့ တွေ့ မြင်ဖူးသည့် အကြီးဆုံးသော အခန်းကို အလျားတက်တွင် လေးဆ၊ အနံတက်တွင် လေးဆ၊ အမြင့်ပေ ၁၀၀ ထား၍ စိတ်ကူးကြည့်လိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ မြင်ရသော ဂူကြီး၏ ကြီးကျယ်ပုံကို ထင်မြင်နိုင်ပေလိမ့် မည်။ ဂူ၏ အမိုးကြီးတွင် အပေါက်များကို ကျွန်ုပ်တို့ မတွေ့ မြင်နိုင်သော် လည်း၊ မွေးမြူသောအလင်းရောင် ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ ရှိခြင်းအားဖြင့်၊ တစ်နေရာရာ၌ အလင်းနှင့် လေဝင်နိုင်စေရန် အပေါက် များ ရှိခဲ့မည်ဟူ၍ ခန့်မှန်းနိုင်ပေ၏။ ၎င်းဂူကြီး၏ အံ့ချိုးဖွယ် အခြင်းအရာများအနက် ကြီးမြင့်ကျယ်ဝန်းခြင်းသည် အကြီးဆုံးသော အံ့ဖွယ်ရာတစ်ခု မဟုတ်သေးချေ။ ဂူကြီး၏ အလျားတစ်လျှောက်၌ ဖွေးဖွေးဖြူသော ကျောက်တိုင်ကြီးများသည် စတန်းလျက် ရှိကြရာ၊ ပထမ၌ လူတို့ ထွင်းထုစိုက်ထောင်ထားသည့် ကျောက်ဖြူတိုင်ကြီးများ ဖြစ်လေသလောဟု မှတ်ထင်လိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင်

စင်စစ်သောကား သဘာဝဓမ္မအားဖြင့် ရေစက်ကျခြင်းကို အကြောင်းပြု၍
ဖြစ်ပေါ်ကြသော တိုင်ကြီးများ ဖြစ်ပေ၏။ ဤနေရာ၌ ကျောက်တိုင်ကြီးများ
ဖြစ်ပေါ်ရပုံကို အနည်းငယ် ရှင်းလင်းဖော်ပြရပေအံ့။ အချို့တောင်များမှ
စီးကျသော စမ်းရေတွင် ထုံးကျောက်သည် အရည်ပျော်လျက် ပါရှိလေရာ၊
၎င်းရေနှင့် ထိတွေ့သော အရာဝတ္ထု ဟူသမျှမှာ ဂွာလရည်ကြသောအခါ၌၊
ထုံးကျောက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ ဖွေးဖွေးဖြူလျက် ရှိလေတော့၏။ ထို့ပြင်
၎င်းစမ်းရေသည် ဂူကြီးများ ၏ အမိုးမှစ၍ ဂူထဲသို့ တစ်စက်စက် စီးကျသော
အခါများတွင်၊ ဂူ၏ အမိုး၌ ကျောက်တိုင်ကြီးများ တွဲရုံကျလျက် လည်းကောင်း၊
ရေစက်ကျ ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ကျောက်ပလ္လင်ကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လျက်
လည်းကောင်း ရှိနေတတ်ပေ၏။ အမိုးမှ တွဲရုံကျသော ကျောက်တိုင်ကို
“စတာလက်မိုက်” ဟု ခေါ်၍၊ ကြမ်းပြင်၌ ဖြစ်ပေါ်သော ကျောက်တိုင်ကို
“စတာလက်တိုက်” ဟု ခေါ်ဝေါ်လေသည်။ ဂူတထိပ်တံတားကြီး၏အောက်တွင်
ဂူကြီးတစ်ခု ရှိရာ၊ ၎င်းအတွင်း၌ စတာလက်မိုက်နှင့် စတာလက်တိုက်များ
ဖြစ်ပေါ်နေ သည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။ ထို့ပြင် ၎င်းဂူ၏အဝင်၌
စမ်းချောင်းကလေး တစ်ချောင်းရှိပေရာ၊ ၎င်းကို ကူးကျော်ထားသည့်
သစ်သားတံတားလေးမှာ အချို့နေရာများတွင် ချောင်းရေနှင့် ထိတွေ့
နေသည့်ဖြစ်၍ ထုံးကျောက်များ ဖုံးအုပ်သွားသဖြင့်၊ သစ်သားကို မမြင်ရတော့ဘဲ
ကျောက်သားတံတားကဲ့သို့ ရှိနေပေတော့သည်။ ရွှေဥဒေါင်း။

ဂူကြီးအတွင်း၌ “စတာလက်တိုက်” ခေါ် ကျောက်တိုင်ကြီးများ သည်
တသီတတန်းကြီး စီလျက်ရှိရာ၊ အချို့မှာ အောက်ခြေတွင် လုံးပတ် ပေ ၂၀ ခန့်
ရှိ၍၊ ပေ ၁၀၀ ခန့် မြင့်သော အမိုးသို့ ထိလှမတတ်ရှိအောင် ထိုးတက်လျက်
ရှိကြ၏။ အချို့ ကျောက်တိုင်များမှာလည်း သန္တတည်စ အခြေမျိုး၌
ရှိနေသေးသဖြင့် ခပ်တိုတိုပင် ရှိကြသေး၏ ။ အချို့နေရာများ တွင်လည်း
အထက်မှ တွဲရုံကျလာသော ကျောက်တိုင်ကြီးနှင့်၊ အောက် ကြမ်းပြင်မှ
တက်သွားသော ကျောက်တိုင်ကြီးတို့သည် ထိတွေ့လှမတတ် ရှိနေပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်နေကြစဉ် အထက်ကျောက်တိုင်၏ အဖျားစွန်း
ကလေးများမှ ရေစက်များသည် အောက်ကျောက်တိုင်များ၏ ထိပ်သို့
တပေါက်ပေါက်ကျလျက် ရှိကြ၏။ အချို့ ကျောက်တိုင်များ၌ ရေသည် ၂ မိနစ်၊ ၃
မိနစ်တွင်မှ တစ်စက်မျှ ကျလေရာ၊ ဤနန်းအတွင်း ဤခြင်း အားဖြင့် အမြင့်ပေ
၈၀၊ လုံးပတ် ၂၀ ခန့်ရှိသော ကျောက်တိုင်ကြီးတစ်တိုင် ဖြစ်လာအောင်
နှစ်ပေါင်းမည်မျှ ကြာရှည်မည်ကို တွက်ချက်ခန့်မှန်းရလျှင် မောဟိုက်ဖွယ်ရာ
ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

အချို့နေရာများ၌ ရေစက်သည် တစ်နေရာတည်း၌ မကျဘဲ ထို့ နေရာ
ဤနေရာတို့၌ ပြောင်းရွှေ့ ကျဆင်းထားရကား “စတာလက်မိုက်” ကြီးသည်
တိုင်ကြီးကဲ့သို့ ချောမွေ့ ပြောင့်စင်းစွာ မရှိဘဲ တိရစ္ဆာန်တစ်မျိုးကြီး ကဲ့သို့
လည်းကောင်း၊ ပလ္လင်ကြီးများကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဇာပန်းများ ထုထားသကဲ့သို့
လည်းကောင်း ထူးဆန်းသော ပုံသဏ္ဌာန်များ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိကြ၏။
ဤနည်းအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်နေသော ပလ္လင်ကြီးတစ်ခုမှာ ယုတ်စွဲအဆုံးအားဖြင့်
တန်ချိန် ၁၀၀ ထက်မနည်း ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းကြရပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်ကြရသော ဂူမကြီးနှင့် ဆက်သွယ်လျက် သေး
ငယ်သော ဂူလက်တက် ကလေးများလည်း ရှိကြပေရာ၊ တစ်ခုသော ဂူကလေးမှာ
သေတ္တာလုံး ပမာဏလောက်သာ ရှိသော်လည်း ၎င်းအတွင်း၌ လည်း

စတာလင်မိတ် ကလေးများနှင့် စတာလင်တို့က ကလေးများ ရှိနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် သဘာဝဓမ္မ မည်သည်မှာ ကြီးသည် ငယ်သည် မရွေး၊ တသဘောတည်း ဖွဲ့စည်းပြုပြင်ပေးတတ်ကြောင်း ထင်ရှားစွာ တွေ့ကြရပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းဂူကြီး၏ ဆန်းကြယ်သော အခြင်းအရာ များကို အလှူရှိသလောက် ကြာရှည်စွာ ကြည့်ရှုခွင့်မရဘဲ၊ ဂိဂူလ၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ရှေ့သို့ ဆက်လက် ထွက်လာခဲ့ကြရလေ၏။

ဂိဂူလသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဂူကြီး၏ တစ်ဖက်သောနံရံသို့ ခေါ်သွား၍ တံခါးပေါက်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ကြရပြန်လေရာ၊ ၎င်းတံခါးဝမှာ ရပ်လျက် ဂိဂူလက “မရဏရာဇာ ကို သင်တို့ ကြည့်ကြပါ၏လော” ဟု မေး၏။ ကျွန်ုပ်က “မရဏရာဇာ မကလို့ ဘာရာဇာကြီးဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်ခွင့် တယ်၊ ရှေ့ကသာ သွားပေတော့” ဟု မလေးမစား ပမာမခန့် ပြောလိုက် ရသော်လည်း၊ စိတ်ထဲ၌မူကား ဂူဝမှ ဝင်ခဲ့ရကတည်းက “လိပ်ပြာငယ်” လျက် ရှိနေကြရလေပြီ။ ဆာဟင်နရက “သွားပါ ကွာတာမိန်း၊ အမယ်ကြီး စောင့်နေရတာ အားနာပါတယ်” ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်အား ရှိသေသမှုနှင့် လမ်းဖယ်ရှားပေးလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသို့သော နေရာမျိုးတွင် ရှိသေသမှ နှင့် ရှေ့မှ တင်ပေးခြင်းကို ကျေးဇူးမတင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိ၏။

ထိုအတောအတွင်း ဂိဂူလသည် အပေါက်ငယ်မှ ဝင်ပြီးလျှင် တောင်ဝှေး တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ထွက်သွားနှင့်ပြီးဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ် လေးလံလှသည်နှင့် အပေါက်ဝတွင် ဆိုင်းငံ့လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ ထိုအခါ ဂွဒ်က “လိုက်လေ ... ကွာတာမိန်း၊ အမယ်ကြီးကို မျက်ခြည်ပြုတ်တုန်ကြတော့မယ်။ လိုက်ပါတော့လား” ဟု ပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် ရဲစိတ်သွင်းပြီးလျှင် အပေါက်ဝမှ ခွတ်၍ ဝင်လိုက်သွားရာ၊ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့် သွားမိသောအခါတွင် အလျားပေ ၄၀၊ အနံပေ ၃၀၊ အမြင့်ပေ ၃၀ ခန့် ရှိသော အခန်းတစ်ခန်း အတွင်းသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။ ၎င်းဂူခန်းမှာ ရှေးသရောအခါက လူတို့၏လက်ဖြင့် ထွင်းဖောက်ထားခဲ့သည့် အထိမ်း အမှတ်များ တွေ့မြင်ရပေ၏။ ထိုအခန်းမှာ ကျောက်တိုင်ကြီးများ တွေ့ခဲ့ရ သော ဂူကြီးကဲ့သို့ အလင်းရောင် ကောင်းစွာ မဝင်နိုင်သည့်ဖြစ်၍၊ ရောက်ခါစ တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အလယ်တွင် အလျားလိုက် ခင်းထားသော ကျောက်စားပွဲကြီးတစ်ခုနှင့်၊ စားပွဲကြီးထိပ်တွင် ကျောက်ဖြူရုပ်ကြီးတစ်ရုပ် နှင့် လူ၏ အရွယ်ရှိသော ကျောက်ဖြူရုပ်များ ဝိုင်းရံလျက် ရှိကြခြင်းကဲ့သို့ မြင်လိုက်မိကြ၏။ ထိုနောက် ကျောက်ဖြူရုပ်များ၏ အလယ်တွင် ညီတူတူ ရှိသော ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ ထိုနောက်မှ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိများသည် ကျင်သားရလာသည်ဖြစ်၍ ကျောက်စားပွဲပေါ်မှ ပုံသဏ္ဌာန် များကို သေချာစွာ ကြည့်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ မည်သူ့ကိုမျှ အဖော်မညီ ဘဲ တံခါးပေါက်ဆီသို့ ခွတ်၍ ခြေကုန်တင် ပြေးလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ သတ္တိအလွန်အလွန် မကောင်းလှသော်လည်း တစ္ဆေသရဲ စသော “တောက်တီး တောက်တ” ယုံကြည်ခြင်းမျိုးတို့မှ ကင်းရှင်းခဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်မှာ မိုးမမြင် လေမမြင် လန့်ထိတ်သွားကြောင်းကို ဝန်ခံရန် မရှက်နိုင်သည့်ပြင်၊ ဆာဟင်နရက အကျီလညီပင်းကို ကိုင်ဆွဲထားလိုက်ပါက ဂူကြီးအပြင်ဘက်သို့ ရောက်အောင် တစ်ခါတည်း ထွက်ပြေးမည့် ဧကန်ဖြစ်သည်ဖြစ် “ကင်ဘာလီ” စိန်တွင်း၌ရှိသော စိန်များအားလုံးကို ကျွန်ုပ်အား ပေးပါမည် ဆိုသော် လည်း ဂူတွင်းသို့

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တစ်ဖန်ပြန်ဝင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ ယခုမှာမူ ဆာဟင်နရ်ကလည်ဝှက်ကို ကိုင်ဖမ်းထားသောကြောင့် မရန်းနိုင် သဖြင့် တန်ခိုးရပ်နေလိုက်ရ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဆာဟင်နရ်သည် ကျောက်စားပွဲသို့ လှမ်းကြည့်၍ ကျွန်ုပ် မြင်ခဲ့ရသကဲ့သို့ မြင်လိုက်ရသော အခါတွင် မူကား၊ ကျွန်ုပ်အား ဆွဲကိုင်ထားသောလက်ကို လွတ်လိုက်၍ နဖူးမှ ချွေးများ ကို သုတ်သိမ်းနေလေ၏။ ကပွတ်နိဂွဒ်၏ အလှည့်ရောက်၍ မြင်လိုက် ရသော အခါတွင် ဂွဒ်သည် “ဂေါဒမ်ဘလားဒါ၊ စူး၊ ဆောက်၊ ဓားမ၊ ပွဆိန်” မကျန် ကျန်ဆိုရေရွတ် နေလေ၏။ ဖော်လတာမူကား ဂွဒ်၏လည်ပင်းကို ဖက်ညှစ်ကာ ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လျက် ရှိလေ၏။

ဂါဂူလမှာမူကား ကျွန်ုပ်တို့၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အဖြစ်ကို အရသာခံကာ ရှုစားလျက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေလေတော့၏။

တွေ့မြင်ကြသော အခြင်းအရာမှာ စင်စစ် အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ် ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ ရှည်လျားလှသော ကျောက်စားပွဲ၏ တစ်ဖက်သော အစွန်း၌ အရိုးစုအတုံဖြစ်သော မရဏရာဇာရုပ်ကြီးသည် လှံဖြူကြီး တစ် ချောင်းကို လက်တွင်ကိုင်ကာ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်လျက်ရှိရာ၊ အရပ်မှာ ၁၅ ပေထက် မနည်း မြင့်ပေလိမ့်မည်။ မရဏရာဇာရုပ်ကြီးသည် လှံကို ထိုးစိုက်တော့မည့် ဆဲဆဲကဲ့သို့ လေထဲတွင် မြှောက်ကိုင်လျက်ရှိရာ ကျောက် စားပွဲကြီးပေါ်တွင် လက်တစ်ဖက်ထောက်လျက် ထ တော့မည့် ဟန်လွှဲနေသည့် အနေအထားမျိုးနှင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်ထား၍၊ သွားဖြဲ ထားသော ဦးခွံကြီးသည် ရှေ့သို့ ငုတ်စိုက်ရှိသဖြင့်၊ ပါးရိုးကြီးများသည် လည်း စကားပြောတော့မည့်ဟန်ဖြင့် မပွင့်တပွင့် ရှိနေသည့်ပြင်၊ အဆန့် မပါသည့် ဟောက်တောက် မျက်လုံးကြီးများမှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ တညွတ်ညွတ်ကြီး လှည့်လျက် ရှိနေလေ၏။

ရီ။ ။ “ဘယ့်နှယ် အရုပ်ကြီးပါလိမ့် ကရီ၊ အမြင်ဆိုးလှပါတိ တကား”

ဂွဒ်။ ။ “အရုပ်ကြီး ထားပါဦး၊ ဟိုဟာတွေက ဘယ့်နှယ်ဟာတွေလဲ”

ရီ။ ။ “အလယ်က ညိုတိုတိုကြီးကကော ဘယ်လိုဟာကြီးလဲ”

ဂါဂူလ။ ။ “မရဏရာဇာရဲ့ အခန်းထဲ ဝင်တဲ့လူဟာသမျှ ကောင်းစားတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး၊ သတိသာ ထားကြတော့။ ဟီး... ဟီး ဟီး၊ ဟား ... ဟား ... ဟား”

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အနည်းငယ် အတင့်ရဲလာသည်နှင့် အနီး သို့ ချဉ်းအပ်ကြည့်ရှုကြပြန်ရာတွင်၊ စားပွဲအလယ်မှ ညိုတိုတိုရှိသော အရာဝတ္ထုအကြောင်းကို ရိပ်မိသည်နှင့် လွတ်ခနဲ လန့်အော်လိုက်သေး၏။ ၎င်း အရာဝတ္ထုမှာကား အခြားမဟုတ်၊ တာလာ၏ အလောင်းပင် ဖြစ်ပေရာ တာလာသည် ဆာဟင်နရ် ခုတ်ဖြုတ်ချထားသော ဦးခေါင်းကို ဒူးပေါ်တွင် တင်ကာ လက်ဖြင့်ပိုက်လျက် ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေရကား၊ လည်ပင်းမှ အရေသည် တုန်ဆုတ်သွားသည် ဖြစ်သောကြောင့် လည်ချောင်းကြီးသည် လည်ပင်းအထက်တွင် တစ်လက်မခန့် ငုတ်တုတ်ကြီးပေါ်လျက် ထွက်နေ လေတော့၏။ အလောင်းမှာ အဝတ်အစား အလျဉ်းမရှိ၊ တိုးလုံးကြီး ရှိနေ

သည့်ပြင် အပေါ်ယံတွင် အမြှေးတလက်လက် ဖုံးအုပ်စ ပြုနေသည်ဟု မှတ်ထင်ရပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဝေးကြည့်နေကြစဉ် ဂူမိုးမှ ရေတစ်စက်သည် လည်ချောင်းပေါ်သို့ ပက်ခန့် ကျသည်ကို တွေ့ ကြရသဖြင့်၊ အခြင်းအရာ အလုံးစုံကို ကျွန်ုပ်တို့ ရုပ်မိကြရလေပြီ။ စင်စစ်သောကား တွာလာ၏ အလောင်းကို ရေစက်ကျမည့်နေရာတွင် တည့်တည့်ထားခြင်းအားဖြင့်၊ ထုံး ကျောက်များ တဖြည်းဖြည်း ဖုံးအုပ်သွားအောင် စီမံထားကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ တွာလာ၏ အလောင်းအနီးတွင် တွေ့မြင်ကြရသည့် ဖြူတူတူ အရာဝတ္ထုများ မှာလည်း၊ ရှေးဘုရင်များ၏ အလောင်းများဖြစ်၍ ကျောက်ဖုံးအုပ်နေခြင်းဖြင့် ဖြူတူတူ ရှိနေကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အလောင်းများကို ရေတွက်ကြည့်သည့်အခါ ၂၇ ခုမျှ ရှိကြောင်း တွေ့ကြရလေရာ၊ ပါးလွှာသောကျောက်ရည် ဖုံးလွှမ်းထား သည်ဖြစ်၍ ဖြူဖွေးလျက် ရှိကြသော်လည်း၊ အသီးအသီး၏ မျက်နှာများမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရှားစွာ ခွဲခြား သိရှိနိုင်ပေ၏။ ၎င်းတို့အားလုံးမှာ ကုက္ကယာနား ဘုရင်များချည်းဖြစ်၍ တွာလာ၏ ဖခင်လည်း ပါဝင်လေရာ မရုဏရာဇာ (သေမင်း) ရုပ်ကြီးက အိမ်ရှင်အဖြစ်နှင့် အလယ်မှ ညွှန့်ခံလျက်၊ ဘုရင်အလောင်းများက ညွှန့်သည်များအဖြစ် ဝိုင်းရံကာ “စားပွဲထိုင်လျက်” ရှိကြခြင်းကဲ့သို့ အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော အခြင်းအရာ တစ်ခုကို စိတ်ကူးရန်ပင် ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။

မရုဏရာဇာ ရုပ်ကြီးမှာ “စတာလက်တိုက်” ကျောက်တိုင်ကြီး တစ်တိုင်ကို ထွင်းထုထားခြင်း ဖြစ်ပေရာ၊ စောလမန်ဘုရင် လက်ထက်က ဘဏ္ဍာတိုက်ခန်းသို့ သွားရာလမ်းတွင် ဘဏ္ဍာကို ခိုးယူမည့် သူခိုးများ ထိတ်လန့်စေရန်အတွက် ပြုလုပ်ထားသည်ဟု တွေးထင်ရန် ရှိ၏။ ကုက္ကယာနား လူမျိုးများသည် ၎င်းအရပ်ကြီးကို တွေ့ကြရသောအခါ၊ မိမိတို့ ဘုရင်များ၏ အလောင်းများကို စောင့်ရှောက်စေလိုသော သဘောနှင့်၊ အရပ်ကြီးအနီးတွင် အလောင်းများကို “ကျောက်ရည်စိမ်” ရန် အကြံရသည့် လက္ခဏာ ရရှိပေ၏။ အလောင်း ၂၇ ခု ရှိသည့်အနက် ဘုရင်တစ်ပါးလျှင် နန်းသက်နှစ်ပေါင်း ၂၀ မျှစီ ပျမ်းမျှခြင်းအားဖြင့် ကြာရှည်ကြာအံ့။ ပထမ ကျောက်ရည်စိမ်သော ဘုရင်မှာ နှစ်ပေါင်း ၅၄၀ အထက်က ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပေလိမ့်မည်။ မရုဏရာရုပ်ကြီး၏ အသက်မှာမူ နှစ်ပေါင်း ၃,၀၀၀ ထက်မနည်း ကြာရှိရမည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ထွင်းထုပြီးသည့်နောက် နှစ် ပေါင်း အတန်ကြာသောအခါမှ ကုက္ကယာနားများက အလောင်းစောင့် အဖြစ်နှင့် အသုံးပြုကြသည့် လက္ခဏာ ရှိပေသတည်း။

စောလမုန်၏ ဘဏ္ဍာတိုက်ခန်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် မရဏာရာဇာရုပ်ကြီးနှင့် ၎င်း၏ ဧည့်သည်များကို ထိတ်လန့်အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြစဉ် ဂါဂုလမှာ ကျောက်စားပွဲပေါ်သို့တက်၍ တာလာအား လည်းကောင်း၊ တာလာ၏ ဖခင်အား လည်းကောင်း၊ အခြားအလောင်း တစ်ခု နှစ်ခုတို့ကို လည်းကောင်း သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများကို နှုတ်ဆက်သည့်အနေမျိုးနှင့် နှုတ်ဆက်စကား ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့က ကြည့်ရှုအားရသဖြင့် သွားကြဖို့ ပြောသောအခါမှ ဂါဂုလသည် စားပွဲကြီးပေါ်မှ ပေါ့ပါးစွာ ဆင်းလာ၍ “ကြွယ်တာရာသားများ ကြောက်ကြသလော” ဟု မေးသေး၏။ ကျွန်ုပ်က “လမ်းပြမှာကွဲသွားပြီ၊ စကားမများစမ်းပါနှင့်” ဟု ပြောရာတွင် ဂါဂုလသည် ဘူးတောင်း မီးခွက်ကို ချပေး၍ မီးညှိရန် ပြောသည်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးခြစ်ဆီ အနည်းငယ် ကျန်သေးသော မီးခြစ်ဘူးကိုထွတ်၍ မီးခွက်ကို ထွန်းညှိလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် သွားရာလမ်းကို ကြည့်သောအခါ တံခါးပေါက် အလျင်းမရှိသည့် ကျောက်နံရံကြီးကိုသာ မြင်ရ သည်နှင့် ဂါဂုလကို ကြည့်လိုက်ရာ၊ ဂါဂုလမှာ သွားကိုပြုလျက် ရယ်နေ လေ၏။

ဂါဂုလ ။ ။“လမ်းက ရှေ့မှာရှိပါသည်သွားသာ သွားကြပါ ... ဟား ဟား.... ဟား..... ဟား”

ကျွန်ုပ် ။ ။“ခွတ်တွတ်တွတ် မလုပ်စမ်းနဲ့နော် မိန်းမကြီး”

လ။ ။“မခွတ်တတ်ပါဘူး၊ ဟိုမှာကြည့်ပါ” ဟု ပြုလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်နံရံကြီးကို ကြည့်လိုက်ရာ၊ နံရံကြီးသည် အထက်သို့ ကြွတ်ကနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ ဂျိုးဂျိုးဂျိုးဂျိုး ဖြည်သံများကို ကြားကြရလေရာ၊ ကျောက်နံရံကြီးမှ အနီ ခွံ ပေခန့်ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုသည် တဖြည်းဖြည်း အထက်သို့ မြောက်တက်သွား ၍၊ အမြင့် ၆ ပေခန့်ရှိသော အပေါက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ၎င်း ကျောက်တုံးကြီးမှာ ချိန်သီးနှင့် ကြိုးများ တပ်ဆင်ထားခြင်းအားဖြင့် ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည် ပြုလုပ်နိုင်သည့် လက္ခဏာရှိပေရာ၊ တစ်ခုသောခလုတ်ကို ဂါဂုလ နှိပ်ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ပွင့်လာဟန် တူပေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာမူ ဂါဂုလ၏ ခလုတ်နှိပ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ကြိုးနှင့် ချိန်သီးများကိုလည်းကောင်း မတွေ့မမြင်ရချေ။

အနီ ၅ ပေ၊ အမြင့် ၆ ပေရှိသော အပေါက်ကြီးတစ်ခု ပွင့်လာသော အခါ၊ ကျွန်ုပ်မှာ စောလမုန်၏ ဘဏ္ဍာတိုက်ခန်းကို မြင်ရချေတော့မည်ဟု အောက်မေ့ကာ၊ ပြင်းစွာတုန်လှုပ်လျက် ဒူးများဆတ်ဆတ် တုန်နေမိသေး၏။ စောလမုန်၏ ဘဏ္ဍာများဆိုသည်မှာ အကယ်၍ပင် ရှိလေသလော၊ သို့တည်း မဟုတ် ဒဏ္ဍာရီ ယုံတမ်းစကားမျှသာ ဖြစ်လေသလော၊ မည်သို့ပင်ရှိစေ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ကား မကြာမီပိုင်းခြားသိရှိ ကြရပေတော့မည်။

“ဝင်ကြပေလော့ ကြယ်တာရာသားများ ဝင်ကြပေလော့” ဟု ပြောလျက်ဂါဂူလသည် အပေါက်ကြီးထဲသို့ ဝင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ မျက်နှာ လှည့်လျက် “သို့သော် မဝင်ကြမီ ကျွန်ုပ် အမယ်အို၏ စကားကို နားထောင်ကြဦးလော့၊ ဤတိုက်ထဲ၌ သင်တို့ တွေ့ရမည့် စိန်တုံးများကား နတ်ကြီး သုံးပါးရှေ့၌ရှိသော တွင်းကြီးထဲမှ တူးဖော်ရရှိ၍ မည်သူ့ သို့လောင့် ထားခဲ့သည်ဟု ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်။ သို့လောင့်သူများသည် အရှေးဦးကြီးနှင့် ထွက်ပြေးကြရသော နေ့မှစ၍ ယနေ့သတိုင်အောင် ဤတိုက်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ဖူးသူဟူ၍ တစ်ကြိမ်သာလျှင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဘဏ္ဍာတိုက်ကြီး တည်ရှိကြောင်းကို အဝေးတိုင်းပြည်မှ လူများ ကြားသိကြသော်လည်း တိုက်ကြီး တည်ရှိရာ နေရာကိုလည်း မသိကြ၊ ဤတံခါးဖွင့်နည်းကိုလည်း မသိခဲ့ကြချေ။ တစ်ခါက လူဖြူ တစ်ယောက် ရောက်လာ၍ ဘုရင်နှင့် သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းပြီးလျှင် ဤတံခါးကြီး ဖွင့်နည်းကို သိသော မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့်အတူ ဤနေရာသို့ရောက်အောင် လာခဲ့ကြသည်။ ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲသို့ ဝင်ကြပြီးနောက် လူဖြူသည် ဆိတ်သားရေအိတ်ကြီး တစ်လုံး ထဲသို့ စိန်များကို ပြည့်အောင်ထည့်၍ ထွက်လာမည် အပြုတွင် စိန်ကြီး တစ်လုံးကို လက်ဖြင့် ကောက်ယူကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုနေသည်” ဟု ပြော၍ ရပ်တန့်နေစဉ်

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဒီတော့ ဒီဆီလဟာ ဘာဖြစ်သွားသတဲ့လဲ”

ဂါဂူလ။ ။ (လန့်သွားဟန်နှင့်) “သူ့ နာမည်ကို သင် ဘယ်နှယ် သိသလဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကြယ်တာရာက လူများဆိုတာ သူတစ်ပါး မသိနိုင်တဲ့ အရာကို သိနိုင်လို့တာပေါ့၊ ဒါထက် ပြောစမ်းပါဦး”

ဂါဂူလ။ ။ “စိန်တုံးကြီးကို လက်နှင့်ကိုင်ပြီး ကြည့်နေဆဲမှာ လူဖြူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ထိတ်လန့်သည်နှင့် ဆိတ်သားရေအိတ်ကြီးကို ပစ်ချထားခဲ့၍ လက်မှ စိန်တစ်လုံးတည်းနှင့် ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ ၎င်း စိန်တုံးကား အိန်စီ၏ နဖူးတွင် ယခု ဝတ်ဆင်ထားသော စိန်တုံးကြီးပင် ဖြစ်သည်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ထိုအချိန်မှစ၍ ယနေ့အထိ ဤနေရာသို့ မည်သူမျှ မရောက်ဖူးသလော့”

ဂါဂူလ။ ။ “မည်သူမျှ မရောက်ဖူးပါ။ တံခါးဖွင့်နည်းကိုသိ၍ ကုကုယာနား ဘုရင်တိုင်း ဖွင့်စမ်းကြည့်သော်လည်း အတွင်းသို့ မည်သူမျှ မဝင်ဖူးပါ။ အတွင်းသို့ ဝင်သောလူများမှာ တစ်လအတွင်း သေတတ်သည် ဟု ပြောကြသောကြောင့် ကြောက်ရွံ့ နေကြပါသည်။ တစ်ခါက ဝင်ဖူးသော လူဖြူတစ်ယောက်မှာလည်း တစ်လအတွင်း သေကြေပျက်စီးသောကြောင့် သူ၏အလောင်းကို ဂူတစ်ခုထဲ၌ သင်တို့ တွေ့ခဲ့ကြသေးသည် မဟုတ်လော့”

ထို့အခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဒီဆီလဟာ၏ အလောင်းတွေ့ခြင်းအကြောင်း ကို မည်သည့်နည်းနှင့် အမယ်ကြီး သိလေသနည်းဟု အံ့ဩလျက် တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက် ငေးကြည့်နေမိကြသေး၏။

ဂါဂူလ။ ။ “ဝင်ကြပေလော့ ကြယ်တာရာသားများ ဝင်ကြပေလော့၊ ကျွန်ုပ်၏ စကား မှန်ခဲ့လျှင် ဆိတ်သားရေအိတ်ကို အတွင်း၌ သင်တို့ တွေ့ကြရလိမ့်မည်။ တစ်လအတွင်း သေမည် မသေမည် အကြောင်းကိုမူ သင်တို့ကိုယ်တိုင် မကြာမီ သက်သေခံနိုင်လိမ့်မည် ဟား... ဟား ဟား...ဟား...”

ယင်းသို့ ပြောပြီးသည်နောက် ဂါဂူလသည် မီးခွက်ကိုကိုင်လျက်
ဝင်သွားလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ အပေါက်ဝတွင် ရပ်တန့်နေမိပြန်သေး၏။

ဝဂ္ဂဒါ။ ။“ကြောက်သလား ကိုယ့်လူရယ်၊ ကိုင်း ကျုပ် ဝင်ပါမယ်”

ဟု ပြော၍ ဝင်သွားသည်နှင့် ဖော်လတာလည်း ခွံတို့တို့နှင့် လိုက်ပါ
သွားလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း နောက်ဆုံးမှ လိုက်သွားကြလေ၏။ ခြေလှမ်း
အနည်းငယ် လျှောက်မိကြသောအခါ၊ ကျဉ်းမြောင်းသော ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း
နံဘေးတွင် စီလျက်တင်ထားသည့် လေးထောင့်ကျောက်တုံးကြီးများကို တွေ့
ကြရလေရာ၊ ထိုကျောက်တုံးများမှာ ၎င်းဥမင်လိုဏ်ခေါင်းလမ်းတွင် ပိတ်ဆို့
မည်ဟု မူလသို့လှောင်သူများက ကြံရွယ်ထားပြီးမှ၊ ရုတ်တရက် ရှောင်တခင်
အရေးတကြီးနှင့် ထွက်ပြေးကြရဟန် တူကြောင်းနှင့် ဂါဂူလက ပြောပြသေး၏။

ဤနေရာသို့ ရောက်လာကြသောအခါ ဖော်လတာမှာ အလွန်
တွန့်လှုပ်လှပြီဖြစ်၍၊ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဆက်လက်လိုက်ပါရန် မတတ်နိုင် သဖြင့်
ထိုနေရာတွင် စောင့်နေရစ်ပါရစေဟု တောင်းပန်ပြောဆိုလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည်
ဖော်လတာကို ကျောက်တုံးပုံပေါ်တွင် ထိုင်စေ၍ ရိက္ခာခြင်းတောင်းကို
၎င်းအနီးတွင် ချထားပြီးမှ ဆက်လက် ထွက်လာခဲ့ကြ လေ၏။

၎င်းနောက် ၁၅ လှမ်းခန့် လျှောက်မိကြသောအခါ ဆေးသွတ်ထားသည့်
သစ်သားတံခါးကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၍ တံခါးကြီးပွင့်လျက် ရှိသည်ကို
တွေ့ကြရလေ၏။ ထိုနေရာသို့ နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့သောလူမှာ
မည်သူပင်ဖြစ်စေအရေးကြီးသောကြောင့် ဖြစ်စေမေ့လျော့သောကြောင့် ဖြစ်စေ
တံခါးကို မပိတ်ဘဲ လှုပ်ထားခဲ့သည့် လက္ခဏာ ရှိပေ၏။

တံခါးဝ တည့်တည့်ခွဲကား ဆိတ်သားရေအိတ်ကြီးတစ်လုံး လဲကျ
လျက်ရှိရာ၊ အတွင်း၌ ကျောက်စရစ်ခဲများ ပြည့်နေဟန် တူပေ၏။

ဂါဂူလ။ ။“ကျွန်ုပ် မပြောဘူးလား၊ ဟီဟီဟီ ဟိုတုန်းက လူဖြူဟာ
ကတိုက်ကရိုက် ထွက်ပြေးရလေတော့ အိတ်ကြီးကို ဒီနေရာမှာ ချပစ်ထားခဲ့ရတာ
တွေ့ကြပြီ ဟုတ်လား။ ဟီ....ဟီ ဟီ ... ဟီ လာတုန်းကတော့ အသက်စွန့်ပြီး
လာခဲ့ရတယ်၊ တွေ့လို့ ယူပြီးတော့မှ ပစ်ချထားခဲ့ရတယ်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်၊ ဟီ
....ဟီ ...ဟီ”

ဝဂ္ဂသည် ဆိတ်သားရေတစ်ချပ်လုံးဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော အိတ်ကြီး ကို
လက်ဖြင့် ချိမ့်၍မမ်းရာ၊ ကျောက်ခဲသံများ တချက်ချက်ကြားသဖြင့် “အလို
ဘုရားရေ... စိန်တွေများလား ကရီ” ဟု တုန်လှုပ်သော မျက်နှာနှင့် ပြောလိုက်၏။
သားရေအိတ်တစ်လုံး ပြည့်အောင် စိန်များ တွေ့ရသော လူတစ်ယောက်သည်
အဘယ်မှာလျှင် မတုန်လှုပ်ဘဲ နေနိုင်ပါအံ့နည်း။ ဆာဟင်နရီမှာမူ
အဆုံးသို့ရောက်အောင် ကြည့်လိုလှပြီဖြစ်၍ စိန်အိတ်ကိုပင် ဂရုမစိုက်ဘဲ
စိတ်မရှည်နိုင်သော အမူအရာနှင့် “သွားကြပါ ရေကို သွားကြပါ” ဟု
ပြောလျက် ဂါဂူလ၏ လက်မှ မီးခွက်ကို ယူပြီးလျှင် တံခါးဝကို
ကျော်လွန်အောင်သွားပြီးမှ၊ မီးခွက်ကို ဦးခေါင်းပေါ်တွင် မြှောက်၍
ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း နောက်မှ လိုက်သွားကြလေရာ စောလမုန် ၏
ဘဏ္ဍာတိုက်ခန်းကြီးအတွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်နေကြလေပြီ။

ပထမ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် မေးမှီခိုသော မီးခွက်၏ အလင်းရောင်တွင် ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်းသော အခန်းတစ်ခန်းကိုသာ တွေ့မြင်ကြရသေးသော် အခန်း၏ တစ်ဖက်သောနံရံတွင် အမိုးသို့ခိုက်အောင် တစ်ချောင်းပေါ် တစ်ချောင်းဆင့်၍ စိထားသော ဆင်စွယ်ချောင်းကြီးများကို တွေ့မြင်ကြရ၏။ ဆင်စွယ်ပုံကြီးမှာ အနက်မည်မျှရှိမည်ဟု မပြောနိုင်သော လည်း ကျွန်ုပ်တို့မျက်စိဖြင့် တွေ့မြင်ရသော အတန်းကြီး တစ်တန်းပင်လျှင် ဆင်စွယ်ချောင်းရေ ၅၀၀ ထက်မနည်း ရှိပေ၏။ ထိုပြင် ဆင်စွယ်ချောင်းကြီး များမှာ အလွန်ချောမွေ့ ကြီးမားလှသည့် ပထမတန်း ဆင်စွယ်ကြီးများ ဖြစ်သောကြောင့်၊ ၎င်းပစ္စည်း တစ်ရပ်တည်းနှင့်ပင် လူသုံးယောက်အဖို့ တစ်သက် လုံး ရောင်းချစားသောက်၍ မကုန်နိုင်လောက်အောင် ရှိနေခဲ့လေပြီ။ ရာဇဝင်များ၌ ဖတ်ရှုရဖူးသည့် စောလမုန့်၏ အတုမရှိသော ဆင်စွယ် ရာဇပလ္လင်ကြီး ဆိုသည်မှာ ၎င်းဘာသာတိုက်ထဲမှ ထုတ်ယူဆောက်လုပ်ထားခဲ့ဟန် တူပေ၏။

ဆင်စွယ်ပုံကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိသော နံရံတစ်ဖက်၌ကား ဆေးနီရောင်သုတ်ထားသည့် သစ်သားသေတ္တာကြီးပေါင်း ၂၀ ခန့်တို့ ဆင်တပ်လျက်ရှိရာ၊ ဆာဟင်နရီသည် အပေါ်ဆုံးမှ သေတ္တာကိုလှုပ်၍ မီးရောင် ဖြင့် ထိုးပြသည်နှင့် ကျွန်ုပ်က လက်ဖြင့်နှိပ်၍ ဆုတ်ယူလိုက်သောအခါ စိန်တုံးများ မဟုတ်ဘဲ၊ ရွှေဒင်္ဂါးများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ၎င်း ရွှေဒင်္ဂါးများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ကြရဖူးသည့် ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုး ရှိနေကြသည်ပြင်၊ ဟေ့ပြီအကွာများဖြင့် နှိပ်ထားသည် ကို တွေ့ကြရ၏။

သေတ္တာတစ်လုံးလျှင် ရွှေဒင်္ဂါး နှစ်ထောင်ခန့် အနည်းဆုံး ပါရှိမည် ဖြစ်ရာ၊ သေတ္တာလုံးရေ ၂၀ ဆိုလျှင် ရွှေဒင်္ဂါး လေးသောင်းထက်မနည်း ရှိနေမည် ဖြစ်သောကြောင့်မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို လက်ချည်းသက်သက် ပြန်လာကြရတော့မည် မဟုတ်ဟူ၍ အောက်မေ့မိသေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်မကျေနပ်သေးသည်နှင့် စိန်များ တွေ့ ရဦးမည်ဟု မျှော်လင့်လျက် ဆက်လက်ရှာဖွေနေကြသေးရာ၊ ဂျာလက စိန်ကို ရှာနေကြလျှင်ဖြင့် ဟောဟိုဘက်က ထောင့်ထဲမှာ ကြည့်ကြလော့” ဟု ပြော လိုက်သည်နှင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျာလ ညွှန်ပြရာသို့ မီးခွက်ဖြင့် သွား၍ ကြည့်ကြ၏။ အခန်း၏ တစ်ခုသောထောင့်တွင် နံရံကိုထွင်း၍ လုပ်ထားသည့် ဂူကလေးတစ်ခုရှိရာ၊ ၎င်းအတွင်း၌ နှစ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသည့် ကျောက် သေတ္တာကြီး သုံးလုံးကို တွေ့ ရှိရ၏။ ၎င်းတို့အနက် နှစ်လုံးမှာ ကျောက်ဖျော အဖုံးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားရာ၊ တစ်လုံးမှာမူ ပွင့်လျက်ရှိ၍ အဖုံးသည် သေတ္တာတွင် မှီလျက် ထောင်နေလေ၏။

ဆာဟင်နရီသည် ပွင့်နေသော ကျောက်သေတ္တာကို မီးခွက်ရောင် ဖြင့် ထိုးပြရာ၊ တစ်ခဏ၌ သေတ္တာတွင်းမှ ပြောင်တောင်တောင် အရောင် များ ဟပ်နေသောကြောင့် ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်ကြပေ။ မျက်လုံးများ ကျင့်သွားရသော အခါတွင်မူ သေတ္တာမှာ စိန်ရင်းများဖြင့် တစ်ဝက်သာသာ ပြည့်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သေတ္တာထဲမှ တစ်ဆုပ် နှိပ်ယူ၍ကြည့်ရာ ဆပ်ပြာရည် သုတ်လိမ်းထားသကဲ့သို့ ကျိတ်တိ ချွတ်တိ ရှိသည့်အဖြစ်ကို စမ်းမသည်နှင့်၊ စိန်တုံးများဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ်မရှိ သည့် အဖြစ်ကို သိရှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။(အသက်ရှူ မမှန်အောင် ရှိနေလျက်) “ကျုပ်တို့ သုံး ယောက်တော့

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဌေးဆုံး ဖြစ်ကြတော့မှာပဲဗျို့။ ကျုပ်တို့စာလျှင် မွန်တီ ခရစ္စတိုဟာ သူတောင်းစားလောက် ရှိဦးမယ်”

ဂွဒ်။ ။“တစ်ခါတည်း ထုတ်ရောင်းလျှင် စိန်ဈေးတွေ ကျကုန်မှာ တောင် ခိုးရိမ်ရတယ်”

ရီ။ ။“နို့ပေမယ့် ရောက်အောင်ထုတ်ဖို့ အရေးက ရှိသေးတယ် ဆရာကြီးတို့”

ဂါဂုလ။ ။“ဟီ ဟီ ဟီ၊ သင်တို့ ရှာနေကြတဲ့ စိန်တွေကို တွေ့ကြရပြီ ဟုတ်လား။ ယူကြ ယူကြ၊ လိုချင်သလောက် ယူကြ။ စိန်ပေါ်မှာ အိပ်ကြ၊ စိန်ကုပ် စားကြ၊ စိန်ကုပ် သောက်ကြ။ ဟား ... ဟား ဟား..... ဟား

ကျွန်ုပ်မှာ “စိန်ကို စားကြ၊ စိန်ကို သောက်ကြ” ဟုသောစကားကို ကြားရသောအခါ၌ မဖြစ်နိုင်သော အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိသည်နှင့် တွေးတော ရယ်မောမိရာ၊ ဂွဒ်နှင့် ဆာဟင်နွရီတို့ကလည်း လိုက်၍ ရယ်မောကြလေ၏။ စောလမန်ဘုရင်သည် စိန်များကို ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ တူးဖော်သိုဝှက်ထားခဲ့ခြင်း အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဒီဆီလဗာသည် တွေ့လျက်နှင့် မယူနိုင်ဘဲ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ခြင်း အကြောင်းကိုလည်းကောင်း စဉ်းစားမိ၍ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးအဖို့ ကုဋေကုဋာ ကြွယ်ဝစေရန် ဖန်တီးစီမံထားခဲ့ကြခြင်း များကိုလည်း တွေးတောရယ်မော မိကြသေး၏။ စင်စစ်သော်ကား ကျွန်ုပ် တို့မှာ ဥစ္စာမြောက်မြားစွာ ရချေတော့မည်ဟု သိရသောကြောင့် အရှင်ပြီး သွပ်တွတ်တွတ် ဖြစ်လာကြဟန် တူပေ၏။

ဂါဂုလ။ ။“ဟိုဘက်က သေတ္တာကြီးတွေကို ဖွင့်ကြည့်ကြပါဦး လော့။ ယူကြ ...ယူကြ ... လိုချင်သလောက် ယူကြ၊ သဘောရှိ ယူလိုက် ကြ.....သင်တို့ပစ္စည်းချည်းပဲ။ ယူ ... ယူ ... ယူသာယူကြ ဟီး.. ဟီး..... ဟီး.. ဟီး.....”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒုတိယသေတ္တာ၏ အဖုံးကို လှုပ်ကြည့်လိုက်ရာ၊ နှုတ်ခမ်းသို့တိုင်အောင် စိန်များ ပြည့်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ တတိယ သေတ္တာကို လှုပ်လိုက်ရာတွင်မူကား စိန်များပြည့်လျက် မရှိဘဲ သုံးပုံ တစ်ပုံ ခန့်လောက်သာ ရှိသော်လည်း၊ လက်ရွေးစင် စိန်တုံးကြီးများချည်းဖြစ်၍ အသေးဆုံးမှာ ခိုင် ပမာဏခန့် ရှိနေပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိန်ကြီးများကို တစ်လုံးစီ မီးရောင်တွင် ထောင်၍ထောင်၍ ကြည့်နေကြခြင်း အလုပ်တွင် မက်မောနေကြသည့် ဖြစ်သောကြောင့်၊ အမယ်ကြီး ဂါဂုလ ထွက်သွားလိုက် သည့်အဖြစ်ကို သတိမပြုမလိုက်ကြချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စိန်ရွေးချယ်ခြင်း အလုပ်တွင် စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိကြစဉ် “လာကြပါဦး၊ ကျောကတုံးကြီး ကျလာပြီ။ ဂွဒ်ဂွဒ်” ဟု ဖော်လတာ၏ အသံဖြင့် ဟစ်အော်သံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ ထိုအခါ ဂါဂုလ၏ အသံက “လွတ်နော်.....လွတ်.....လွတ်ကိုင်းဒါဖြင့်” ဟု ပြောလိုက်သံ ကြားရပြီးနောက်၊ ဖော်လတာက “ကယ်ပါဦးကျွန်မကို ဓားနဲ့ ထိုးနေပါပြီ” ဟု ဟစ်အော်သံ ကြားရပြန်လေ၏။

ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝင်ခဲ့သော လမ်းတစ်လျှောက် အပြေး

အလား ထွက်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်ရာထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါတွင်မူကား ကျောက်တံခါးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျနေလျက် ကြမ်းပြင်နှင့် သုံးပေလောက်သာ ကွာတော့သည်ကို တွေ့ကြရ၏။ တံခါးကြီး အနီး၌ကား ဂါဂူလနှင့် ဖော်လတာတို့ ထွေးလွှဲသတ်ပုတ်လျက်ရှိရာဖော်လတာသည် သွေးများယိုစီးလျက် ရှိသော်လည်း ဂါဂူလကို ဖက်တွယ်ထား၍ ဂါဂူလက လည်း အတင်းရုန်းဖယ်လျက် ရှိနေကဆုံး၌ ဂါဂူလသည် ဖော်လတာ ၏ လက်မှ လွတ်ထွက်သွား၍ နှစ်ပေသာသာမျှသာ ကျန်တော့သည့် ကျောက်တံခါးပေါက်အောက်သို့ ကိုယ်ကိုပစ်လိုကာ လွှဲမိ၍တိုးလိုက်၏။ ဂါဂူလ၏ ကိုယ်သည် လျော့ကျလျက်ရှိသော ကျောက်တံခါးကြီး အောက် တည့်တည့် သို့ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။ တစ်လွန်မျှ လွန်လိုက်လျှင် လွတ်ချေ တော့မည်။ သို့သော် မလွန်နိုင်နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ ဖော်လတာသည် အလျားလိုက် ပစ်ထိုး၍ ဂါဂူလကို ဆွဲထားလိုက်ရာ၊ နောက်တစ်ခဏ၌ ငါးတန်ထက် မနည်း လေးလံသော ကျောက်တံခါးကြီးသည် ဂါဂူလ၏ အရိုးစုမျှသာ ရှိနေသော ကိုယ်ကာယပေါ်သို့ ပိသည်ထက်ပို၍ ကျလာလေ ရကား၊ နားများ ကဲ့ရဲ့တော့မတတ် စူးရှစွာ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဟစ်အော် နေသော ဂါဂူလ၏ အသံများ ရပ်စဲသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “ဂျီ ” ဟု အရိုးများ ညက်ကြွေသော အသံကြီးတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်တံခါးကိုပြေး၍ ကိုယ်လုံးနှင့် တိုက် ကြသော်လည်း မရချေ။ ဂါဂူလ၏ကိုယ်မှာ ကျောက်တံခါးအောက်တွင် ကြွေလျက် ရှိလေပြီ။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖော်လတာကို ကြည့်ကြရာ၊ မိန်းကလေး မှာ ရင်ဘတ်တွင် ဓားထိုးခံထားရသဖြင့် သေလောက်သောဒဏ်ရာ ရရှိထားသည့် အဖြစ်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

တာ။ ။ “ဂူဒီ...ဂူဒီ...ကျွန်မ သေရတော့မယ်။ ကျွန်မ မူးနေတုန်းမှာ ဂါဂူလ ကျွန်မ မသိအောင် ထွက်သွားပြီး ကျောက်တံခါးကို ချလိုက်တယ်။ တံခါးကြီး ကျလာနေတုန်းမှာ သူက ပြန်ဝင်လာပြီး ရှင်တို့ဆီကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မ သူ့ ကို ဖက်ထားတယ်။ သူက ရုန်းလို့ မလွတ်နိုင်တာနဲ့ ကျွန်မကို ဓားနဲ့ထိုးပြီး တံခါးကြီးအောက်က ငုံ့ပြေးရာမှာ ကျွန်မက ဆွဲထားလို့ တံခါးပိပြီး သေရှာရော မှတ်တယ်။ သူလည်းသေ၊ ကျွန်မလည်း သေရတော့မယ် ဂူဒီ”

ဂူဒီ။ ။ (သူငယ်မ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း) “မသေရပါဘူး ဖော်လတာ ... ကျုပ်မှာ ဆေးတွေ အပါသားကပဲ။ ဟိုအပြင်ရောက်တော့ ပျောက်အောင် ကုပေးမှာပေါ့”

တာ။ ။ (ဦးခေါင်းကို ယမ်းလျက်) “အပြင်ဘက်ရောက်အောင် ကျွန်မ မနေရတော့ဘူး ဂူဒီ။ ကျွန်မ သေတော့လေ ... ဟိုက ကြယ်တာရာ ကြီးမှာ သွားပြီး စောင့်နေမယ်နော်။ ဂူဒီ လိုက်လာခဲ့နော်။ ဟိုရောက်တော့ ကျွန်မလည်း ဂူဒီတို့လို ဖြူလာမယ် မဟုတ်လား။ နှစ်ယောက်စလုံး ဖြူပြီ ဆိုတော့မှ အတူတူနေကြရအောင်နော်။ အခုတော့ ကျွန်မက မည်းလို့ ဂူဒီက ရှက်လိမ့်မယ်။ ဟိုရောက်တော့ ကျွန်မလည်း ဖြူလာမှာကြောင့် ကျွန်မ သေရမှာ မကြောက်ပေါင်၊ နည်းနည်းမှ မကြောက်ဘူး။ ဂူဒီတို့လို ဖြူပြီး ဂူဒီနဲ့ အတူတူ နေရရင် ပြီးရော”

ဂွဒ်။ ။ “ဖြူချင်ဖြူ...မည်းချင်မည်း၊ ဘယ်တော့မှ မခွဲပါဘူး။ ဖော်လတာ မြန်မြန်ပျောက်အောင် လုပ်၊ ပျောက်တော့ အတူတူနေကြရမယ်။ ကြားလား”

တာ။ ။ “ဂွဒီရေ...အို...ဂွဒီ ကျွန်မကို ဖက်စမ်းပါ။ ကျွန်မ ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး။ ဂွဒီ ဘယ်ကလဲ၊ ဖက်ပါ ဖက်ထားစမ်းပါ ကျပ်ကျပ်ကြီး ဖက်ထားစမ်းပါ ...ဖက် ... ဖက် .. ဖက်”

ဂွဒ်သည် ဖော်လတာကို စိမိပါအောင် ဖက်ထားရာမှ ရုတ်တရက် ခုန်ထ၍ “သွားရှာပြီ မိတ်ဆွေတို့ သွားရှာပြီ။ ခြေကွဲ ...ဖော်လတာ ... ဖော်လတာ” ဟု ရေရွတ်ရင်း မျက်ရည်များ အသွယ်သွယ် ယိုစီးကျလာ လေ၏။

ဆာဟင်နရီ။ ။ “သွားရှာပေမယ့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် နေကြမှာပါ မိတ်ဆွေ။ ကျပ်တို့လည်း လိုက်ကြရမှာပါ။ မခိုးရမိပါနဲ့.....”

ဂွဒ်။ ။ “ဘယ်နှယ်ကြောင့် လိုက်ကြရမှာလဲဗျ”

ရီ ။ ။ “ထွက်လမ်းမရှိလို့မို့ အရှင်လတ်လတ် ဂူသွင်းပြီးဖြစ်နေတာ မမြင်ကြဘူးလား ခင်ဗျားတို့”

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဖော်လတာအတွက် ပုပန်နေမိကြသည့် ဖြစ်သော ကြောင့် ဆာဟင်နရီ၏စကားကို ကြားကြရသော အခါမှသာလျှင် ကျွန်ုပ် တို့၏ အခြေအနေကို အမှန်အတိုင်း စဉ်းစားမိကြလေတော့၏။ စင်စစ် သော်ကား ... ကျောက်တံခါးကြီးမှာ ပိတ်လျက်ရှိနေသည့်ပြင်၊ ၎င်းတံခါးကြီး ဖွင့်နည်းကို သိရှိသည့် တစ်ယောက်တည်းသော မိန်းမကြီးမှာလည်း ညက်ညက်ကြွေလျက် ပျက်စီးခြင်းတိုင် ရောက်နေလေပြီ။ ကျောက်တံခါးကြီးမှာ ဒိုင်းနမိုင်းနှင့် ခွဲဖွင့်နည်းမှတစ်ပါး၊ အခြားနည်းလမ်း မရှိပေရာ ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှာ တံခါးကြီး၏ အတွင်းဘက်သို့ရောက်လျက် ရှိနေကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ အခြေအနေကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ စဉ်းစားမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှာ ဖော်လတာ၏ အလောင်းအနားတွင် ပျော့ခွေကာ ကျသွားလေတော့၏။ ပုဆိန်ကိုကိုင်၍ တစ်ယောက်ချင်းတိုက်ဖို့ ဦးမလေးခဲ့သော ဆာဟင်နရီပင်လျှင် မျက်နှာများပျက်လျက် ရှိလေတော့၏။ သွေးပူပူတွင် ရန်သူ၏ ပုဆိန်ချက်ဖြင့် တစ်ချက်တည်း ဖိုင်းခနဲ ခုတ်ပိုင်းခြင်း ခံရခြင်းသည် တဖြည်းဖြည်း အစာငတ် ရေငတ်ခံ၍ သေရသောအဖြစ်နှင့် များစွာ ခြားနားခြင်း ရှိပေ၏။

ဂါဂူလသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဂုဏ်သိ လိုက်ပို့တည်းက ကျွန်ုပ်တို့ မက်မောလှသော ဘဏ္ဍာများ အနီးတွင် တဖြည်းဖြည်း သေကြေပျက်စီး ကြရမည့်အရေးကို ကြိုတင်စိမ့်ထားပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် ကြိုတင်၍ အရသာ ခစားနေခဲ့သည့် လက္ခဏာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် လမ်း တစ် လျှောက်လုံး တွေးမိတိုင်း အရှင်နေခဲ့သည့်ပြင် “စိန်များကို စားကြလော့၊ စိန်များကို သောက်ကြလော့” ဟု ပြောလိုက်သော စကားမှာလည်း အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အလျင်က ဤဂုဏ် ရောက်ခဲ့ ဖူးသည့် ဒီဆီလဟာမှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့နည်းတူ ပိတ်လှောင်ခြင်း ခံရမည့် ဘေးကို ရုတ်တရက် သိမြင်သည့်နှင့် စိန်အိတ်ကြီးကို ခွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီး အရေးတကြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရဟန် တူပေ၏။

ရီ။ ။ “ကိုင်း... ဆရာတို့၊ ဒီလို မှိုင်တွေချနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ မီးခွက်မှာ

ဆီမကုန်ခင် ကျောက်တံခါးကြီးကို ဖွင့်တဲ့ခလုတ်များ ရှိသလား လို့ ရှာကြည့်ကြရအောင်

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရုတ်တရက် အသက်သွင်းပေးလိုက်သကဲ့သို့ အလွန် သွက်လက်လာကြ၏။ အမယ်ကြီး၏ သွေးအိုင်ကို မရှောင်ကွင်းနိုင်ဘဲ ကျောက်တံခါးကြီး၏ အထက် အောက် နံဘေး စသည်တို့၌လည်းကောင်း၊ အနီးရှိ နံရံ၌လည်းကောင်း အဖေ အထစ် အခွက် အက်ကြောင်း စသည်တို့ကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ် ရှာဖွေကြပါသော်လည်း မည်သည့်ခလုတ်ကိုမျှ မတွေ့ကြရချေ။

ကျွန်ုပ်။ ။“ကျုပ်အထင်တော့ဖြင့် ခလုတ်ဟာ တံခါးရဲ့ ဒီဘက်မှာ မရှိပေဘူး၊ ဟိုဘက်မှာ ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်သာ ဂျော့လဟာ တံခါးကြီး မကျမီ ကတိုက်ကရိုက် ငုပ်လျိုးပြီး ထွက်ဖို့ ကြိုးစားတာပေါ့ဗျာတို့”

ရီ။ ။“ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲ တွေးမိတာပဲ၊ သို့သော် နည်းလမ်း ရှိသလောက် မချန်လှုပ်ခဲ့ချင်လို့သာ ရှာကြည့်ရပါတယ်။ ကိုင်း ဒါဖြင့် ဘဏ္ဍာတိုက်ခန်းဘက်ကို သွားကြည့်လိုက်ကြပါဦးစို့”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘဏ္ဍာတိုက်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာကြစဉ်၊ ကျောက် တုံးများပေါ်တွင် ဖော်လတာ တင်ထားသည့် လက်ဆွဲခြင်းကလေးကို တွေ့သည့်နှင့် ကောက်ယူခဲ့၍ ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲ၌ ထားခဲ့ပြီးမှ တစ်ဖန် ထွက်လာကြ၏။ ဖော်လတာ၏ အလောင်းကို ပွေ့ချဲ့ခဲ့ကြပြီးလျှင် ရွှေသေတ္တာကြီးများ အနီးရှိ ကြမ်းပေါ်တွင် ချထားကြလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် စိန်သေတ္တာကြီး တစ်လုံးစီ မှီလျက် ထိုင်နေကြလေ၏။

ရှေးဦးစွာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆာဟင်နရီ၏ အကြံပေးချက်အရ ရိက္ခာ ကလေး ရှိသမျှကို သုံးပုံ အညီအမျှ ပုံကြ၍ တစ်ယောက်တစ်ပုံစီ ယူကြ၏။ ရိက္ခာဟူသည်မှာ အမဲခြောက် အနည်းငယ်နှင့် ကွတ်ပုလင်း တစ်လုံးခန့်စီ ဝင်သော ရေဘူးနှစ်လုံးမျှသာ ဖြစ်ရကားအလွန် ချွေချွေတာတာ စားသောက် ကြပါမူ လေးနပ်စာမျှစီ ရကြသောကြောင့် နှစ်ရက်တိတိ အသက်ရှင်နေနိုင်ကြဖို့ ရှိသည်ဟု ထွက်ကန်းရကြ

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အလွန်မွတ်သိပ်နေကြပြီဖြစ်၍ အမဲခြောက် အနည်းငယ်နှင့် ရေအနည်းငယ်မျှစီ စားသောက်ကြ၏။ ခွန်အား အတန်ငယ် တောင့်တင်းလာကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘဏ္ဍာတိုက်ခန်း ၏ ၏ နံရံနှင့် ကြမ်းများကို သေချာစွာ တီးခေါက်စမ်းသပ် စံစမ်းကြ၏။ သို့ရာတွင် ထွက်ပေါက်နှင့်တူသည့် မည်သည့်အရာမျှ မတွေ့ကြရချေ။

ထိုအတောအတွင်း၌ မီးခွက်သည် မှေးမှိန်စ ပြုလာပြီဖြစ်၍ ဆီ ကုန်ခန်းတော့မည့် အထိမ်းအမှတ်ဟု သိရှိကြရ၏။

ရီ။ ။“ကာတာမိန်း.....ခင်ဗျားနာရီ သွားနေသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် နာရီကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ၆ နာရီ ထိုးနေသည်ကို တွေ့ရလေရာ၊ ၁၁ နာရီ အချိန်က ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်ခဲ့ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် ၇ နာရီမျှ အချိန်ကြာသွားခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်။ ။“အင်ဖာဒူးက ကျုပ်တို့ ဒီကနေ့ည ပြန်မရောက်လျှင်

နက်ဖြန်လောက်တော့ လိုက်လာပြီး ရှာကြကောင်းပါလားဗျာ”

မိ။ ။“ရှာတော့ ရှာကြမှာပါလေဗျာ၊ နို့ပေမယ့် တံခါးရှိတဲ့ နေရာကိုလည်း မသိ၊ ဖွင့်နည်းကိုလည်း မသိတော့၊ ဖွင့်ပေးဖို့ရာ ခပ်ကျပ်ကျပ်ပဲ။ ကျောက်တံခါးကြီးဟာက ထု ၅ ပေထက်မနည်း ထူလေတော့တကယ်လို့ တံခါးကို တွေ့ ကြုံတောင်မှ ကုက္ကယာနား တစ်ပြည်လုံး ဝိုင်းပြီး တူးကြဦးတော့၊ ကျုပ်တို့ အသက်မအောင် ဖွင့်နိုင်ဖို့ အခက်သားပဲ။ ဘဏ္ဍာမက်ပြီး မရဏလမ်းကို မြန်းကြတဲ့လူတွေ အပိုပေါ့ဗျာ .. ကျုပ်တို့သုံးယောက် အပါအဝင်ပေါ့”

ထိုခဏ၌ မီးခွက်သည် တိုး၍ မိန့်သွားလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ကား မီးတောက်သည် ရုတ်တရက် ကြီးလာ၍ တစ်ခန်းလုံး ဝိုင်းခန့် လင်းသွားရာတွင် ဆင်စွယ်ပုံကြီးကို လည်းကောင်း၊ ရွှေသေတ္တာကြီးကို လည်းကောင်း၊ ဖော်လတာ၏ အလောင်းကို လည်းကောင်း၊ ဆိတ်သားရေအိတ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်၏ သွေး မရှိသော မျက်နှာများကို လည်းကောင်း ထင်းခနဲ ပေါ်လာစေ၏။ ထိုနောက် တဖြည်းဖြည်း မှန်ကျသွား၍ ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားလေတော့သတည်း။

...M.M.B.F.K.R...

မျှော်လင့်ခြင်း လုံးလုံးမရှိတော့ခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘဏ္ဍာတိုက်ကြီးထဲတွင် ထိုညဉ့်က ခံစားကြရသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခ အကြောင်းကို စာတစ်အုပ်ပြည့်အောင် ရေးသော်လည်း ကုန်ဆုံးနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ခရီးပန်းခွဲ၍ စိတ်နှစ်မီးကိုယ်ကျေ ရှိနေပါလျက်နှင့်ပင် မွေးခနဲ လစ်ခနဲ ရံဖန်ခံခဲ့ရလောက်သာ အိပ်ပျော်ခဲ့၍ နီးနေမိသော အချိန်သည်သာလျှင် များခဲ့ပေဆီတိုင်မိနေလိုက်သည်မှာ လည်း ကြောက်ခမန်းလိလိ ရှိပေတော့၏။ မြေပြင်ထက်၌မူ မည်မျှပင် တိတ်ဆိတ်လှပါသည် ဆိုသော်လည်း လှုပ်ရှားသော အရာဝတ္ထု တစ်ခုခု ရှိနေသေး၍ အသံအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေတတ်သည်သာ ဖြစ်ပေရာထိုအရပ် မှာမူ မိုးပွင့်များ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည့် တောင်ကြီး၏ နက်လှစွာသော ဝမ်းခေါင်းကြီးထဲတွင် တည်ရှိနေပေရကား၊ တိတ်ဆိတ်သော အခြင်းအရာသည် အလွန်ထင်ရှား ပီသလှသည် ဖြစ်သောကြောင့် လက်ဖြင့် စမ်းသပ်၍ပင် တွေ့နိုင်တော့မလောက် မှတ်ထင်ရပေတော့၏။ အထက်၌ကား ပေ ပေါင်း ၃,၀၀၀ ကျော် မြင့်မားသည့် တောင်ထွတ်ကြီး ဖိနိပ်ထားပေရာ၊ နံဘေး၌ကား အလောင်းများထားသော အခန်းကြီးနှင့်ပင် ဥမင်လိုက်ခေါင်း တစ်တန်း၊ ကျောက်တံခါးကြီး တစ်တန်း ကွာခြားလျက် ရှိပေတော့၏။ အလောင်းများမှာလည်း အသံထွက်သော အရာဝတ္ထုမျိုး မဟုတ်ချေ။ အထက် ကောင်းကင်၌ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီးတိုက်၍ မိုးကြိုးအချက်ပေါင်း ထောင် သောင်းဆင့်၍ ချန်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နေရာမှ သွဲသွဲကလေးမျှပင် ကြားနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်တို့အနီးတွင် တိုင်းပြည် နှစ်ပြည် သုံးပြည်မျှ မဟုတ်သေးတိုက်ကြီး ခြောက်တိုက်အနက် ကြိုက်ရာ တိုက်ကို ရွေးချယ်ဝယ်ယူနိုင်လောက်သည့် ပစ္စည်းဘဏ္ဍာများ ရှိနေသည် မှန်သော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းပစ္စည်းအားလုံးကို ကိုယ်တိုင်လွတ်လပ် ရေးနှင့် ဝမ်းမြောက်စွာ လဲလှယ်လိုကြမည်ပြင်၊ မကြာမီအတွင်း၌ ပေါင်မုန့် တစ်လုံး၊ ရေတစ်ခွက်မျှနှင့်ပင် လဲလှယ်ရန် အသင့်ရှိကြပေတော့မည်။ ပစ္စည်း ဘဏ္ဍာတို့ မည်သည်မှာ အသက်ကိုစွန့်၍ ရှာဖွေကြရသော်လည်း နောက်ဆုံး တစ်နေ့၌ အဖိုးမတန် အချည်းနှီးမျှသာ ဖြစ်ကြပါတတ်ကား။

ဤသို့သော စဉ်းစားနည်းတို့ဖြင့် ညသည် တဖြည်းဖြည်း အချိန် ကုန်လျက် ရှိတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ ဆာဟင်နရ်က စကားပြောလိုက်ရာ၊ ၎င်း၏အသံမှာ တိတ်ဆိတ်လှသော ထိုအရပ်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဆူညံသွားလေတော့၏။

ရီ။ ။ "ဝွဒ် နိုးနေပြီလား၊ မီးခြစ်ဘူးထဲမှာ မီးခြစ်ဆံ ဘယ်နှစ်ချောင်း ကျန်သေးသလဲ"

ဝွဒ်။ ။ "ရှစ်ချောင်း ကျန်သေးတယ်"

ရီ။ ။ "ဒါဖြင့် အချိန်သိကြရအောင် တစ်ချောင်းခြစ်ပြီး နာရီ ကြည့်လိုက်စမ်း"

ဂွဒ်က မီးခြစ်ပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ ၅ နာရီ ထိုးနေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် မိုးလင်းလှသည့် အပြစ်ကို တွေးတော နိုင်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ "နည်းနည်းပါးပါး အားကလေးရှိကြအောင် အစား နည်းနည်းလောက် စားလိုက်ကြဦးစို့လား ဗျာတို့"

ဂွဒ်။ ။ "စားနေလို့ အပိုပါပဲလေ၊ မြန်မြန်သေရင် မြန်မြန်ဒုက္ခ အေးသွားကြတယ် မိဟုတ်ဘူးလား"

ရီ။ ။ "ဒီလို ဟုတ်ပါရိုးလားလေ၊ အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး မျှော်လင့်စရာ ရှိသေးတယ်လို့ သဘောထားကြရမယ်။ ကိုင်း ... စားလိုက်ကြဦးစို့"

ကျွန်ုပ်တို့သည် အစားအနည်းငယ်မျှစီ စားသောက်ကြပြီးနောက် ဆာဟင်နရီ၏ အကြံပေးချက်အရ တံခါးမှ အင်ဗာဒူးတို့လူစု ရှိနေခဲ့လျှင် ကြားလိုကြားကြား သဘောထားလျက် တံခါးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ သံပြိုင် တစ်အော်ခမ်းကြ၏။ သို့သော်လည်း မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘဏ္ဍာတိုက်ခန်းသို့ ပြန်လာ၍၊ ဓိန် သေတ္တာကြီးများ အပေါ်တွင် မြီကြပြီးလျှင် တောင်တောင်မြောက်မြောက် စဉ်းစားရင်း ကျွန်ုပ်မှာ လိုက်လိုက်လှလှ ဝမ်းနည်းလာသည်နှင့် ဆာဟင်နရီ၏ ပခုံးကြီးပေါ်တွင် ဦးခေါင်းတင်ကာ ငိုမိလေရာ၊ ဂွဒ်မှာလည်း အခြားပခုံး တစ်ဖက်မှ ငိုသံကြားလိုက်ရ၏။ ဆာဟင်နရီကြီးမှာ ကိုယ်ကာယ ကြီးမား သလောက် စိတ်သဘောထားလည်း ကြီးမားခွင့်ခွဲပေရာ၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂွဒ် တို့မှာ ကလေးသူငယ်များသဖွယ် ထိပ်ဂွလ်ကြီးကိုသာ မှီခိုအားထားခြင်း ပြုနေကြတော့၏။ သဘောထား ကြီးခြင်း၊ ငယ်ခြင်း စသော အခြင်းအရာ တို့မှာ အကျဉ်းအကျပ် အခက်အခဲများနှင့် ကြုံတွေ့ ရသော အခါများတွင်မှ ပိုမိုထင်ရှားလှပေတော့၏။

ဆာဟင်နရီကလည်း ၎င်းကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ပူပန်သောက ရှောက်ရမည်မှန်သော်လည်း ၎င်း၏ပူပန်မှုကို အလေးဂရုမပြုသည့် လူကုဏ္ဍာ နှင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသော ကလေးသူငယ်များအား အထိန်းဖြစ်သူက ချော့မော့အားပေးသည့်နည်းတူ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် အကြောက် ပျောက်စေခြင်းက ပို၍ဝတ္ထုများ ပြောပြရာသေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ အကျဉ်းအကျပ်သို့ ရောက်နေရပြီးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ဖူးသော လူစွမ်းကောင်းများ အကြောင်း၊ သဘောထားများ အကြောင်း၊ စစ်သားများအကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောပြ ရှာသေး၏။ ယင်းသို့ ပြောပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ စိတ်သက်သာရာ မရကြောင်း တွေ့ရသောအခါ၊ နောက်ဆုံး၌ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်ကြရမည်ဖြစ်၍ ဘုရားသခင်ကိုသာ ဆုတောင်းကြဖို့၊ အားထား ကြဖို့ ပြောရုံရှာတော့၏။ ဆာဟင်နရီကား တကယ့်သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံ၍ ရေပြည့်သော အိုးကြီးနှင့် တူလှသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေတည်း။

ဤနည်းအားဖြင့် တစ်နေ့ကုန်လွန်သွားခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်သည် မီးခြစ် တစ်ချောင်း ဖြုန်း၍ နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ညဉ့် ၇ နာရီ ထိုးလျက်

ရှိကြောင်း တွေ့ ရပေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် အမဲမြောက်နှင့် ရေ အနည်းငယ်ကို စားသောက်ကြပြန်ရာ ခွန်အားပြည့်တင်းလာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ အကြံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ခင်ဗျားတို့ သတိထားမိကြသလား၊ ကျုပ်တို့ ဒီနေရာ ရောက်တာ နာရီ ၃၀ ကျော်သော်လည်း အသက်ရှူရတဲ့လေဟာ ထင်သလောက် မဟောင်းဘူး။ လက်ဆတ်တုန်းပဲ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

ရီ။ ။ “ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ခင်ဗျားပြောမှ ကျုပ် သတိထားမိတယ်။ ကျောက်တံခါးကြီးဆီကတော့ လေဝင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်အပေါက်က ဝင်သလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ လေသစ် ဝင်စရာ မရှိလျှင် ခုလောက်ရှိ အသက်ရှူ တော်တော်ကျပ်ကရော့မယ်။ ရှာကြည့်ကြစို့လား”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မျှော်လင့်စရာ အနည်းငယ်မျှကလေး ပေါ် ပေါက်လာသည်နှင့် သွက်သွက်လက်လက် ဖြစ်လာကြ၍၊ ကြမ်းပေါ်၌ လေးဖက်တွားကာ လေသစ်ဝင်သော အပေါက်ကို စုံစမ်းရှာဖွေကြရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဖော်လတာ၏ အေးစက်သောမျက်နှာကို စမ်းမိသည်နှင့် လန့်သွားမိ သေး၏။

တစ်နာရီကျော်ခန့် စုံစမ်းမိကြသော် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆင်စွယ်များ၊ သေတ္တာများကို ဦးခေါင်းနှင့် တိုက်ရဖန်များသဖြင့် ဦးခေါင်းကျန်းလှပြီ ဖြစ်၍ ဆာဟင်နရီနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ လက်လျှော့လက်ကြတော့၏။ ဂွဒ်မှာမူ အလုပ်မရှိဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေရခြင်းထက် စိတ်သက်သာရာ ရှိသည်ဟုပြော၍ စုံစမ်းမြဲတိုင်း ဆက်လက် စုံစမ်းနေသေး၏။

အတန်ကြာလတ်သော်“ဟေ့ ဆရာတို့၊ လာကြည့်ကြစမ်းပါဦး” ပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အူယားဖားယား သွားကြ၏။

ထိုအခါ ဂွဒ်သည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုယူ၍ ကြမ်းပေါ်တစ်နေရာ တွင် ထားပေးပြီးနောက် “ဘယ်နှယ်လဲ ...” ဟု မေးရာ လေတိုးတက်နေ သကဲ့သို့ တွေ့ ရသည်ဟု မှတ်ထင်မိ၏။ ထိုနောက် ဂွဒ်က ကြမ်းပြင်ကို ခြေထောက်နှင့် ဆောင့်ပြရာ လိုက်သံပါသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်မိကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မီးခြစ်သုံးချောင်း ကျန်သည့်အနက် တစ်ချောင်းကို တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် ခြစ်ကြည့်လိုက်ရာ၊ အခန်းကြီး၏ အဝေးဆုံးသော ထောင်သို့ ရောက်နေကြကြောင်း တွေ့ကြရ၏။ ၎င်းနောက် မီးခြစ်ဆုံမှ အလင်းရောင်ရှိခိုက်တွင် ကြည့်လိုက်ကြရာ၊ ကျောက်ကြမ်းပြင်တွင် အဆက်ကြီး တစ်ခုတွေ့ရ၍ ကြမ်းပြင်နှင့် တစ်ညတည်းဖြစ်နေအောင် မြှုပ်ထားသော ကျောက်ကွင်းကြီး တစ်ကွင်းကိုလည်း မြင်ကြရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရင်ထဲ၌ တဒိန်းဒိန်း လှုပ်ခတ်လျက် ရှိကြ၏။ ဂွဒ်သည် ကိရိယာအစုံပါသော မောင်းချွေးကို ဖွင့်၍ ကျောက်ကွင်းကြီးပတ်လည်တွင် သင့်လျော်ရာ ကိရိယာနှင့် တဖြည်းဖြည်း ခြစ်ထုတ်ရာ၊ နောက်ဆုံး၌ ကျောက်ကွင်းကြီးသည် ထောင်၍ ရသော အခြေမျိုးသို့ ရောက်လာတော့၏။ ဂွဒ်သည် ကွင်းတွင် လက်သွင်း၍ အားကုန်ဆွဲကြည့်လိုက်ရာ တစ်ဆံခြည်ခန့်မျှ ရွေ့ဟန်မတူချေ။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်က တစ်လှည့်ဆွဲကြည့်ရာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။ ကွင်းမှာလည်း လူနှစ်ယောက် မတွယ်လောက်သည့်ပြင် နီရဲထောင့်တွင်

တည်နေသောကြောင့် နှစ်ယောက်အတူယှဉ်၍ ရပ်ဖို့ပင် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထို့နောက် ဆာဟင်နရီက တစ်လှည့် ခမ်းပြန်သေး၏။ သို့သော် မထူးခြားလှချေ။

ထိုအခါ ဂွဒ်သည် လေတိုးသော အဆက်တစ်လျှောက်တွင် ချွေးများကို စားနှင့် ခြစ်ထုတ်ပြန်၏။ ထို့နောက် ကျောက်ကွင်းတွင် ၎င်း၏ ပိုးလက်ကိုင်ပဝါ အထူကြီးကို လျှို့ဝှက် ဆာဟင်နရီအား ကိုင်စေပြီးမှ ကျွန်ုပ်က ဆာဟင်နရီ၏ခါးကို ဖက်ထား၏။ အသင်ရှိလတ်သော် ဂွဒ်က “ကြိတ်လိုက်ကြ” ဟု အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် တအားကုန် ညှစ်ထုတ်၍ ဆွဲလိုက်ကြရာ တရွေ့ရွေ့ ပါလာသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဂွဒ်တစ်ခုခြည်သံ ကြားရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် လုံး ပက်လက်လန်လျက် ရှိကြရာ၊ ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ် ပွင့်ပါလာခဲ့လေပြီ။

အမောဖြေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်း ခြစ်ကြည့် လိုက်သောအခါ ကျောက်လှေကားတစ်ခု၏ ပထမအထစ်ကို တွေ့မြင်ကြ သဖြင့် “ဟူရေ” ဟု အော်လိုက်မိကြသေး၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ လှေကားမှ ဆင်းလိုက်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေရာ၊ ဆာဟင်နရီက အကြံပေး သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အမဲခြောက် အကြွင်းအကျန်နှင့် ရေကိုယူရန် ပြန်လာ ခဲ့လေ၏။ ယင်းသို့ ပြန်လာခဲ့စဉ် ကျွန်ုပ်တို့သည် အကြံရသည်နှင့် စိန်သေတ္တာ ကြီးများထဲမှ စိန်များကို အကျအတိ ရှိသမျှနှင့် ဘောင်းဘီအိတ်များပါ ပြည့်အောင်သိပ်၍ ထည့်လာခဲ့၏။ မိတ်ဆွေများအားလည်း ကျွန်ုပ်နည်းတူ ယူခဲ့ကြဖို့ အကြံပေးသောအခါ၊ ဆာဟင်နရီက စိန်ဆိုလျှင် ကြားရရှိမှုနှင့် နှလုံးနာလှသဖြင့် တစ်သက်ပတ်လုံး စိန်တစ်လုံးမျှ မမြင်မတွေ့ပါရစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိကြောင်းနှင့်ပြော၍ မယူခဲ့ဘဲ နေလေတော့၏။ ဂွဒ်မှာလည်း စိန်ကို သတိမရ၊ မိမိအား ကြင်နာလှသော ဖော်လတာ၏ အလောင်းဆီသို့သာ ပြေး၍ လက်ကိုကိုင်ကာ နှုတ်ဆက်နေလေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေကားထစ်များတစ်လျှောက် ဆင်း သက်လာခဲ့ကြရာ၊ ၁၅ ထစ်မျှ ဆင်းမီသောအခါတွင် ရှေ့ဆုံးမှဆင်းသော ဆာဟင်နရီက လှေကားဆုံးပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျန်သော မီးခြစ်ဆံ နှစ်ဆံအနက် တစ်ဆံကို ခြစ်ကြည့်ရာ၊ လက်ဝဲဘက်သို့တစ်ခု၊ လက်ယာဘက်သို့တစ်ခု ဖောက်လှုပ်ထားသည့် ဥမင် လွှတ်ခေါင်းနှစ်ခုကို တွေ့ကြရလေ၏။ ၎င်းလမ်းနှစ်ခုအနက် မည်သည့် ဘက်သို့ လိုက်ရမည်ဟု စဉ်းစားနေကြစဉ်၊ ဂွဒ်က လက်ယာဘက်မှ လေတိုက် သဖြင့် မီးတောက်လှုပ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် လေဝင်ရာ ဖြစ်သော လက်ယာဘက်သို့ လိုက်ထိုက်ကြောင်းပြောသည်နှင့် သဘောတူ လိုက်သွားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်များဖြင့် နံရံကိုစမ်းသပ်လျက် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားကြရာ ၁၅ မိနစ်ခန့် သွားမီသောအခါ၊ လက်ယာဘက်သို့ ချိုးသွားသော လွှတ်ခေါင်းတစ်ခုကို တွေ့သည်နှင့် ၎င်းအတိုင်း လိုက်သွား ကြပြန်ရာ၊ မကြာမီ ဒုတိယလမ်းချိုးတစ်ခုကို တွေ့ကြပြန်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ လမ်းချိုးတွေတိုင်း ချိုး၍ ချိုး၍ လိုက်သွားကြရာ၊ မည်မျှလောက် ခရီး ပေါက်ရောက်ခဲ့သည်ကား မသိ၊ အချိန်မှာမူကား နာရီပေါင်းများစွာ ကြာပေ

တွေမည့်ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဝက်ပါကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေကြဟန် တူပေရာ၊ ရှေးအခါက သတ္တုတွင်းတူးသော လူများက သတ္တုကြောတွေတိုင်း လိုက်၍ တူးဖောက်သွားခြင်းအားဖြင့် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသည့် လက္ခဏာ ရှိပေ၏။

ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် အပေါက်တွေ နီးနီးနှင့် လိုက်ရဖန် များသောကြောင့် အာခြောက်လွှာဖြင့်၊ ကျန်သမျှသော ရေကလေးနှင့် အမဲခြောက်တို့ကို ကုန်စင်အောင် စားသောက်ပြီးကြလေပြီ။ ဂူကြီးထဲတွင် သေရသော ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် ဝက်ပါသဖွယ် ရှုပ်ယှက် ခတ်နေသော ဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီးအတွင်း၌ သေကြရမည့်ပုံ ပေါက်နေခဲ့ လေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ပျက်စွာနှင့် ရပ်နားနေကြစဉ် ဝေးလံသောအရပ်မှ အသံသံသံ ကြားရသည် ထင်မှတ်၍ ကျွန်ုပ်က ဂွဒ်တို့အား ပြောပြရာ အားလုံး နားစိုက်ထောင်နေကြ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဂွဒ်က “ဟုတ်တယ်ဗျို့..... အသံပဲတခြားအသံ မဟုတ် ဘူး။ ရေစီးနေတဲ့ အသံဗျို့” ဟု ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အသံကြားရာဘက်သို့ လိုက်သွားကြလေ၏။ အသံသည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လောင်လာခဲ့ရာ၊ ကျောက်တုံးများအကြားမှ တီး၍ဖြတ်စီးသော ရေသံဖြစ်ရမည် ဟူ၍ပင် အမှန်ပြောနိုင်ကြလေပြီ။ သို့ ရာတွင် မြေကြီး၏ ဝမ်းခေါင်းနှင့်တူသော ဤဥမင်လိုက်ခေါင်းအရပ်တွင် မည်သည့်နည်းနှင့် ရေတသွင်သွင် စီးဆင်းလျက် ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုနေရာ၌ ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်လျက်ရှိသော ဂွဒ်သည် ရေနံ့ရသည်ဟု ပြောလျက် ဆက်လက်လျှောက်သွားစဉ်၊ ဝန်းခန့် အသံကြားလိုက်ရ၍ ဂွဒ်မှာ ရေထဲသို့ ကျသွားလေပြီ။

“ဂွဒ် ဂွဒ် ဘယ်ကလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်တို့က အလန့်တကြား ဟစ် အော်လိုက်ကြရာ၊ မကြာမီ ဂွဒ်က “တော်ပါသေးဗျို့၊ ကျောက်တုံးကြီးကို တွယ်ထားမိသေးတယ်။ ပျို့ ဆရာတို့ခင်ဗျားတို့နေရာကို မြင်ရအောင် မီးတစ်ခြစ်လောက် ခြစ်ပြလိုက်စမ်းဗျာတို့” ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံးကျန်နေသော မီးခြစ်ဆံကို ခြစ်ပြလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ခြေရင်း၌ နက်မှောင်သော ချောင်းကြီးတစ်ချောင်း စီးဆင်းလျက်ရှိရာ၊ လက်ဝဲ ဘက် အောက်နားတွင်မူကား ကျောက်စွန်းတစ်စွန်းကို တွယ်ဖက်လျက် ရှိသော ဂွဒ်အား တွေ့မြင်ကြရ၏။

ထိုအခါ ဂွဒ်က “ခင်ဗျားတို့က ဆီးပြီး ဆွဲယူလိုက်နော်၊ ကျုပ် ကူးလာခဲ့မယ်” ဟု မှောင်မှိုက်ကြီးထဲတွင် တမုန်းမုန်း ကူးလာသံကို ကြားကြ ရလေရာ၊ နောက်တစ်ခဏ၌ ဆာဟင်နရီက ကမ်းစပ်မှ ဆွဲတင်လိုက်သည်နှင့် ဂွဒ်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ထံ ပြန်ရောက်လာလေ၏။

ဂွဒ်။ ။ (ကိုယ်မှရွေ့များကို ခါချရင်း) “စီးလိုက်တဲ့ရေဗျာ လွန်ပါရော၊ ကျောက်စွန်းကို တွယ်လိုက်မိလို့သာ၊ နို့မို့လျှင် ဘယ်ရောက်အောင် ပါသွားမယ် မပြောတတ်ဘူး။ နက်လိုက်တာဆိုတာလည်း လုံးလုံး မထောက်မီဘူး”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ချောင်းကမ်းပါးမှ လျှောက်၍လိုက်ရန် မဝံ့ကြသောကြောင့် ဂွဒ် အမောပြေသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း ပြန်၍၊

အခြားဘက်သို့သွားသော ဥမင်လိုက်ခေါင်းကို လိုက်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။
၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေများ အောင်သောက်၍ တူး
တောင်းများတွင်လည်း ဖြည့်ကြပြီးလျှင် ယခင်က လာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း
ပြန်လျှောက် လာခဲ့ကြရလေ၏။ ထွက်ပေါက် တွေ ကြုံရတော့မည်ဟု
မျှော်လင့်ခဲ့ပြီးမှ လှည့်၍ပြန်ကြရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် အဘယ်မျှလောက်
စိတ်ပျက် အားလျော့ကြသည်ကို ဖော်ထုတ်ရေးသားရန် မလိုတော့ပေ။

ဥမင်လိုက်ခေါင်းတစ်လျှောက် နံရံကို လက်ဖြင့်စမ်းလျက် သူ တစ်လူညီ
ငါတစ်လူညီ ခေါင်းဆောင်ကာ လျှောက်လာခဲ့ကြသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန်
လွဲကွဲ၍အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် စိတ်အားလျော့တော့မည် ပြုပြီးသည်နောက်၊
ကျွန်ုပ်တို့သည် နာရီပိုင်း ပမာဏရှိသော အလင်းရောင် တစ်ခုကို
ဝေးလံသောအရပ်တွင် တွေ့ မြင်ကြရလေ၏။ စိတ်အားတက်ကြွ
လာကြပြန်လေပြီ။ ထိုနေရာ၌ကား လိုက်ခေါင်းလမ်းသည် ကျဉ်းသည်ထက်
ကျဉ်း၍လာခဲ့ရာ၊ နောက်ဆုံး၌ မတ်တတ်လျှောက်ရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့်
လေးဖက်တွား၍ သွားကြရသဖြင့် လေးဖက်မျှပင် မတွားလောက် သည်နှင့်
ဝမ်းလျားမှောက်လျက် ရှေ့သို့ တိုးကြရ၏။

ယင်းသို့ ပင်ပန်းတကြီးဖြင့် တရွေ့ရွေ့ လာခဲ့ကြသဖြင့် နောက်ဆုံး တွင်
ကျွန်ုပ်တို့သည် အပေါက်မှ ဦးခေါင်းလုံထွက်၍ အပြင်သို့ ရောက်လေရာ၊
ဆာဟင်နရီနှင့် ဝွဒ်တို့လည်း နောက်မှ လိုက်ပါလာကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကား
ကျွန်ုပ်တို့ ဦးခေါင်းထက်တွင် တလက်လက် တောက်လျှက်ရှိသော
ကြယ်တာရာများကို မြင်ရ၍၊ လိတ်ဆတ်မွေးကြိုင်လှသော လေကို ရှူရှက် လျက်
ရှိကြပေရာ၊ နောက်တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့ခြေအောက်မှ တစ်စုံတစ်ရာ
ရွေ့လျောသွားသည့်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှာ မြက်ခင်းများ၊ မြိပ်များ၌နံ့များ
တစ်လျှောက် တလံမ့်ခေါက်ကွေး လျှောဆင်းလိမ့်ကျ သွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်
တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုကို ကိုင်ဆွဲထားလိုက်သဖြင့် ရပ်တန့်၍
ဟစ်အော်ကြည့်ရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ အောက်အရပ်ဆီမှ ဆာဟင် နရီက
ထူးသံကြားသည်နှင့် လျှောဆင်းသွား၏။ ဆာဟင်နရီမှာ မြေညီသော
အကွက်ကလေး တစ်ခုတွင် တင်လျက်ရှိ၏။ ထိုနောက် ဝွဒ်ကို ရှာဖွေရာ
သစ်မြစ်တစ်ခု၏ ချောင်းတွင် ညပ်နေသည်ကို တွေ့ ရသဖြင့် သုံးယောက်သား
ပေါင်းဆုံမိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မြက်ပေါ်တွင် အတူတကွ ထိုင်နေကြစဉ် သေတွင်း မှ
လွတ်လာကြသည့် အဖြစ်ကို ဝမ်းသာလွန်းကြသည်နှင့် မျက်ရည်များ ကျမိကြ၏။
သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဟူသော စကားကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် တို့မှာ တောခွေးများ
တူးဖောက်ထားသည့် အပေါက်ငယ်မှ ထွက်လာနိုင်ခဲ့ ကြလေပြီ။
အရှေ့အရပ်၌ကား ကျွန်ုပ်တို့ မြင်တွေ့ ရန် မမျှော်လင့်ခဲ့ကြသည့်
အရုဏ်တက်သော အလင်းရောင်သည် ရဲရဲနီလျက် ရှိနေလေပြီ။

ကောင်းစွာ လင်းသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ တည်နေရာ အခြေအနေကို
ကြည့်လိုက်ကြရာတွင်၊ ဥမင်လိုက်ခေါင်း အဝင်ဝဌ်ရှိသည့် တွင်းကြီးအောက် သို့
ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ ကြရလေရာ၊ တွင်းနှုတ်ခမ်းတွင် ရပ်တန့်ကြီး
သုံးခုကိုလည်း မားမားကြီး တွေ့မြင်ကြရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တွင်းကြီးထဲမှ တက်လာခဲ့ကြ၍ လိုက်ခေါင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ မီးပုံတစ်ပုံကိုတွေ့၍ အနီး၌ လူလေးငါးယောက် ထိုင်လျက်ရှိကြရာ၊ တစ်ယောက်သောလူသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်သည်နှင့် အံ့ဩသော အမူအရာနှင့် လက်များမြှောက်ကာ ငေးကြည့်နေသေး၏။ ဆာဟင်နရီက “အင်ဖာဒူးရ် တခြားလူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့ပါကွယ်” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အင်ဖာဒူးသည် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ပြေးလာ၍ “သေ ရာမှ ပြန်ရှင်တဲ့လူတွေသိခိုင်းမှ ပြန်လာတဲ့လူတွေ” စသည်ဖြင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရေရွတ်မြည်တမ်း နေလေတော့၏။

ပျောက်တဲ့လူ ရှာလျှင်တွေ့

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရက်တရက် ခရီးသွားရန် မတတ်နိုင်သေးသည်ဖြစ်၍ ၎င်း
ခရီး၌ နှစ်ရက်ခန့် နားနေရကြသေးပေရာ ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့၏
“ထွက်ပေါက်” ကိုလည်းကောင်း၊ မရဏရာဇာ အခန်းကိုလည်းကောင်း တစ်ဖန်
ကြည့်ရှုကြသေး၏။ “ထွက်ပေါက်” မှာမူ တွင်းကြီး၏နှုတ်ခမ်းတွင် တည်ရှိ၍
ကျွန်ုပ်တို့သည် အနှံ့အပြား ရှာဖွေကြပါသော်လည်းကောင်း၊ တောခွေးများ
တူးဖောက်ထားသည့် အပေါက်ပေါင်း အမြောက်အမြားကိုတွေ့
မည်သည့်အပေါက်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ထွက်ပေါက် ဖြစ်သည်ဟု
အမှန်မပြောနိုင်သဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ကြရ၏။

မရဏရာဇာ၏ အခန်းကိုမူကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂါဂူလ ခေါ်လာခဲ့သည့်
လမ်းအတိုင်း ဝင်လာကြသဖြင့် တွေ့ကြရ၏။ ကျောက်တံခါးကြီးကိုလည်း
ဖွင့်သောနည်းလမ်းကို စုံစမ်းရှာဖွေကြသေး၏။ သို့ရာတွင် တစ် နာရီကျော်ခန့်
အနည်းနည်းစမ်းသပ်၍ မရကြောင်း တွေ့ ရသောအခါ လက်လျှော့၍
ပြန်ခဲ့ကြအကယ်၍ ပွင့်စေကာမူလည်း ဂါဂူလ၏ ကြေမ့ နေသော
အရိုးများအပေါ်မှ ကျော်၍ ဝင်ဝံ့ကြပါမည်လော မပြောတတ်ပေ။

တတိယနေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူးမြို့ သို့ ပြန်လာကြ၍ အိန်စီအား
အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြသောအခါ၊ အိန်စီမှာ ကျွန်ုပ်တို့လူစု မသေ မပျောက်
ပြန်ရောက်ခဲ့သည်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရာသေး၏။ သို့ရာတွင်
ငါးရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့က နေရင်းဌာနသို့ ပြန်ဖို့ အတွက် လမ်းပြနှင့်
အဖော်များ ထည့်လိုက်ရန် ပြောသောအခါ အိန်စီက ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ဖို့မလိုကြောင်း၊
ထိုအရပ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့လိုသမျှ အားလုံးရအောင် စီမံပေးမည်ဖြစ်၍ မိန်းမ
ချောချောလှလှ လိုလျှင်လည်း ဘယ် နှစ်ယောက်မဆို ယူနိုင်ကြောင်းများနှင့်
ပြောဆိုတားဆီး နေသေး၏။ ကျွန်ုပ် တို့က မနေနိုင်ကြောင်း ပြောသောအခါ
အိန်စီက သူ ခင်မင်သလို မခင်မင်ကြကြောင်းနှင့် ပြစ်တင်ပြောဆိုသေး၏။
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အိန်စီကိုယ်တိုင် ၎င်း၏မိခင် ပြောစကားနှင့် နေရင်းဌာနကို
လွှမ်းဆွတ်ခဲ့ဖူးသည် ဖြစ်သော ကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အလားတူစွာ
နေရင်းဌာနကို လွှမ်းဆွတ်ကြကြောင်း ပြောသောအခါ၊ စိတ်ကောက်ခြင်း
ပြေပျောက်၍ လိုက်ပို့ရန် လူများကို စီစဉ်စေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဂူကူယာနားလူမျိုး ၃၀ ခန့်တို့က ကျွန်ုပ်တို့အတွက်
စားနပ်ရိက္ခာများနှင့် ပစ္စည်းများကို ထမ်းပိုးလျက်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အိန်စီကို
နှုတ်ဆက်ကာ ဂူကူယာနားပြည်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေ၏။
စောလမ္မန်လမ်းကြီးသို့ ရောက်ကြသောအခါ သဲကန္တာရသို့ ဆင်းသော ဖြတ်လမ်း
တစ်လမ်းကို ဂူကူယာနားများက သိသည်နှင့်၊ လှေကားသဖွယ် ရှိနေသည့်
ဖြတ်လမ်းမှ ဆင်းလာကြရာတွင် ယခင်ကထက် အနည်းဆုံး ၁၀ ရက်ခန့်

အချိန်သက်သာသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

သဲကန္တာရအစန်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကုကုယာနားများသည် ရေကူးများကို ရေထည့်၍ ကန္တာရကို ဖြတ်ကူးရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ နှစ်ရက်မျှ ဖြတ်ကူးမိလတ်သော ကန္တာရ၏အလယ်တွင် ခွန်ပလုံပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်၊ စိမ့်ရေစမ်းရေ စီးထွက်နေသည့် စိမ့်ခံသော “အိုအေ ခမ်း” စခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဖြတ်လာကြသော အခါကမူ ထိုလမ်း မဟုတ်သောကြောင့် ၎င်းစမ်းကို မတွေ့ကြရချေ။

ကုကုယာနားများသည် ခွန်ပလုံပင်များအောက်တွင် နားနေလျက် ရှိကြစဉ် ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် စိမ့်ခံသော မြက်ခင်းတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်လာကြရာ၊ စမ်းကလေး၏ နံဘေးတွင် တဲကလေးတစ်တဲ သပ်ရပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်နှင့် အံ့သြမိကြကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်နေစဉ် သားရေများ ဝတ်လျက်ရှိသော လူဖြူတစ်ယောက် သည် တံထမု ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသဖြင့် သာ၍ အံ့သြကြ။ လူဖြူမှာ နက်မှောင်ရည်လျားသော မုတ်ဆိတ်ကြီးရှိသည်ပြင် လမ်းလျှောက် သောအခါ ခြေထောက်နဲ့ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို မြင်သောအခါ အံ့သြစွာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ထံသို့ လျှောက်လာလေရာ၊ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဆာဟင်နရိက “အလို ဂျော့” ဟု လှူတခနဲခေါ်ကာ ပြေးဝင်၍ ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်လေ၏။ ၎င်းနှောက် လှိုနှစ်ယောက်တို့သည် လက်ဆွဲ၍ အားမရနိုင်သည့်ဟန်နှင့် ဆက်ကာဆက်ကာ လှုပ်သမ်းနေကြစဉ်ဆာဟင်နရိက “တွေ့ပြီ ကွာတာ မိန်း၊ ကျုပ်ညီ တွေ့ပြီ” ဟု ကျွန်ုပ်အား လှမ်းပြောလိုက်၏။ ဂွဒ်မှာမူ သိကျွမ်း ပြီးကြသည့် လက္ခဏာနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျော့၏တံထံသို့ ဝင်ကြ၍ တစ်ယောက် အဖြစ်အပျက်ကို တစ်ယောက်အား ပြန်ပြောင်း ပြောပြနေကြ၏။ ဂျော့၏ အဖြစ်အပျက်များလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ကြုံတွေ့ ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များ ထက် အောက်ကျနောက်ကျ မရှိလှချေ။ အသက်ဆယ့်ပွား ခွန်စားရသော အခြင်းအရာတို့ မြောက်မြားစွာ ပါရှိပေ။ ဂျော့၏အကြံမှာ စောလူမုန့် ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ရှာဖွေရန်ပင် ဖြစ်လေရာ ၎င်းသားမည့် လမ်းမှာမူကား ကျွန်ုပ်တို့ သွားခဲ့သော လမ်းအတိုင်း မဟုတ်၊ ပြန်ခဲ့သော လမ်းအတိုင်းဖြစ်၍ တိုပင် တိုသေး၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းလမ်းအတိုင်း လိုက်မည်ဟု ပြင်ဆင်ဆဲတွင် တောင်ကမ်းပါးယဉ် ခြေထောက်ကို ကျောက်တုံးကြီး ပိသွားသည်နှင့် ခြေတစ်ချောင်းကျိုးပြီး ခရီးမထွက်နိုင်တော့ဘဲဤစခန်းသို့ တပည့်တစ်ယောက်နှင့် လာရောက်နေထိုင်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းစခန်းသို့ တပည့် တစ်ယောက်နှင့် ဂျော့တို့ ရောက်နေကြသည့်မှာ နှစ်နှစ်ခန့် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ၊ ထိုအတောအတွင်း၌ ဂျော့မှာ ရှေ့သို့လည်း မတိုးနိုင်၊ နောက်သို့လည်း မဆုတ်နိုင်ဘဲ ၎င်းစခန်းတွင် သားကောင်များ ပစ်ခတ်ခြင်းအားဖြင့် အသက် မွေးနေရလေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရာသောလူကိုလည်း တွေ့ရပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ထ မြောက်အောင်မြင်စွာနှင့် ပြန်ကြဖို့ ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ညအစကို

နှစ်ယောက်တို့မှာ ရန်ဖြစ်၍ ကွဲပြီးမှ “ပြန်ပေါင်း” ထုတ်ကြခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် စကားပြော၍ မဝနိုင်ကြအောင် ဖြစ်နေပေတော့၏။ သဲကန္တာရ ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဆာဟင်နရီသည် ခြေထောက် ဖြစ်နေသော ရျှော်ကို ကိုယ်တိုင်တွဲခေါ်လျက် စကားတပြောပြောနှင့် လာခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိန်များအကြောင်းကို ဖော်ပြရပေဦးမည်။ ကျွန်ုပ်သည် စိန်သေတ္တာကြီးများမှ အကြီးဆုံးစိန်များကို တတ်နိုင်သမျှ လျင်မြန်စွာ ရွေးချယ်၍၊ အကျိနှင့် ဘောင်းဘီအိတ်များပြည့်အောင် သိပ်ထည့်လာခဲ့ ပါသော်လည်း၊ ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲ၌ တချို့ တစ်ဝက်၊ တွင်းကြီးနက်ခမ်းမှ လိမ့်ကျသွားစဉ်က တချို့ တစ်ဝက် ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ သုံးပုံ တစ်ပုံမျှပင် ပါပါလေစ မပြောနိုင်ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပါရှိသမျှကို ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း မယူမူ၍ သုံးပုံ ပုံပြီးလျှင် တစ်ယောက် တစ်ပုံစီ ခွဲဝေပေးလိုက်၏။ ဆာဟင်နရီက မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မယူလိုကြောင်း ငြင်းပယ်နေရာတွင်မူကား၊ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ဝေစကို သူ၏သို့ ရှေ့အား ပေးလိုက်၏။ ထိုသို့ ခွဲဝေပေးခြင်းကိုမူ ဆာဟင်နရီက ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုချေ။

တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိန်ရိုင်း များကို အသီးသီး ရောင်းစားကြသဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်၌ အကြွယ်ဝဆုံး သူဌေးကြီးများ မဖြစ်လာကြစေကာမူ၊ တစ်သက်ပတ်လုံး ဝတ်ဖို့စားဖို့ မကြောင့်မကြ မပူမပန်ရသော အခြေမျိုးသို့ ရောက်ကြရလေကုန်၏။

ရှေ့ဥဒေါင်း

Myanmar Books

